

Bị Hưởng Dụng Đích Nam Nhân

Contents

Bị Hưởng Dụng Đích Nam Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	18
3. Chương 3	25
4. Chương 4	30
5. Chương 5	36
6. Chương 6	40
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	54
10. Chương 10	57
11. Chương 11	61
12. Chương 12	65
13. Chương 13	69
14. Chương 14	72

Bị Hưởng Dụng Đích Nam Nhân

Giới thiệu

Âu Dương Khả cho rằng, sinh mệnh bọn họ bởi vì lén lút gặp nhau cũng không đáng xấu hổ; Chúng Hưởng thì tưởng rằng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-huong-dung-dich-nam-nhan>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Hương Càng ban đêm thật mỹ lệ, đại bộ phận được chiếu sáng bởi ánh đèn rực rỡ .

Khi hoàng hôn xuống, nơi nơi những ánh đèn nê ông xinh đẹp thì nhau mọc lên, thay thế vị trí quan trọng của vàng thái dương ban ngày, đảm nhận trách nhiệm chiếu rọi tứ phương, mà hẳn là phải kêu nhân vật chính ánh trăng gạt sang một bên đi

Trong đó, xinh đẹp nhất mà tràn ngập hấp dẫn đó là” lạc viên nơi Phàm Gian” kia, duy một căn nhà cũng đủ tỏa ra thứ mị lực hấp dẫn đến chói lóa. Đây không chỉ là do nó được tạo bởi viện thiết kế toàn các chuyên gia hàng đầu nước Mỹ, mà còn bởi vì nó tiêu biểu cho ý nghĩa —— nơi có những nam hài mê hoặc nhất, những buổi tối phóng đảng nhất, những tiết mục đầy kích thích...

Đêm nay, Âu Dương Khả an vị tại “Phàm Gian” , thanh thoi mà hưởng thụ sự khoan đãi của bậc đế vương.

Chiếm giữ ngày thường cho dù là quan to, chức lớn, giàu có tới đâu cũng phải thay phiên chờ đợi trước căn phòng sang trọng nhất, đại trình sát ngồi trên ghế sofa xoi mói, quan sát những nam hài được tuyển chọn trước mặt. Người bên cạnh chính là tổng giám đốc “Phàm Gian”, nhưng thần sắc không hề lộ ra chút mất kiên nhẫn nào. Bởi vì —— Âu Dương Khả, sẽ thay thế nhị thúc hắn trở thành thủ lĩnh giang hồ “Đồng Tâm”.

Mà “Phàm Gian”, cũng chính là một trong những sản nghiệp của “Đồng Tâm”

Tân thủ lĩnh quá bộ đến, thử hỏi những người phụ trách sao dám thất lễ?

“Đại thiếu gia, không biết có vừa ý hay không?” Bên cạnh, là Hồng Thúc người có tư lịch cao nhất chứng kiến Âu Dương Khả dùng ánh mắt dò xét dạo qua một vòng trên người từng vị “công tử” trước mặt, ánh mắt dừng lại trên một người khá thanh tú, vội vàng khom người xuống thanh âm cung kính hỏi Âu Dương Khả.

“Hừ” Âu Dương Khả biểu hiện tư thái lạnh nhạt, không nóng không lạnh chỉ cười một chút.

Có lẽ tìm không ra một lựa chọn tốt hơn, hắn mất hứng mà hướng thiếu niên thanh tú kia ngoắc ngoắc ngón tay.

Thật sự chả có tí hứng thú nào, đến đây bắt quá vốn chỉ để thị sát nghiệp vụ mà thôi. Thế nhưng lại làm cấp dưới kinh hãi, nơm nớp lo sợ, dường như chính mình nếu không tìm ra một nam hài để thưởng thức, chơi đùa, nhất định bọn họ sẽ bị phủ nhận hoàn toàn thành quả đạt được, không thể làm gì khác hơn là đành chấp nhận một chút.

Nghe được Âu Dương Khả lựa chọn, bên cạnh những người phụ trách đều thở dài một hơi. Những cậu “công tử” khác bị phát tay kêu đi ra ngoài, mà một người được lựa chọn, sẽ lập tức được an bài ngồi vào trên người Âu Dương Khả.

Nam hài vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, tựa như một chú thỏ trắng ngoan ngoãn đang ngồi cạnh

“Tên gọi là gì?”

“Độ Phi.”

Âu Dương Khả nhìn thấy trong mắt Độ Phi có tia vui mừng nồng đậm, thật không rõ bị một nam nhân nhìn trúng có cái gì để mà cao hứng. Chẳng lẽ như vậy lại thích được người thượng sao?

Nhẹ nhàng cười, hỏi: “Nơi này buổi tối khách nhân nhiều không?”

“Nhiều, mỗi ngày có rất nhiều người tới nơi này. Cuối tuần lại càng không có chỗ.” Độ Phi ngượng ngùng mà ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn tươi cười của Âu Dương Khả, lại vội vàng cúi đầu.

“Ha ha, người rất hay thẹn thùng a.” Âu Dương Khả nhảm chán mà cùng Độ Phi nói chuyện, ngẩng đầu đảo mắt nhìn ngừng người phụ trách đang cung kính xung quanh với khuôn mặt tươi cười: “Các vị muốn ở chỗ này xem chúng ta biểu diễn sao?”

“A?” Nguyên nhân chính là vì không có lệnh mà không dám tự tiện rời đi, mọi người lúc này mới ý thức được đã gây trở ngại cho nhã hứng của tân thủ lĩnh đích, vội vàng đáp: “Vốn là, chúng tôi còn có việc, trước hết xin đi ra ngoài.”

“Đại thiếu gia cứ việc thoải mái một chút đi.”

“Tiểu Phi, hầu hạ Đại thiếu gia cho tốt a.”

Mọi người thấy ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Khả liền nối đuôi nhau ra, chỉ còn lại có cận vệ Dụ Lăng đứng lại bên cạnh.

Căn phòng xa hoa to lớn như vậy lập tức an tĩnh lại, tình thế trở nên quỷ dị hòa cùng ý vị tràn ngập ***.

Âu Dương Khả nhìn sang Độ Phi.

Việc này hiển nhiên rõ ràng, nam hài bắt đầu có điểm lúng túng, mặt cười một mảnh ửng hồng.

Sợ rằng mới đến chưa được bao lâu, thế này là mặt hàng mới thanh khiết, hẳn chắc hẳn phải ra tay chà đạp một phen.

Đáng tiếc, hiện giờ không có tí ham muốn nào, hơn nữa, ôm nam nhân so ra luôn kém hơn với ôm phụ nữ, chỉ có thể dùng đến để điều tiết

Âu Dương Khả nghĩ vậy, liền đứng lên, càng hiện rõ dáng dấp cao lớn cân đối, thân hình khỏe đẹp đầy đã làm biết bao phụ nữ phải thét đến chói tai

Độ Phi bởi vì hành động của Âu Dương Khả mà khẽ chấn động. Có thể được vị thủ lĩnh anh tuấn trẻ tuổi này coi trọng, thật sự là không dám tưởng tượng đây là chuyện tốt, cho dù là vừa mới vào làm việc, Độ Phi cũng biết, nếu như bị Âu Dương Khả bao hạ, chẳng khác nào tìm ra được con át chủ bài lợi hại nhất trong tay.

Âu Dương Khả không có như Độ Phi suy nghĩ, bắt đầu kích thích hoạt động về đêm, mà ngược lại, hắn đi tới cửa, hướng Dụ Lăng uể oải để lại một câu: “Nơi này thật buồn chán, ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Độ Phi mắt choáng váng mà sững sờ ở một bên.

Dụ Lăng đi chuyển lên, nghĩ muốn đi theo sau Âu Dương Khả, lại bị Âu Dương Khả khoát tay cự tuyệt.

“Ta sẽ không rời câu lạc bộ. Cái này... .” Hắn chỉ chỉ Độ Phi đang đỏ mặt ngồi trên sofa: “Thưởng cho người.”

Không đếm xỉa tới Dụ Lăng vẻ mặt không chấp nhận cùng vẻ xám như tro trên khuôn mặt xinh đẹp của Độ Phi, Âu Dương Khả đi đến cửa phòng, thoáng cái liền tiêu sái mà ra ngoài.

Đèn nê ông lấp lánh một vùng, nhưng lại không đem lại chút vui vẻ khiến nam nhân biểu lộ ra ngoài; trái lại, sắc thái không ngừng biến ảo của ngọn đèn, đem biểu cảm trên mặt của mọi người càng phát ra vẻ âm u.

Dù đã ẩn dấu nhưng vẫn có thể phát hiện màu sắc hiện thực pha chút bi thương, cuồng hoan cùng sầu bi...
...

Ở nơi đây, hết thảy mọi dục vọng sâu kín nhất cũng có thể phơi bày. Đây chính là nơi trụy lạc nhất, đây là ——” Phàm Gian”. Thứ âm nhạc đỉnh tai nhức óc, những lời đường mật nhỏ nhen, rục rịch hòa vào với nhau, phập phồng, trở thành điều kiện thuận lợi nhất diễn ra một buổi tối chán chường giữa chốn đô thị này.

Từ trong “Phàm Gian” có người không gây chú ý mà đi dạo một vòng, Âu Dương Khả hài lòng phát hiện” Phàm Gian” quả thật sinh ý rất tốt, phải nói, so với” Đồng Tâm” sở hữu toàn bộ phụ nữ chính là câu lạc bộ đêm hoàn hảo.

Hắn có chút khen ngợi với Hồng Thúc nơi đây.

Trong lòng ghi nhớ điểm này, Âu Dương Khả tiếp tục tự mình tuần tra một bộ phận của vương quốc mới tiếp nhận.

“Cái gì? Chúng Hưởng không có ở đây?”

Thanh âm kiên cố bén nhọn của một người hấp dẫn sự chú ý của Âu Dương Khả.

Hắn bắt động thanh sắc, đứng trong một góc tối, quan sát tình thế phát sinh

Cái này, khách nhân kia hiển nhiên vốn là một khách quen, hơn nữa lại là tên thô kệch lăm lăm, phục vụ sinh về mặt sợ hãi mà đứng ở một bên nhận lỗi: “Thật sự xin lỗi, Đồ tiên sinh. Chúng Hưởng hôm nay đã được hẹn trước. Cho nên... . .”

“Vây ít nhất cũng nên ra đây trò chuyện một chút chứ! Người gọi hắn đi ra, cùng ta một mình uống rượu, không lâu nữa, ta sẽ bao toàn bộ chi phí.”

“Thật sự rất xin lỗi... . .”

“Người đừng có nói lảm nhảm nữa, gọi hần ra là được.” Gã họ Đồ cắt ngang lời nói của phục vụ sinh, không kiên nhẫn mà đem cái chén ở trên bàn một phát ném ra.

Hồng Thúc chạy lại, phát huy khả năng của người phụ trách câu lạc bộ, liền thể hiện khuôn mặt tươi cười một cách khiêm nhường: “Lão Đồ à, như thế nào, có gì không hài lòng? Nói cho ta biết.”

Họ Đồ nhìn thấy Hồng Thúc, thái độ thu lại một chút, động miệng: “Như thế nào Chúng Hưởng hôm nay không có ở đây? Không phải mỗi thứ sáu cuối tuần đều không ra ngoài tiếp khách bao sao?”

“Hiếm khi thừa dịp gặp nhau một lần sao khó chịu vậy?” Hồng Thúc làm bộ dáng vẽ một lão bằng hữu vỗ vỗ lệch bên vai họ Đồ, cười nói: “Đừng nóng giận, hần một hồi nữa sẽ đến gặp người, như thế nào? Nể mặt ta được không?”

Vừa ghé sát lại gần bên tai họ Đồ nói: “Hôm nay tân thủ lĩnh đến tuần tra, ta đương lúc trong bang đang bề bộn. Hôm nay dùng rượu, cứ tính vào ta đi!”

Họ Đồ thần sắc đã đỡ hơn chút ít.

Hồng Thúc biết rõ lai lịch của hần, mặc dù cười đến mức cả người lẫn vật đều vô hại, kỳ thật tên gọi của hần rất nổi danh trong giới hắc đạo, chỉ là do bị kẻ thù chặt mất năm ngón tay, mới bị phân đến nơi đây dưỡng lão. Hôm nay xem rra họ Đồ cũng đã nể mặt hần một chút rồi.

Nếu tiếp tục ồn ào, không phải là chuyện tốt.

Mặt vặn vẹo mà cười cười: “Thể diện của Hồng Thúc, so với giám đốc Hương Cảng còn lớn hơn. Bất quá... ... Chúng Hưởng trở về nhất định phải gọi hần lại đây, ta nếu như phạt hần hai chén, Hồng Thúc cũng không được bao che a ”

“Đâu dám đâu dám, ta cũng muốn phạt đấy chứ!”

Hai người cười ha ha. Một bên đích phục vụ sinh thở dài một hơi, vội vàng giúp họ Đồ rót rượu

Một hồi tranh chấp, đã tiêu tan trong không gian đàm tiếu.

Một bên Âu Dương Khả cười thầm. Không nghĩ tới Hồng Thúc tại ” Phàm Gian” đợi hai năm, ngay cả tính tình cũng đã được rèn luyện rồi.

Không sai.

Thế nhưng... . Chúng Hưởng là ai đây?

Mặc kệ hần, đại khái chắc cũng là người đẹp ở nơi này đi.

Rời khỏi đại sảnh ồn ào, Âu Dương Khả đi vào toilet.

“... .. Ha... . . . Nhẹ... . Điểm nhẹ... ..”

Ngữ điệu quyến rũ pha lẫn với tiếng rên rỉ đứt quãng, truyền đến tai Âu Dương Khả

Ánh mắt nhanh chóng định vị ở chính giữa cánh cửa đang đóng chặt kia, Âu Dương Khả nhàm chán lắc đầu.

Khẳng định là người nào đó đang phục vụ khách.

Ngay trong WC... .. ý tưởng hay đấy.

Không để ý tới bọn họ, Âu Dương Khả chính mình quay đi, tới bồn cầu, kéo hạ khóa quần.

“... .. Ô... . A... ..”

Thanh âm rung động đang khổ sở kìm nén, từng tiếng đập vào tai Âu Dương Khả , làm đôi lông mày anh tuần của hần hơi nhú lại.

Người này thanh âm quả thật không tồi, khiến người khác không nhìn được mà muốn nghe thêm.

“Mau! Nhanh lên một chút... .. Đứng... ..”

Rên rỉ càng ngày càng dồn dập, hỗn loạn chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề cùng tiếng va chạm của thân thể đang mập hợp, kích thích trống ngực Âu Dương Khả.

Hay là do lần đầu tiên trong WC chứng kiến những chuyện như vậy —— vậy mà nghe lén người khác ân ái.

Bên trong sự động chạm càng lúc càng lớn, từng chút từng chút một va đập vào vách ngăn. Âu Dương Khả thậm chí có thể tưởng tượng hình dáng một nam hài xinh đẹp bị hung khí kia xuyên qua mà lật động một hồi

“A!” tiếng kêu trong trẻo, kịch liệt vì kích động vang lên. Sau đó, tất cả thanh âm đều đột nhiên dừng lại.

Người vừa thét chói tai trong lòng nam nhân mà đạt đến cao trào kia bộ dạng thật mê người, chính là làm rung động lòng người không gì sánh được.

“... .. Hô... .. Chúng Hưởng, một lần đi.” Nam nhân hiển nhiên chưa thỏa mãn, thở hổn hển hỏi.

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, chính là người vừa phát ra tiếng kêu rên rỉ *** đang kia, đáng tiếc lại không có nhiệt tình cùng độ ấm như vừa rồi: “Được thôi, làm một lần nữa sẽ tính gấp ba.”

Nam nhân có chút khó xử: “Giá tiền của người đã đủ cao rồi, còn muốn tăng lên sao? Ta hàng tháng đều chi tiền tại Phàm Gian này, đã khiến cha ta nổi trận lôi đình mấy lần.”

Chủ nhân của thanh âm êm tai chỉ cười lạnh: “Nam nhân a, sợ nhất chính là tốn kém, không thể tự lập. Có thể hỏi lão bà người nếu muốn, bà ta không phải là con gái độc nhất của một tập đoàn tài chính lớn sao? hẳn là luôn có một chút vốn riêng chứ.”

... ..

Một trận im lặng xấu hổ.

Ngay cả ở bên ngoài Âu Dương Khả cũng hiểu được, nam hài được gọi là Chung Hưởng này thực sự không biết đạo lý

Tựa hồ không kiên nhẫn mà nhìn nam nhân do dự, một tiếng” kéo kẹt” cánh cửa liền mở ra.

Một người hình dáng mảnh khảnh từ bên trong thản nhiên đi ra, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Âu Dương Khả hai tay đang dựa trên thành bồn rửa tay, lập tức hiểu được hẳn đã” nghe” hết toàn bộ quá trình.

Chung Hưởng chẳng những không biểu hiện ra một tia xấu hổ nào, ngược lại hướng về Âu Dương Khả vừa quyến rũ lại vừa khiêu khích mà liếc mắt ngang một cái.

Quả nhiên không hề biết đạo lý!

Âu Dương Khả thấy rõ dung mạo hắn, không có tí lưu manh nào, mồm huýt sáo thổi nhẹ một cái.

Dáng người hoàn mỹ kia thực sự thích hợp để nam nhân ôm, hơn nữa hé lộ khuôn mặt tinh xảo không chút tỳ vết. (chỗ này ta chém =,=)

Nhìn kỹ hơn gương mặt đẹp đẽ đấy, chính là khuôn mặt của tầng lớp thượng lưu hiếm có lại mang theo thần tình bất cần, làm cho tâm người ta ngứa ngáy khó chịu. Cao quý cùng phóng đảng, đồng thời đôi môi tràn đầy duyên dáng nhếch lên, lại kích thích ham muốn chinh phục mãnh liệt của nam nhân.

Toàn thân phát ra hương vị *** nồng đậm, thế nhưng đôi mắt lại mang theo nét trong sáng không hiểu thế sự. Bất quá nghe những gì hắn vừa mới nói, chỉ biết từ điểm ấy đứa trẻ vốn hồn nhiên đã bị tiền cảm dỗ mà rơi xuống địa ngục.

“Chúng Hưởng... thế như vậy đi? Gấp ba thì gấp ba, đến... ..” một nam nhân khác vừa sửa sang lại bộ âu phục hàng hiệu lộn xộn, lao tới bắt lấy tay Chung Hưởng.

“Ta ra gấp năm lần.”

Chung Hưởng còn chưa kịp đáp lại, một bên Âu Dương Khả ác ý mà mở miệng.

Từ Chúng Hưởng cùng vị công tử nhà giàu kia đồng thời nhìn về phía Âu Dương Khả, một người vẻ lãnh đạm có chút hứng thú chờ đợi, người còn lại tràn ngập chán ghét cùng căm giận.

” Gấp năm lần... . . . Người biết ta quy định giá là bao nhiêu không?” Từ Chúng Hưởng từ trên xuống dưới đánh giá Âu Dương Khả, xác định là nam nhân này ra giá tiền, nhẹ giọng khiêu khích.

Bị nửa đường xuất hiện Trình Giảo Kim ra tranh giành, nam nhân thoáng chốc tức giận nhảy dựng lên, sợ hãi mà nhìn sang Âu Dương Khả đang tỏ ra hứng thú với Chúng Hưởng, cắn răng nói: “Ta ra sáu lần.”

“Gấp mười.” Không chút nào ngần ngại mà nói ra giá cả, Âu Dương Khả cảm thụ đầy đủ niềm vui sướng khi có tiền—— nhất là khi nhìn thấy đôi con người của Chúng Hưởng lướt nhanh qua mình một chốc.

Thật không ngờ Âu Dương Khả mạnh bạo mà ra giá cao như vậy, nam nhân do dự một chút, nhìn Chúng Hưởng đang lạnh như băng đứng một bên xem, hai tay nắm chặt, cơ hồ nghĩ muốn hướng Âu Dương Khả một quyền đánh ra.

“Ta... . . . Ta... . . . Ta ra, hai mươi lần.” cuối cùng sĩ diện quá lớn, nam nhân mất lý trí đưa ra quyết định.

Cho dù bị cha mắng một tháng, cũng quyết tranh giành một hơi.

“Năm mươi lần.” Thoải mái mà đánh bại nam nhân không biết tự lượng sức mình kia, Âu Dương Khả đắc ý xuất ra bộ dáng tươi cười nhàn hạ.

Dường như bị cái giá kia dọa sợ ngẩn, nam nhân ngây ngốc một hồi, không cam lòng mà liếc nhìn Chúng Hưởng một cái, buồn bực im lặng tiêu sái mà ra ngoài.

Địch nhân cấp đuôi chạy trốn.

Âu Dương Khả nhìn hẩn đi ra ngoài, ánh mắt mang theo ý cười chuyển tới trên người Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng đối với cái giá hẩn đưa ra rất hài lòng, mỉm cười mang tính nghề nghiệp nói: “Gấp năm mươi lần, thật sự là cái giá cao.”

Không biết tại sao, Âu Dương Khả chung quy có cảm giác những lời này của Chúng Hưởng mang theo hàm ý châm chọc. Hẩn lười biếng mà hướng Chúng Hưởng.

“Bây giờ... . Có thể nói cho ta biết, giá của ngươi vốn thấp bao nhiêu chưa?”

Chúng Hưởng lập tức mặt không đổi sắc nói cho hẩn đáp án: “Năm vạn một lần, không hạn thời gian, cứ bắn ra là tính.”

Năm vạn, năm mươi lần chính là hai trăm năm mươi vạn. Khó trách nam nhân không có trong tay quyền lực kinh tế kia, sắc mặt đại biến.

Âu Dương Khả nheo nheo mắt: “Người thật đúng là thiếu tiền a.”

“Dù sao ngươi cũng đã ra giá rồi.” Chúng Hưởng cười khê, ngón tay trắng nõn thon dài xoa nhẹ lên hầu kết Âu Dương Khả.

Hầu kết bị vỗ về chơi đùa thoải mái mà phát ra thanh âm ừng ực, Âu Dương Khả có cảm giác ngón tay lạnh như băng của Chúng Hưởng nhẹ nhàng vôn về lướt trên mặt, nhưng lưu lại là một mảnh nóng rực, nhanh chóng thăng tới thiêu đốt hạ phúc.

Không nghĩ tới vuốt ve hầu kết cũng có thể kích thích *** hiệu quả như vậy.

“Chúng Hưởng... . . . Người chính là Chúng Hưởng?”

Dường như muốn thử thách năng lực ý chí chính mình, Âu Dương Khả trực tiếp đón nhận sự vuốt ve của Chúng Hưởng.

“Đúng vậy, ta gọi là Chúng Hưởng.” ngón tay như mang theo một dòng điện âm ỷ ở trên hầu kết như có như không đụng vào, Chúng Hưởng ha ha mà cười: “Bây giờ không phải là lúc nói mấy cái này chứ.”

Rất thoải mái, thật sự là rất thư thái.

Âu Dương Khả thiếu chút nữa neho con mắt, muốn tổng khứ mọi trở ngại, thẳng tay đem Chúng Hưởng lần nữa phát ra những thanh âm êm tai vừa rồi, nhưng lại nhìn thấy ở Chúng Hưởng đang mỉm cười trong đôi mắt chợt lướt qua một tia khinh thường.

Bất quá vừa lại một con heo không có liêm sỉ, Chúng Hưởng cười đến sáng lạn, thuần thực mà khơi lên những đòi hỏi nơi Âu Dương Khả.

Ánh mắt Âu Dương Khả bởi vì cảm nhận sắc bén được sự xem thường mà trở nên trấn tĩnh, hắn không thích bị người khác xem thường, nhất là bị một người ở câu lạc bộ ” Công tử” xem thường.

“Vừa mới bên ngoài có người ồn ào tìm người khắp nơi.”

Nhìn thấy Âu Dương Khả đối với sự khiêu khích của chính chính mình mà không hề động tâm, Chúng Hưởng có chút kinh ngạc, ngón tay chậm rãi trượt, quần lấy thắt lưng Âu Dương Khả, ôn nhu nói: “Người như vậy mỗi ngày đều có, thật sự là phiền chán mà.”

Rất khó tin tưởng thanh âm nũng nịu như thế này lại phát ra từ miệng một nam nhân

Âu Dương Khả không thể phủ nhận rất êm tai, nhưng lại không thích sự giả dối cùng thờ ơ ẩn bên trong.

“Người quả thật là đẹp a. Hắn là Phàm Gian đã rất thành công?”

“Người là chuyên viên điều tra à?” Chúng Hưởng nhất quyết dán hoàn toàn vào lòng Âu Dương Khả, ngón tay tinh nghịch mà trên lưng hắn vẽ vòng vòng

Trong lòng thật vất vả để bình tĩnh. Người còn muốn chuẩn bị bao lâu, bây giờ không phải mới được phục vụ. Muốn giả trang chính nhân quân tử cũng sẽ không phải đến ” Phàm Gian” đi.

Âu Dương Khả thân là thanh niên đầy triển vọng cho chức thủ lĩnh giang hồ ” Đồng Tâm”, đương nhiên đối với không chế nhân tâm rất có chuyên nhất, cười nói: “Ta quả thật là tối để điều tra. Bởi vì ta vừa mới trở thành lão bản của câu lạc bộ này.”

Mỹ nhân trong ***g ngực rõ ràng cứng đờ. Âu Dương Khả đột nhiên cảm giác khá thú vị, không khỏi nhếch miệng cười.

Chúng Hưởng ngẩng đầu lên, rút lại vẻ tươi cười trên mặt: “Âu Dương Khả?”

“Không sai. Là ta Âu Dương Khả.” Mỹ nhân trong ngực khơi lên dáng vẻ quả thật mê người, Âu Dương Khả vươn tay vuốt ve nước da trơn nhẵn như trẻ con kia. “Trông thấy ông chủ thì cao hứng sao. Da của người thật đẹp, so với phụ nữ còn mịn màng hơn.”

“Cám ơn, ta tại đây công phu trên phương diện lừa gạt so với phụ nữ vẫn còn kém nhiều.” Chúng Hưởng cười cứng ngắt, hai tay buông ra thắt lưng Âu Dương Khả.

“Thế nào, không có ý định bồi ta?” Âu Dương Khả nắm lấy tay Chúng Hưởng, bắt buộc nó lần nữa vòng trên thắt lưng mình.

Chúng Hưởng sắc mặt rất kém, lắc đầu: “Lão bản đại nhân, ta có phần không được thoải mái.”

“Đối với lão bản bằng cái dạng này thật là không có lễ độ. Người hắn phải càng thêm nịnh hót ta mới đúng.” Âu Dương Khả vui đùa làm vẻ mặt tức giận.

Sự hài hước này đối với Chúng Hưởng tựa hồ không có tác dụng, hắn sắc mặt càng trở nên tái nhợt, yếu đuối nói: “Chính bởi vì người vốn là lão bản, mới muốn dùng người tốt nhất hầu hạ người. Ta hiện tại hình dáng rất khó coi.”

Ngay cả hai trăm năm mươi vạn kia cũng không muốn kiếm rồi sao? Âu Dương Khả có điểm ngoài ý muốn nhìn Chúng Hưởng một hồi, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Vậy tùy người đi.”

Chúng Hưởng có điểm kinh ngạc, căn cứ kinh nghiệm từ trước, nam nhân luôn thích dùng quyền lực của chính mình cùng bạo lực để được thỏa mãn.

Phát giác được suy nghĩ của Chúng Hưởng, Âu Dương Khả lười biếng mà nói: “Ta không có hứng thú chơi trò lạt mềm buộc chặt.”

“Ta không dám đối với lão bản ngài lạt mềm buộc chặt.”

“Phải không?” Âu Dương Khả suy nghĩ nói: ta cảm giác được người chính là đang làm như vậy đây. “Vây, ta đối với cường gian cũng không có hứng thú. Ta không cường gian phụ nữ, càng không cần phải nói nam nhân. Người đã không thích... . . .” Hắn rất phong độ mà nhún vai.

“Cám ơn người.” Chúng Hưởng cúi đầu nói lời cảm ơn, liền giống như một tiểu cô nương đang xấu hổ.

Người thật đúng là có tài giả bộ, không đi làm diễn viên rất đáng tiếc.

Âu Dương Khả đối với lần gặp mặt mắt không tới mười phút, nhưng lại biểu hiện ra nhiều khí chất, bộ dạng khác nhau chính là đối với tiểu đông tây này rất có hứng thú.

Lông mày rướn lên nét cười, hắn dường như báo hiệu cho tiếng cười trầm thấp nói: “Chúng ta sẽ gặp lại. Kia lúc đây... . hãy tạ ơn ta đi.”

Đây chính là lần gặp gỡ đầu tiên giữa Âu Dương Khả và Chúng Hưởng .

Rất rõ ràng, nam hài kia có khả năng mê hoặc lòng người. Đến tận cùng vẫn làm người ta tâm thần không yên mà nhớ tới hắn, dư vị của hắn.

Cho nên, để rèn luyện chính mình không dễ dàng bị mê hoặc, đương nhiên phải cùng hắn tiếp xúc nhiều hơn . Hình như Pha-ra-ong Ai Cập cổ đại vì sợ bị hạ độc, mà khi đến hạn đều ăn một chút độc được giống nhau.(anh viện cớ kìa !!)

Cho rằng cái cơ của chính mình như thế thật nực cười, Âu Dương Khả bắt đầu lưu luyện” Phàm Gian” .

“Đem nam hài tốt nhất ở nơi này mang đến đây.” Lần thứ hai đến, lại làm những chủ quản đang hầu hạ lộ vẻ mặt sợ sệt, Âu Dương Khả thoải mái tựa vào ghế sofa mà nói vậy.

Người rất nhanh được tìm đến. Đây là cơ hội để định bộ cấp trên, thật sự làm người khác không thể bỏ qua.

Âu Dương Khả thể nhưng sắc mặt nghiêm lại, tối sầm, nhìn Độ Phi trước mắt y phục được thay mới hoàn toàn: “Ta muốn tìm không phải là hắn.”

Độ Phi vô cùng phấn khởi nhanh chóng thay trang phục mà đến, bây giờ chân tay lại luống cuống, rụt rè.

“Chúng Hưởng đâu? Ta muốn Chúng Hưởng.” Âu Dương Khả ánh mắt sắc bén quét ngang mọi người một cái, chế nhạo nói: “Chẳng lẽ Chúng Hưởng không phải là người của Phàm Gian? Ta tối hôm qua còn nhìn thấy hắn ở chỗ này tiếp khách.”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, hay do Hồng Thúc đứng đầu huấn luyện, lập tức phát tay đối với Độ Phi nói: “Đem Chúng Hưởng gọi tới đây.”

Độ Phi vừa xấu hổ vừa sợ mà chạy nhanh ra ngoài, rất nhanh đem Chúng Hưởng dẫn theo đến.

Cùng trong một câu lạc bộ nhưng cách ăn mặc đặc biệt nhằm thu hút sự chú ý của mỗi người lại khác nhau, Chúng Hưởng ăn mặc bình thường, áo sơ mi trắng, quần tây đen, ngay cả cà vạt cũng không đeo, nhẹ nhàng mà khéo léo đứng ngoài cửa.

“Hồng Thúc, người tìm ta?” khóe mắt Chúng Hưởng chăm chú nhìn Âu Dương Khả một cái, cung kính đối với Hồng Thúc nói.

“Chúng Hưởng, Đại thiếu gia tìm người.” Hồng Thúc đem Chúng Hưởng nhẹ nhàng kéo đến trước mặt Âu Dương Khả , thần sắc có điểm mất tự nhiên. “Người hầu hạ Đại thiếu gia tốt một chút.”

Đôi mắt trong veo như nước của Chúng Hưởng nhìn Âu Dương Khả, gật đầu.

Tất cả chủ quản đều đã rút được kinh nghiệm, liền lập tức rời đi, để cho Đại lão bản có không gian riêng hưởng thụ .

Chỉ có Dụ Lăng, như cái bóng không gây chú ý mà ngồi ở một góc, tùy thời bảo vệ Âu Dương Khả.

Âu Dương Khả ngồi trên ghế sofa, thỏa thích mà đem tầm nhìn dừng trên người Chúng Hưởng

“Người rất mê hoặc người.”

“Thật vậy sao? Làm thế nào biết được?” Chúng Hưởng đối với ánh mắt Âu Dương Khả tựa hồ không có cảm giác, thoải mái, nhàn hạ mà đứng trước mặt hắn.

Âu Dương Khả cười khê, hất hất cằm: “Nhìn quần áo của người.”

“Quần áo của ta sao?” Chúng Hưởng cúi đầu, vô tội mà nhún vai: “Bất quá chỉ là quần áo bình thường.”

“Bình thường?” Âu Dương Khả đứng lên, tầm vóc cao hơn Chúng Hưởng cả nửa cái đầu, phát ra khí thế áp đảo. “Được mặc trên thân thể người như vậy, dù bình thường cũng làm cho người ta mê muội.”

Lời nói ngon ngọt lại vừa chán ghét.

Chúng Hưởng ném vào người Âu Dương Khả một tia mỉm cười chế nhạo, tránh đối diện hân mà cường thế, lướt qua một vòng, đi tới trước ghế sofa, lười biếng mà nằm xuống.

“Người thích tư thế nào?” Chúng Hưởng không hề gì hỏi.

Đôi lông mày anh tuấn của Âu Dương Khả nhướn lên, hắn không thích bộ dạng phóng đảng như vậy của Chúng Hưởng. “Ta hiện tại không có tâm tình làm việc này.”

“Vậy thì.... Chờ bao giờ người có tình hăng tìm ta đi.” Chúng Hưởng từ trên ghế sofa bò dậy, đi thẳng tới cửa. “Ta chỉ bồi người trên giường, không bồi người nói chuyện.”

Một đôi tay cứng như thép nắm lấy cánh tay Chúng Hưởng, đem hắn một cái kéo trở về.

Đôi mày liễu của Chúng Hưởng nhăn lại, cần mòi nhìn Âu Dương Khả.

“Ta gọi là người phải bồi.” Âu Dương Khả dùng một tay, đem Chúng Hưởng đang vùng vẫy đến trên sofa, cao cao tại thượng mà nói: “Ta là ông chủ.”

Chúng Hưởng từ trên ghế sofa trở mình ngồi xuống, nhưng không có phản kháng, dường như chịu thua cười, gật đầu: “Không sai, người là lão bản.” Trong mắt hắn luôn luôn có tia châm chọc không nói ra lời, nhưng thái độ lại cung kính không thể bắt bẻ.

“Chúng ta trò chuyện.” Không biết tại sao, nam hài này luôn có thể khiến cho Âu Dương Khả hứng thú.

Âu Dương Khả ngồi bên cạnh Chúng Hưởng, trong mũi ngửi thấy một cỗ hương thơm mê người.

“Trò chuyện cái gì?” Chúng Hưởng trong lòng rất không được tự nhiên, đây là tình huống rất ít gặp. Đối mặt với Âu Dương Khả, trái tim sẽ có phản ứng rất kỳ lạ, đập bình bịch. Nhất định phải cố gắng duy trì tác phong trước sau như một của chính mình.

“Người ngay cả nói chuyện phiếm cũng không? Nói chút gì làm ta cao hứng, theo ta vui vẻ trải qua một buổi tối.”

“Cho người vui vẻ? Cái này bản thân ta vốn là có thể.” Chúng Hưởng lộ ra nụ cười biếng nhác, ngón tay chạm trên áo Âu Dương Khả, nhanh chóng trượt.

Ánh mắt mê hoặc của Chúng Hưởng, ngón tay thon mảnh trắng nõn đã cách trên bộ vị trọng yếu được che phủ bởi chiếc quần tây của Âu Dương Khả.

“Ba” một tiếng, Âu Dương Khả chụp lấy tay Chúng Hưởng: “Người để ta ngồi một chút, đừng dựa vào đây.”

Chúng Hưởng tựa hồ không ngờ tới Âu Dương Khả lại phản ứng như vậy, nghi hoặc mà thu hồi tay, vừa vô tội lại kiêu kỳ mà liếc mắt ngang hắn một cái, ha ha cười, quả thật ngoan ngoãn mà ngồi cách xa Âu Dương Khả một chút, không hề có động tác gì.

“Ở chỗ này làm đã bao lâu.”

“Rất lâu.” Chúng Hưởng trái lại trả lời: “Ta từ nhỏ đã được bán đến nơi đây rồi.”

“Bán?” Không nghĩ tới, Hương Cảng thời đại này còn có mua bán nhân khẩu.

Chúng Hưởng đoan đoan chính chính ngồi, gật đầu. Lúc này hắn giống một học trò rất thành thật.

“Thái độ của người nhanh chóng thay đổi.” Âu Dương Khả đối với hắn liền kinh ngạc.

Chúng Hưởng tựa như đang thưởng thức một giấc mộng kỳ lạ, tùy thời đều có thể thay đổi hoàn toàn.

“Quá khen, ta dựa vào cái này để kiếm cơm.” Quả nhiên, khen một câu, Chúng Hưởng lại cả lơ phất phơ mà hì hì cười. “Không như vậy, thế nào có thể khiến khách nhân đối với ta duy trì cảm giác mới mẻ?”

Nụ cười tỏa sáng mỹ lệ làm cho người ta thoáng ngơ ngẩn, Âu Dương Khả phát hiện Chúng Hưởng quả nhiên có sức mê hoặc kinh người

Loại mê hoặc này, đã không thể dùng xinh đẹp để hình dung, nó trực tiếp rung động lòng người, làm cho người ta nghĩ muốn đem bắt nó mà chiếm cho riêng mình

Chúng Hưởng dựa trên thân thể cường tráng, nhẹ nhàng vuốt ve nước da mịn màng của Âu Dương Khả.

“Người thật không đơn giản.” Thanh âm trầm thấp mà tràn ngập từ tính thật thà khen ngợi: “Thiếu chút nữa khiến ta bị mê hoặc rồi.”

Chỉ là thiếu chút nữa sao? Ta chính là sở trường những việc này để sinh tồn. Chúng Hưởng trong lòng cười khổ.

“Thật đáng tiếc. Dem người ở lại” Phạm Gian” rất đáng tiếc.” Âu Dương Khả lắc đầu.

Chúng Hưởng không lộ ra biểu cảm liếc mắt nhìn Âu Dương Khả một cái.

Cùng những nam nhân khác giống nhau, đều muốn đem ta nhận làm của riêng sao?

Ồi... lại là một tên ích kỷ.

Âu Dương Khả càng xem càng yêu, ôn nhu hôn lên hai mắt Chúng Hưởng: “Như vậy khó mà để người ở lại” Phạm Gian “, sẽ sống không được bao lâu.”

Cái gì? Chúng Hưởng có vài phần kinh ngạc ngẩn đầu.

“Mỗi ngày bởi nam nhân trên giường, cho dù thân thể có tốt mấy cũng không chịu được mấy năm.” Âu Dương Khả thương tiếc mà xoa bóp khớp xương tinh tế của Chúng Hưởng, rất không vui mà nói: “Xem người gầy thành bộ dáng gì nữa?”

Chúng Hưởng giật mình mà nhìn Âu Dương Khả một cái, nhanh chóng đem mặt quay qua một bên.

Như thế nào có thể?

Như thế nào có thể bị những lời quan tâm bình thường đẩy làm cho cảm động?

Mũi hơi cay cay, trong lòng lại ấm áp lên không ít.

Bình tĩnh! Chúng Hưởng.

Không được quên rằng... . . . Thân phận người là gì!

“Người có cùng mấy chủ quản lên giường chưa?” Âu Dương Khả đột ngột hỏi.

“Ách?” Chúng Hưởng khó hiểu mà nhìn Âu Dương Khả.

Âu Dương Khả lấy tay chỉ xung quanh trên người Chúng Hưởng cảm thụ nước da xinh đẹp, cười nói: “Khi ta gọi người tới, bọn họ thần sắc mỗi người đều rất khó coi.”

“A, thì ra là thế.” Chúng Hưởng cũng nở nụ cười, kiêu ngạo mà nói: “Đại khái là sợ ta làm cho người mê đắm chứ sao. Đường đường thủ lĩnh Đồng Tâm, nếu như bị thua trong tay một người như ta, huynh đệ Đồng Tâm sau này cũng sẽ không gặp người.”

“Không sai không sai!” Âu Dương Khả vỗ tay cười to, đột nhiên biến sắc, nghiêm mặt mà nói: “Người có biết? Ánh mắt của người cho tới bây giờ cũng không có ý cười.”

Chúng Hưởng bị ánh mắt nghiêm túc của hắn làm cho sững sốt, hồi lâu mới cười nói: “Nói nhảm, ta mỗi ngày đều đang cười, lúc nào cũng đang cười.”

Gì mà đôi mắt không cười chứ?

Thật hoang đường!

Trong lòng nghĩ như vậy, cũng không thuận theo mà buông mắt xuống, không nhìn tới ánh mắt thăm dò của Âu Dương Khả.

Ngón tay thon dài nâng lên cầm Chúng Hưởng lên, Chúng Hưởng cảm giác được trống ngực mình đang đập rất nhanh.

Cảm giác như vậy, chưa từng trải qua.

“Thật sự là một đôi mắt đẹp...” Âu Dương Khả ca ngợi một tiếng, suy nghĩ một chút, nói: “Chỉ cần người mở lời, có thể đi theo ta.”

Đi theo người?

Hàng lông mi thật dài của Chúng Hưởng khẽ rung động, sâu kín nhìn chăm chú Âu Dương Khả, cười ha hả: “Như thế nào lại thành cớ lưu ngôn tình phiền rồi? Nơi này là Phàm Gian, không phải đài truyền hình.” Hai tay hắn đặt trên cổ Âu Dương Khả, đầu ngả về phía sau, lộ ra chiếc cổ với đường cong hoàn mỹ. “Nơi này vốn rất sung sướng, ta tại sao phải đi?”

Tiểu đông tây ư nói dối.

Âu Dương Khả cười khẽ, xoa đôi lông mày tinh tế của Chúng Hưởng: “Người chưa bao giờ soi gương sao?”

“Soi! Ta mỗi ngày soi tám lần mười lần.”

“Như vậy... . . . hướng gương nhìn xem ánh mắt của người đi.” Âu Dương Khả hôn lên mí mắt đang chớp máy của Chúng Hưởng, nhẹ nhàng như lụa lướt qua: “Đôi mắt như vậy làm cho người ta tan nát cõi lòng, càng khiến cho ta điên cuồng.”

“Quá dịu dàng đi... ..” Chúng Hưởng nhắm mắt lại, thì thào nói.

Đáy lòng như bị vật gì đẩy bao quanh; một điểm một điểm, một tí một tí mà quần lấy.

“Rất dịu dàng?” Âu Dương Khả cười khúc khích: “Người cho rằng làm thủ lĩnh đều phải vô cùng tàn bạo sao?”

Chúng Hưởng mở ra đôi mắt lấp lánh như sao, mỉm cười: “Người thích ta?”

Âu Dương Khả gật đầu.

” Vậy... . . . Lúc rảnh rồi tới tìm ta chơi đùa đi.”

“Chơi đùa?” Dự định vứt bỏ cơ hội hiếm có để thoát chết sao? Âu Dương Khả khó hiểu mà nhìn Chúng Hưởng.

“Đúng vậy! Ta sẽ làm người cao hứng, đây chính là sở trường của ta a.”

“Chúng Hưởng... . . .”

“Ách?”

Âu Dương Khả bình tĩnh nhìn Chúng Hưởng, than một tiếng: “Người đang nói lại những lời lúc này, đôi mắt đang khóc...”

Đôi mắt?

Đang khóc?

Chúng Hưởng ngây người dường như nhìn lại Âu Dương Khả, rốt cục vẫn là... .. Nhẹ nhẹ nở nụ cười.

“Người a... . . . Căn bản là không giống thủ lĩnh Đồng Tâm, ngược lại giống một thi nhân tình ái nhàm chán hơn.”

“Thi nhân sao?”

Vừa lại khê hôn một trận...

Lại khê hôn một trận nữa...

Chúng Hưởng không giống như ngày thường, cổ ý phát ra tiếng rên rỉ làm trong lòng người ta ngứa ngáy. Chỉ là hé ra nửa đôi mắt bị hôn mà mang theo vài phần men say , ôn nhu nhìn Âu Dương Khả.

Rất thoải mái, rất ấm áp.

Bình tĩnh đến kỳ lạ, như thể tìm về một thời khát khao nào đó từ rất lâu.

Âu Dương Khả, người chính là Âu Dương Khả?

Âu Dương Khả... . . . Chưa từng nghĩ đến, người là người như vậy...

Cầu vòng ngũ sắc nơi “Phàm Gian” lại lấp lánh, giọng ca say đắm bay bổng trong không khí.

Một đêm đầy sao, tình cảm mơ hồ nảy sinh ———— trong lòng hai trái tim không nên tương ngộ.

Từ đó, Âu Dương Khả bắt đầu du dương tại” Phàm Gian “, chỉ cần có thời gian, hắn sẽ chạy đi tìm Chúng Hưởng.

Mọi người dường như đối với việc này cũng rất lo lắng, ngay cả thúc thúc đang ở Châu Âu cũng gọi điện thoại đến đây mấy lần. Âu Dương Khả nhưng lại một mực mặc kệ, hắn đã tiếp nhận quyền lực của ” Đồng Tâm”, trước mắt mà nói, không có người có năng lực ra lệnh cho hắn.

Chúng Hưởng rất đáng yêu, biến ảo không ngừng, luôn luôn có những biểu hiện khác nhau. Khách nhân của hắn rất nhiều, Âu Dương Khả phải phải người thúc dục mời mấy lần, hắn mới mang theo nụ cười khoan thai mà đến trễ.

Vài lần, Âu Dương Khả tức giận muốn đập bẻ ” Phàm Gian “, Chúng Hưởng cũng chỉ cười khuyên: “Người đem nơi này đập bẻ rồi, ta chỉ có thể khóc a.”

Âu Dương Khả nghe xong lời này, luôn đem hắn ôm vào trong ngực: “Người cho rằng người bây giờ có tốt không? Ta thấy ánh mắt của người mỗi ngày đều khóc.”

Mỗi lần như vậy , Chúng Hưởng lại có cảm giác ngọt ngào chua xót, có cảm giác muốn chạy trốn.

Âu Dương Khả chung quy hỏi: “Chúng hưởng, tại sao không rời khỏi nơi này, đi theo ta không tốt sao?”

“Không tốt! Người sẽ đem ta vứt bỏ.” Chúng Hưởng mỗi lần đều là lắc đầu, nghiêm túc nói.

“Như thế nào có thể.”

“Nhất định là sẽ, nhất định là sẽ... ..”

Sau đó, chính là hôn, vô số nụ hôn. Lại tiếp nữa, chính là ái ———— ân ái... ..

Cuộc sống như vậy, bất tri bất giác một tháng trôi qua... ..

Khó có được hôm trời đẹp, Âu Dương Khả sáng sớm xử lý công vụ xong, liền chạy đến” Phàm Gian” bá đạo hủy bỏ toàn bộ cuộc hẹn trước của Chúng Hưởng .

Đem Chúng Hưởng kéo vào một căn phòng xa hoa, Âu Dương Khả cùng Chúng Hưởng chơi đùa âm ỉ một hồi lâu, mới im lặng để Chúng Hưởng tựa trên ***g ngực mình mình mà trò chuyện.

Hắn thích cùng Chúng Hưởng nói chuyện.

Mỗi lần nhìn Chúng Hưởng cười, trong lòng tức thì từng đợt khó chịu. Ánh mắt kia xinh đẹp là vậy không hiểu sao chứa đầy ưu thương, luôn theo đó là bộ dạng tươi cười càng làm tăng thêm vẻ nặng nề.

Nhưng chỉ muốn cùng Chúng Hưởng chậm rãi nói chuyện, hẳn sẽ bình yên một chút, ưu thương trong mắt cũng sẽ từng ít giảm đi.

“Tại sao gọi Chúng Hưởng?”

“Không rõ? Bị mọi người hưởng dụng đích nam nhân, rất chính xác đi.” Chúng Hưởng ném qua một ngụm whisky, biểu tình không thay đổi mà thoải mái trả lời.

Âu Dương Khả không thích đáp án này.

“Bị mọi người hưởng dụng đích nam nhân, không có cha mẹ nào vừa mới đầu đã đặt cho con mình một cái tên như vậy.”

Nên là — mọi người cùng hưởng hạnh phúc, ý tứ cũng là nguyện vọng của chính mình muốn đứa con bảo bối được hưởng thụ đi.

Chúng Hưởng nghe được hai chữ cha mẹ, sắc mặt có chút thâm trầm: “Ta là cô nhi. Cha mẹ còn không cho ta một cái tên, cũng đã mất.”

Âu Dương Khả xúc động nhìn bộ dáng nhỏ nhắn xinh đẹp kia, đưa tay tinh tế ôm thắt lưng hắn, thở dài nói: “Đừng khổ sở, ta cũng vậy. Là cô nhi.”

“Ta biết.” Chúng Hưởng rất nhanh tiếp lời: “Cha mẹ ngươi bị người thân bên cạnh bán đứng, tiết lộ hành tung của bọn họ, bị kẻ địch loạn thương đánh chết.”

Âu Dương Khả vẻ mặt không được tự nhiên, Chúng Hưởng nhẹ nhàng nói: “Cả hắc đạo cũng biết chuyện này. Thúc thúc đem ngươi nuôi dưỡng lớn lên thành đại anh hùng, còn bọn phản đồ kia sau đã tự vận rồi.”

“Hừ.” Âu Dương Khả trong mắt bắn tia oán hận sâu sắc, lạnh giọng nói: “Tính ra hẳn chết như thế còn chiếm tiện nghi, vì vợ hắn, đã bán đứng thủ lĩnh đối với chính mình ân trọng như núi.”

Chúng Hưởng đột nhiên nở nụ cười: “Vậy thì, chết như thế quả thật là quá thuận lợi cho hắn.” Hắn dừng một chút, không hề cố kỵ hỏi Âu Dương Khả: “Nghe nói mẹ vợ phản bội kia cùng với mẹ ngươi vốn là chị em, bà ta sau lại cùng chồng tự sát.”

Em gái của mẹ... . . .

Âu Dương Khả gật đầu. Quả thật đúng vậy, người phụ nữ đã hại chết cha mẹ lại chính là người em gái thân thiết, lại nói thêm hắn còn muốn gọi bà ta một tiếng dì. Nghe nói, mẹ khi còn sống thương yêu nhất chính người em gái này. Tên của bà ta —— gọi là Dụ Tấn.

Mà chồng bà ta, về sau bị phỉ báng là kẻ phản đồ kia —— gọi là Từ Mạnh Thiên.

Trước khi xảy ra việc này, Từ Mạnh Thiên vốn là người anh em mà cha tín nhiệm nhất, bọn họ phân chia mỗi người cưới hai chị em kia, vốn là cặp đôi thần tiên khiến người người ngưỡng mộ.

Nếu như cha và mẹ không chết... ..

“Âu Dương... . . .”

Không hài lòng nhìn Âu Dương Khả thất thần, Chúng Hưởng làm nũng dùng đôi môi lạnh như băng hôn lên Âu Dương Khả, cùng môi đem đầu lưỡi cực nóng đi vào dò xét, mời gọi Âu Dương Khả thưởng thức.

“Tối để hảo hảo hưởng thụ, không nên nghĩ nhiều như vậy.”

Chiếc lưỡi ẩm áp mà ướt át ở trên nước da mẫn cảm sau tai Âu Dương Khả, phát ra âm thanh liếm láp hấp dẫn đầy *** loạn.

Âu Dương Khả cảm giác dục hỏa trên người chính mình lại bị Chúng Hưởng dễ dàng mà đẩy lên, nụ cười mỉa hoặc tự nhiên, lấy tay kéo lấy cái eo nhỏ nhắn của Chúng Hưởng, dùng sức một cái, khiến thân thể mảnh mai thoáng cái nhuỵn đi trong lòng mình.

Khí tức kinh người tỏa ra mạnh mẽ, dùng miệng hôn lên đôi môi mềm mại xinh đẹp vừa ở phía sau tai mình làm cản kia, đoạt lại hoàn toàn thể chủ động.

“Hô... . . . A... .. .”

Chúng Hưởng hô hấp khó khăn hai tay quấn lên thắt lưng rắn chắc của Âu Dương Khả , đem toàn bộ chính mình cho hắn. Hắn mở cái miệng nhỏ nhắn, ngoại trừ muốn tiếp nhận đầu lưỡi bá đạo đang dây dưa, còn muốn tranh thủ phát ra tiếng rên rỉ mê hoặc lòng người, nhằm giải tỏa thân thể đã bị dích kích kia.

“Âu Dương... .. Âu Dương... .. Ô... .. .”

Âu Dương Khả đem đôi mắt cười nhìn mỹ nam tử dưới thân đã bị *** làm cho mơ màng, trong lòng tự nhiên dấy lên một cảm giác tự hào. Giọng khàn khàn, kêu to tên người dưới thân: “Chúng Hưởng... . . . Chúng Hưởng... . . .”

Bàn tay lớn thô ráp những vết chai di chuyển trên làn da trơn mềm thượng hạng, mỗi một nơi lướt qua, đều khiến cho thân thể tinh xảo nhiễm một tầng phấn hồng.

“Người phải gọi là Độc Hưởng đi, ta bị... . Độc Hưởng.” tiếng nói *** dục khêu gợi từ cổ họng Âu Dương Khả phát ra vừa cuồng ngạo mà lại hàm chứa đồ kị, tay vì để khẳng định điều này, càng thêm dùng sức tại phân thân đang đứng đứng hoàn mỹ của hắn vẽ vòng vòng.

“... . . A... Ô... Ô ô... .. .”

Thao túng Chúng Hưởng quả là một khoái cảm , kích thích cực kỳ. Âu Dương Khả ở trong Chúng Hưởng nhanh chóng bùng phát trong nháy mắt, ác ý mà nhẹ nhàng đặt trên linh khẩu xinh đẹp, ngăn cản Chúng Hưởng phun trào.

“Không nên! A...”

Thở ra một luồng nhiệt khí như lửa, Chúng Hưởng gãy dựa thân hình, oán hận mà liếc ngang hành động của Âu Dương Khả.

Kia ánh mắt đầy càng làm cho dục vọng Âu Dương Khả trưởng tới cực điểm, đè lại Chúng Hưởng bởi vì *** kích thích mà bản vai không ngừng run rẩy, dùng đầu gối tách ra bắp đùi trắng nõn thon dài. Âu Dương Khả thấp xuống hạ thân một phát lao tới, đâm vào cơ thể siết chặt nóng rực của Chúng Hưởng.

“A... . . . AA... A...”

Chúng Hưởng ngửa ra sau chiếc cổ tinh tế, uốn thành một đường cong khiến tâm người ta kích động, từ cổ họng tiếng the thé nhẹ nhàng thoát ra.

“Thật thoải mái, người hảo chặt.” Âu Dương Khả cau mày cảm thụ cơ thể được bao bọc lấy co rút mà siết chặt, thở hổn hển bắt đầu luật động.

Trong không khí, tràn ngập thanh âm *** loạn chỉ có khi thân thể mập hợp.

“Thích ta sao?” thanh âm trầm thấp gợi cảm mê người. Âu Dương Khả cắn cắn vành tai dày xinh xắn của Chúng Hưởng, dùng ngữ khí phiến tình hỏi: “Yêu ta sao?”

“A... .. . A... Ô...”

Chúng Hưởng nhắm mắt lại, toàn tâm cảm nhận từng đợt va chạm trong thân thể.

“Nói a, nói người yêu ta.” Âu Dương Khả mả sát, lao nhanh tới,cắm dõ.

Làn da như sứ cao cấp đến mê người, đôi môi đỏ mọng ướt át, hơi thở *** mi hòa cùng những luật động liên tục không ngừng... ..

“Nói a, nói người yêu ta.” Âu Dương Khả lần nữa mở miệng.

Rất hy vọng, có thể nghe Chúng Hưởng nói những lời này. Bướng bỉnh mà yêu cầu rồi một lần lại một lần, Âu Dương Khả mới bất ngờ phát hiện, khi hắn nghe Chúng Hưởng nói rằng, chính mình bị nam nhân mọi người hưởng dụng , trong lòng như thế nào lại đồ kị cùng tức giận.

Khuôn mặt Chúng Hưởng lộ sắc hồng cười khê: “Nói? không phải yêu... .. Làm được sao?”

Tâm thoảng chốc tựa như bị vật gì đâm nhẹ.

Tại sao? Tại sao người lại nói như vậy?

Thực hiện từng đợt mạnh mẽ để khí quan thâm nhập trong cơ thể Chúng Hưởng, như thể muốn chạm đến nội tâm bằng giá của hắn. Cho dù tại thời điểm giao hoan như vậy, hắn vẫn như cũ biểu hiện ra dáng cười thê lương, tựa như đợt ngọt có cây kim, xốt xa đâm vào tâm Âu Dương Khả

Im lặng ôm sát chiếc eo nhỏ của Chúng Hưởng, Âu Dương Khả tiếng kêu khoái hoạt cùng Chúng Hưởng đạt tới cao trào.

Dịch thể màu trắng dính lại, giữa môi kéo theo sợi chỉ bạc, hết thấy đều đậm mùi *** loạn, phảng phất trong phòng.

Âu Dương Khả làm cho Chúng Hưởng mệt mỏi tựa vào lòng mình, nhìn hắn từ trên xuống dưới ngực phập phồng từ từ khôi phục lại bình tĩnh.

Như vậy ôm hắn, sủng hắn, cảm giác cũng không tệ.

Làn da như lụa trong tay lên xuống phập phồng, ngón tay Âu Dương Khả dần dần di động đến đầu nhũ vẫn như cũ đỏ tươi, không có sức chút nào mà lần nữa làm cho nó đứng thẳng lên.

“Còn muốn sao?” đôi mắt xinh đẹp của Chúng Hưởng nghiêng nhìn Âu Dương Khả một cái, toàn thân vô lực hỏi.

Âu Dương Khả mỉm cười lắc đầu, thân thể cúi xuống, hôn nhẹ đôi mắt đáng yêu của Chúng Hưởng, nói: “Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi. Hôm nay nắng vô cùng rực rỡ.”

Loại ngữ khí ôn nhu thế này, ngay cả bản thân Âu Dương Khả cũng thấy khó tin.

“Ánh nắng?” Chúng Hưởng ở trong lòng Âu Dương Khả thay đổi một tư thế thoải mái, trong ánh mắt để lộ vài phần mơ màng: “Ồ Phàm Gian đúng là không thấy được ánh mặt trời.”

“Vậy ra ngoài xem.” ánh mắt Chúng Hưởng làm cho Âu Dương Khả đau lòng, sủng nịch mà đem Chúng Hưởng hoàn toàn ở trong tay, thân mật nói.

Chúng Hưởng cân nhắc thật lâu, lại ngẩng đầu cẩn thận đánh giá Âu Dương Khả, tựa hồ đang nhìn hắn có phải hay không thành thật.

Nụ cười anh tuấn không có chút ác ý. Âu Dương Khả cười ôn nhu đến vậy, thật sự nhìn không ra điểm gì khác biệt.

Cuối cùng, Chúng Hưởng cũng cười rộ lên.

“Hảo a, nhân tiện ra ngoài ngắm ánh mặt trời một chút đi.”

Hôm nay dương quang, nhất định rất đẹp, rất rực rỡ... ..

Thân là một đại nhân vật có rất nhiều lợi ích. Âu Dương Khả ôm Chúng Hưởng trực tiếp trước mặt mọi người trong ” Phàm Gian ” đi ra, ngồi trên chiếc xe BMW màu xanh dễ gây chú ý, không ai dám bạo gan có bất kỳ dị nghị nào.

Gió từ mui xe thoáng mát vù vù thổi qua, Chúng Hưởng thích cảm giác như vậy, vươn tay cao cao làm cho gió qua từng kẽ tay mà gào thét. Âu Dương Khả cũng cao hứng đứng lên, chạy trên đường quốc lộ, giẫm chặt chân ga.

Xe tốc độ nhanh hơn, tựa như cả chiếc BMW đều muốn bay lên. Chúng Hưởng cười ha ha, dứt khoát đứng lên ở trên xe, mái tóc ngắn ban đầu mềm mại bị cuồng phong thổi đều thẳng tắp về phía sau.

“Thật cao hứng sao? Không nghĩ tới người như vậy lại thích ngồi trên xe phóng nhanh, hẳn là nên sớm một chút đem người ra ngoài.”

Một trận cuồng phong, Âu Dương Khả chọn một nơi xa lạ nhưng rất tươi đẹp, ngừng lại.

Được ánh nắng chiếu rọi Chúng Hưởng thể hiện hoàn toàn khác với khi ở ” Phàm Gian”, hoạt bát cùng vui sướng, tưởng như là một người khác hoán đổi. Làn da trắng nõn phản chiếu ánh nắng, sáng lấp lánh.

“Ra ngoài chơi đùa thật tốt!” Chúng Hưởng tính tình trẻ con nằm ngửa trên cỏ giang rộng tay chân, nhanh chóng thở dốc.

Âu Dương Khả chậm rãi đi tới, ngồi bên cạnh hắn, vẻ mặt đáng yêu của hắn lúc này rất chân thật. “Chúng Hưởng, bộ dáng người bây giờ hoàn toàn khác.”

“Cái gì khác?”

“Đi theo Phàm Gian nữa là hình dạng hai người. Người như thế nào có thể có nhiều bộ dáng hoàn toàn trái ngược nhau như vậy?”

“Thật sao?” Chúng Hưởng nghiêng đầu tự hỏi, nụ cười ban đầu vui sướng giờ trở nên có phần cô đơn: “Có lẽ bởi vì. . . . Chưa từng ra ngoài chơi đùa đi. Trước kia khi được khách đưa ra ngoài, cho tới bây giờ đều trực tiếp đến biệt thự, trực tiếp tới nhà khách cao cấp, trực tiếp trên bờ đường quốc lộ có khi ngay ở trên xe... .. không hề có hứng thú.”

Trái tim Âu Dương Khả mơ hồ bị quất thật đau, tay vuốt ve khuôn mặt Chúng Hưởng. Chúng Hưởng giống như một con mèo, nhắm mắt lại khẽ cầu nhàu, nhẹ nhàng đón tay Âu Dương Khả.

“Vậy người khi còn bé sao? thế nào cũng nên ra ngoài chơi đùa đi.”

“Ta là cô nhi mà. Từ nhỏ đã được Đồng Tâm mua, cho tới bây giờ đều không được phép đi chơi.” Chúng Hưởng mở mắt, không hề gì mà cong ngón tay lên kể ra: “Ta bảy tuổi thì tiếp khách rồi. Khi đó còn không thể trực tiếp lên giường, chỉ có thể giúp khách nhân khẩu giao.” Hắn kiêu ngạo tặng cho Âu Dương Khả một bộ dáng tươi cười: “Giúp người buôn bán lời không ít tiền a.”

Trái tim tựa như bị dao đâm.

Ai có thể tưởng tượng, Chúng Hưởng bảy tuổi, cư nhiên đã bị đối đãi như vậy. Bảy tuổi, hắn nên là cái tuổi được yêu thương, cái tuổi được đòi hỏi làm nũng hết thầy. Âu Dương Khả nhớ tới chính mình lúc bảy tuổi, đã từng vì giáo sư dạy mỹ thuật của gia đình giao cho quá nhiều bài tập mà giận chó đánh mèo, đem toàn bộ danh họa thuộc sở hữu của chủ nhà phá tan thành từng mảnh... ..Mà Chúng Hưởng khi bằng tuổi đấy, lại phải mở to đôi mắt đi lấy lòng những nam nhân hèn hạ, bẩn thỉu, vì sinh tồn của bản thân.

Chúng Hưởng hồi tưởng lại chính mình mang theo nụ cười lạnh lùng, Trong lòng Âu Dương Khả cũng trở nên âm trầm.

Âu Dương Khả chỉ cảm thấy một hơi nghẹn từ ngực lên thẳng đại não, tức giận mà thu hồi lại tay đang vuốt ve Chúng Hưởng, âm trầm nói: “Không nên đề cập đến việc này, người cố tình ép ta? Hay là muốn ta áy náy?”

Chúng Hưởng không nói gì, hai mắt trong suốt của hắn bình tĩnh chăm chú nhìn bóng lưng Âu Dương Khả hồi lâu, khóe miệng phát ra một tia cười cay đắng.

Người như ta, làm sao có thể vĩnh viễn được cùng người nhận lấy niềm vui?

Chờ người từ miệng người khác biết được hết thầy, thà rằng để chính miệng ta nói cho người.

Thế nhưng, tại sao, rất muốn rất muốn làm cho giờ phút này tất cả đều dừng lại... ..

“A! Thật xinh đẹp.” Chúng Hưởng coi như không, phớt lờ sự tức giận của Âu Dương Khả, bản thân cố tự nhiên kêu lên.

Âu Dương Khả cuối cùng cũng không muốn phá hư ngày hôm nay, thoải mái, vui vẻ, xoay người lại: “Vật gì xinh đẹp vậy?”

Chúng Hưởng đứng lên, hưng phấn mà chỉ một đoàn xe hoa đám cưới náo nhiệt ở xa xa trên đường quốc lộ đang chạy qua

“Cô dâu rất đẹp sao?” Nhìn xe hoa đã đi xa, Âu Dương Khả hỏi.

Chúng Hưởng lắc đầu: “Không phải. Trang trí ở trước xe bó hoa đám cưới rất đẹp.”

“Ta không tin, xa như vậy, người làm sao có thể thấy rõ hoa ở trước xe.”

“Ta mặc kệ! Dù sao hoa đặt trước xe rất đẹp, đoán cũng có thể đoán được!” Chúng Hưởng dường như ỷ lại mà làm nũng.

Âu Dương Khả bị hấn cười đùa, tựa như nhớ tới chuyện gì, hỏi: “Chúng Hưởng, có người từng tặng hoa cho người chưa?”

“Tặng hoa?” Chúng Hưởng suy nghĩ một chút, sắc mặt âm u, tâm tình tựa hồ thoáng cái trở nên xấu đi rất nhiều. “Ta có tiếp một người khách, hấn đem một nhánh hoa hồng cắm vào niêu đạo(ổng đài đó=,=||) của ta, này có tính không?”

Bầu không khí đột nhiên im lặng xấu hổ tới cực điểm, Âu Dương Khả sắc mặt đột biến.

Trong lòng vừa khổ vừa chua xót, phá tan tất cả ý nghĩ ngọt ngào, dịu dàng.

Âu Dương Khả nghiêm mặt đi thông thả quay về bên chiếc BMW, đột nhiên hung hăng đá một cước trên chiếc xe yêu quý của mình, phát ra tiếng nổ ầm ầm vang dội.

Chúng Hưởng bị dọa, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Âu Dương Khả vừa hung tợn mà khí thế bồng bồng quay trở lại.

“Người cố ý ! Người cùng hấn XX chính là cố ý!” Âu Dương Khả tựa cái bóng to lớn, đứng trước mặt Chúng Hưởng đang ngồi trên cỏ, kích động mà gào thét.

Không sai, ta là cố ý.

Chúng Hưởng tỉnh táo mà nhìn hấn, trái tim đột nhiên đau không nói được.

Đau quá, đau quá... ..

Ta không nghĩ như vậy, ta cũng không muốn nghĩ như vậy!

Rất muốn đem những lời này điên cuồng hét ra, tựa miếng gạch vỡ ném mạnh vào mặt Âu Dương Khả. Nhưng lại nói không nên lời, chỉ có thể... . . . Lạnh lùng thản nhiên mà ngồi ở đấy.

Một đợt gào thét cùng kích động, Chúng Hưởng lại vẫn như cũ an tĩnh mà ngồi.

Để sự nôn nóng trong lòng phát tiết hết ra, Âu Dương Khả lắc lắc đầu, cuối cùng bình tĩnh một chút. Đặt mông ngồi bên cạnh Chúng Hưởng, thở hồng hộc.

Có phải hay không, có điểm quá đáng rồi? Người bị giày vò, tới cùng vẫn chính là Chúng Hưởng. Chính mình chỉ là nghe liền đã chịu không nổi, người thực sự gặp phải thì làm sao đây?

Người bên cạnh vẫn là trầm mặc không tiếng động.

Âu Dương Khả áy náy mà quay đầu xem bộ dáng người bên cạnh đang không nói một câu kia.

Đồng tử sáng rực làm say lòng người chớp động, trong mắt Chúng Hưởng một nỗi đau thương không cách nào hình dung, chấn động Âu Dương Khả.

Chúng Hưởng mỏng manh, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể từ bên cạnh mình biến mất, hóa thành một đạo khói xanh, mà tiêu tán đi.

Không được đi! Không được đi!

Vội vàng mở ra lòng ngực ôm sát lấy hấn. Âu Dương Khả cơ hồ muốn đem Chúng Hưởng khảm vào trong lòng.

“Xin lỗi, ta không nghĩ sẽ nổi giận. Ta vốn chỉ là... .. Chỉ là... ..” Xin lỗi không phải sở trường của Âu Dương Khả , tại sao đối mặt với Chúng Hưởng, tất cả ôn nhu đều có xu hướng thoát ra?

Đối diện hấn, thần chí như thể mất phương hướng, quên cả tuổi tác, toàn bộ những kinh nghiệm lão luyện vất vả tích lũy , đều hết thấy biến mất, thoái hóa thành một tiểu mao đầu hơn mười tuổi.

Chúng Hưởng không chống lại cái ôm của Âu Dương Khả, mặc dù hấn mau chóng bị ghì chặt đến không thở nổi.

Ấm áp bao quanh, cho dù ở chỗ này ngột thở, cũng có thể mang theo mỉm cười.

Đáng tiếc, Âu Dương Khả vẫn buông lỏng ra.

Hắn tựa hồ cũng thấy lực đạo chính mình quá lớn, buông ra Chúng Hưởng, cẩn thận hỏi: “Chúng Hưởng, người không sao chứ?”

“Ta không có việc gì.” Chúng Hưởng quay về phía Âu Dương Khả nở một nụ cười ngọt ngào.

Lại lần nữa nụ cười ngọt ngào, từ đôi môi duyên dáng mở ra, đều làm cho người ta trong lòng chua xót cùng bất đắc dĩ.

Âu Dương Khả ngơ ngác nhìn Chúng Hưởng, đột nhiên trong lúc đó rất muốn làm cho hắn hạnh phúc, làm cho hắn mỉm cười —— thực sự mỉm cười.

“Ta có thể... .. Yêu người?”

“Yêu ta?” Chúng Hưởng kinh ngạc lặp lại. Hắn biết Âu Dương Khả mê luyện mình, nhưng cho tới bây giờ không nghĩ tới hắn trước mặt mình nói ra. Nam nhân, không phải ghét nhất bị tuyên cáo là yêu sao? Tuyên cáo tình yêu cũng giống như đem điểm trí mạng của chính mình công khai. Hắn theo phản xạ nói: “Người yêu ta mỗi ngày đều có.”

Âu Dương Khả không bị Chúng Hưởng làm tức giận, cúi người hái một đóa cúc đại đang nở rộ khắp nơi trên mặt đất, lịch lãm mà đưa đến trong tay Chúng Hưởng.

“Cái này tặng cho người.”

“Tặng ta? Cúc đại? Tại sao không phải hoa hồng, hoặc là hoa nào danh quý một chút, tỷ như hoa bách hợp?”

Âu Dương Khả mỉm cười: “Cái này tự nhiên, không kiểu cách, lại sạch sẽ.”

Chúng Hưởng cười lạnh, chính mình cũng đè nén không được mà nói ra những lời lẽ gay gắt: “Vừa vừa vặn bổ sung cho ta. Ta không tự nhiên, kiểu cách, hơn nữa rất không sạch sẽ.”

Tuy nói lời như vậy, ngón tay nhỏ gầy trắng nõn lại duỗi ra, đem đóa hoa cúc đại nho nhỏ kia cẩn thận mà đón lấy trong tay.

“Thích không?” Âu Dương Khả thanh âm ôn nhu tựa mộng đẹp, làm cho Chúng Hưởng có cảm giác muốn rơi nước mắt.

Hơi cắn cắn môi dưới, Chúng Hưởng giương mắt nhìn Âu Dương Khả: “Người sau này còn có thể tặng không? Mỗi ngày một đóa hoa.”

“Quá tham lam rồi.”

Âu Dương Khả cười, ngay cả lông mày cũng toát ra tiểu ý, nghiêng tới trước hôn lên tình nhân.

Nắng chiều soi nghiêng, gió nhẹ mơn trớn tóc hai người dán cùng một chỗ. Đồng cỏ xanh biếc, những đóa cúc đại đang nở cũng theo gió tạo thành từng làn sóng lớn lên xuống nhẹ nhàng.

Chúng Hưởng gắt gao giữ lấy đóa hoa cúc kia, tựa như nắm giữ sinh mạng của chính mình.

Trên môi, là độ ấm của Âu Dương Khả.

Đúng vậy, quả thật là lòng tham không đáy... .. Quá tham lam rồi.

Hết chương 1

Bị hưởng dụng đích nam nhân

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Theo ta đi, Chúng Hưởng, theo ta.”

Đem Chúng Hưởng đưa đến cửa “Phàm gian”, Âu Dương Khả ôm Chúng Hưởng không cho hắn xuống xe, lần nữa nhẹ nhàng nói.

Đèn nê ông đã sáng lên, nguyên bản một mảnh ban đêm đen kịt được trang hoàng.

Khách nhân mặc âu phục cao cấp tùm năm tùm ba, đàm tiếu liên tục đi vào “Phàm Gian”. Các “Công tử” tiếp khách trang phục chỉnh tề từ lâu đã đứng đầy, mỉm cười thành thạo mà đối với khách nhân chào hỏi.

Chúng Hưởng đem đầu tựa trên vai Âu Dương Khả, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Ánh đèn nê ông tươi sáng tựa như vô số ánh mắt tà ác, rõ rệt mà tố giác hắn, nơi ấy —— nơi ánh đèn lấp lánh, phải chăng là hắn nên dừng lại.

Giờ khắc này trong lòng đặc biệt yếu đuối, không thể phủ nhận rằng chính mình thật sự hy vọng có thể gạt đầu một cái, sau đó —— vĩnh viễn mà tựa vào đôi vai dài rộng chân thực này.

“Theo ta đi. Chỉ cần người mở miệng, ta lập tức mang người đi.” Âu Dương Khả cảm giác được trái tim Chúng Hưởng bất an, nghiêm túc hứa hẹn.

Ôn nhu hôn lên khuôn mặt Chúng Hưởng, mới phát hiện ra khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo như vậy, cư nhiên lạnh như băng không có một tia ấm áp.

“Ta phải đi rồi... . . .” Chúng Hưởng thở dài nói ra những lời này, thoát khỏi cái ôm của Âu Dương Khả, bình tĩnh mà mở cửa xe, hướng tới cánh cửa “Phàm Gian” đang rực rỡ như ban ngày kia đi đến.

Âu Dương Khả nhìn bóng lưng Chúng Hưởng nặng nề, trong tâm bực bội giống như bị mèo cào. Nhìn ra được rằng, Chúng Hưởng cũng không thích trở lại nơi kia, thế nhưng... . . lại luôn cự tuyệt ly khai?

“Chúng Hưởng!”

“Đúng là Chúng Hưởng a, người đêm nay phải theo ta.”

“Hắn là ta đã hẹn trước... . . .”

Chúng Hưởng còn chưa đi vào cổng “Phàm Gian”, đã bị các khách nhân vây quanh, rất nhiều người nhiệt tình mà cùng hắn bắt chuyện. Những ánh mắt tràn ngập sắc dục phóng ra trên người Chúng Hưởng, thậm chí có người tay đã đặt trên đôi vai gầy yếu của hắn.

Trong tiếng động huyền ảo của đám người xung quanh, Chúng Hưởng hơi xoay người một chút, đôi mắt đen nhánh liếc nhìn Âu Dương Khả, ánh mắt thâm thúy ưu thương làm cho trong xe Âu Dương Khả có chút chấn động.

Cơ hồ sẽ lập tức lao xuống xe đem Chúng Hưởng kéo trở về. Chúng Hưởng lại dường như đoán được phản ứng của Âu Dương Khả, tựa ở xa xa đối với hắn khoát tay áo, nói hắn không nên kích động.

Trong tay cầm lên đóa cúc đại, đặt trên khuôn mặt đậm nhạt, Chúng Hưởng ở nơi kia hiện ra bộ dáng tươi cười vui vẻ, khiến cho Âu Dương Khả ở trên xe có chút thất thần.

Đây nguyên bản nên là kết thúc bằng một mỹ cảnh vĩnh viễn nhưng lại rất nhanh làm cho người ta tan nát cõi lòng, Chúng Hưởng nhanh chóng vội vàng xoay người, mang theo biểu cảm cô đơn mơ hồ kiềm nén, cùng một đám khách nhân đã không kiên nhẫn chờ đợi, vui đùa âm ỉ đi vào “Phàm Gian”.

Âu Dương Khả khó chịu vô cùng, nóng nảy mà tựa trên ghế lái xe, trừng hai mắt, cũng không suy nghĩ gì. Trong đầu trần trọc, chỉ có nụ cười khi nhận hoa thần nhiên của Chúng Hưởng.

Xe vẫn đứng ở cửa “Phàm Gian”, gây trở ngại cho xe của các khách nhân khác ra vào. Nhưng khi nhìn đến đều biết đây là xe của lão đại thủ lĩnh, người nào dám đi nói hắn tránh ra.

Cứ như vậy ngày người hơn nửa ngày, Âu Dương Khả cuối cùng lần nữa thở dài một hơi, khởi động xe, mang theo trái tim phiền loạn, dọc đường điên cuồng quay về.

Từ lúc nào đều nhớ tới người, lúc nào đều không buông ra được người.

Khuôn mặt người tựa hồ gần trong gang tấc, khi ta đối diện người, người lại tựa như hư vô không tồn tại... .

Âu Dương Khả không biết đây có phải tình yêu hay không, hắn chỉ biết bộ dáng bây giờ của hắn hết sức ngu xuẩn.

Nếu như chỉ là đùa bỡn một chút, hoặc là đơn thuần nghĩ muốn chinh phục một người, như vậy còn làm cho người ta khá hơn tiếp nhận một chút. Chính là cảm giác hiện tại không phải như thế, mà rõ ràng là mong muốn thương yêu một người, làm cho một người cười vui vẻ, tình cảm mãnh liệt như vậy duy nhất đặt tại một người, trên người “Công tử” cơ hồ có thể nói ai cũng có thể làm chồng, ngay cả Âu Dương Khả cũng hiểu có phần không thể tiếp nhận được.

Rốt cuộc là đã gặp định mệnh để yêu thật, hay do bị Chúng Hưởng tính kẻ mê hoặc, Âu Dương Khả không quá khẳng định. Nếu như hết thấy vốn do mưu kế Chúng Hưởng, vậy hắn thật sự đáng sợ.

Thế nhưng, Chúng Hưởng mỉm cười bi thương, thời khắc khi đó đều lộ ra bản chất yếu đuối tuyệt vọng, như thế nào có thể là giả bộ?

Văn phòng được bảo vệ nghiêm ngặt rộng mở, nằm trên đại lâu cao nhất. Ánh sáng rực rỡ chiếu thẳng vào, làm cho Âu Dương Khả không khỏi buông tài liệu trong tay, nhớ tới Chúng Hưởng dưới ánh mặt trời khó có được bộ dáng vui vẻ tươi cười chân thật.

Tổ hợp ghế sa lon bằng da thật được đặt hơi nghiêng một bên tại văn phòng, lại hướng tới trong phòng nghỉ được người bày biện vô cùng lịch sự tao nhã, nơi này có một thang lầu khéo léo, có thể nối thẳng đến phòng ngủ trên không.

Bố trí như vậy đến từ một vị kiến trúc sư người Italia, bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra tấm kính trên nóc, ngay giữa phòng ngủ nhìn lên bầu trời đầy sao.

Người Italia, dường như luôn ôm ấp tình cảm lãng mạn.

Có nên hay không, đem Chúng Hưởng mang qua đây ngắm sao?

Đôi mắt Chúng Hưởng so với sao càng sáng ngời hơn, bộ dáng nhìn xung quanh bầu trời sao... ..

Điện thoại đột nhiên vang lên, cắt ngang dòng suy tưởng của Âu Dương Khả, khóe miệng hắn vẫn như cũ hàm chứa ý cười, cầm lấy microphone.

“Uy? Thúc thúc?”

“Gần đây thế nào? Ta ở bãi biển Nhật Bản hưởng thụ ánh nắng mặt trời một tháng, đen đi không ít.” thanh âm cao vang của Âu Dương Thự mang theo sự quen thuộc trong Âu Dương Khả .

Âu Dương Khả mỉm cười ngồi dậy, tự tin mà nói: “Toàn bộ đều rất tốt, nơi này có cháu trấn thủ, ngươi còn không yên tâm sao?”

“Đương nhiên yên tâm, trên người ngươi chính là đang chảy dòng máu của đại ca ta.”

“Không ngờ quan niệm huyết thống của lão đã cũ vậy .”

“Đây là lời tuyên bố đầy kinh nghiệm , thiên phú là rất quan trọng , mà thiên phú, đến từ huyết thống. Ha ha ha.”

Âu Dương Khả tựa bên sườn chiếc bàn làm việc màu đen to rộng xa hoa, một bên nghe những luận điệu cũ rích của Âu Dương Thự , một bên ngắm nghía chiếc thuyền buồm được trang bày trên bàn.

“Được rồi, nghe nói người gần đây thường xuyên ở lại Phàm Gian .”

Nghe được Âu Dương Thự đột ngột nhắc đến vấn đề, Âu Dương Khả cảnh giác mà ngừng lại động tác, nghĩ sơ qua, đáp: “Đúng vậy, ta đối với nơi đây cảm thấy rất hứng thú, thúc thúc như thế nào đột nhiên nhắc tới việc này?”

“Quan tâm tới công việc vốn là chuyện tốt, bất quá... ..”

“Bất quá không nên cùng người trong câu lạc bộ đáp ứng?” Âu Dương Khả trực tiếp cắt ngang lời Âu Dương Thự .

“Tiểu Âu Dương, ngươi phải biết rằng, chơi đùa thì có thể, nghiêm túc nhất định không .”

Trong lòng một ý niệm chợt lóe lên.

Âu Dương Khả đứng lên, cầm microphone tựa vào bên cửa sổ, nhìn trên đường quốc lộ phía dưới xe cộ qua lại rất nhanh, chậm rãi nói: “Thức thức, người không phải lần đầu tiên nhắc tới vấn đề này. Ta đang suy nghĩ... Chúng Hưởng có phải hay không đối với người có ý nghĩa gì đặc biệt.”

“Cái gì? Nào có ý nghĩa gì đặc biệt?”

“Thức cho tới bây giờ chưa từng hướng tới đời tư của ta khẩn trương như vậy, hẳn là có chuyện gì giấu diếm ta đi.”

“Thái độ nói chuyện của người quá lão xược rồi! Tiểu Âu Dương.”

“Ta xin lỗi, bất quá... . . Ta muốn thông báo cho người một câu, thức thức yêu quý của ta.” Âu Dương Khả nhẹ mân môi, từng chữ một nói: “Ta đã quyết định rồi, sẽ hảo hảo nghiêm túc một lần.”

“Đây là gì ý gì? Người nói rõ ràng hơn xem nào!” Âu Dương Thự ở đầu bên kia điện thoại khẩn trương đứng lên.

“Chính là ý người nghe được.”

... ..

Buông điện thoại, đầu óc Âu Dương Khả nhanh chóng vận động.

Hàng mi đậm anh tuấn khóa vào, sau khi tự hỏi lại giãn ra.

Vô luận như thế nào, muốn đem Chúng Hưởng đặt bên cạnh chính mình. Coi như là —— để xoa dịu tâm tình bản thân cả ngày cứ bồng bênh không chừng.

Mặc dù rất tha thiết muốn đem Chúng Hưởng đón về bên người, Âu Dương Khả vẫn là bình tĩnh mà để ý toàn bộ vụ việc. Cầm lấy tập tài liệu, từng cái một ký tên, phân phát cho mấy trợ lý bên mình theo vào.

Tại phòng tắm thuộc phòng làm việc tắm rửa một cái, lại thay vào toàn thân một bộ âu phục thích hợp. Âu Dương Khả quay sang gương nhìn dung mạo anh tuấn của chính mình cùng thần khí phấn chấn, hài lòng gật đầu.

Khởi động chiếc Mercedes Benz mới thay, bên đường cát đá bay mù trời mà chạy đến thẳng cửa “Phạm Gian”, sớm có cậu nhỏ thức thời chạy tới giúp hẳn đến bãi đậu xe.

Đi vào căn phòng sang trọng được dành riêng đặc biệt cho hẳn, Hồng Thúc đã sớm nghe được tin vội vã chạy tới.

“Đại thiếu gia.” Hồng Thúc vẫn là vẻ mặt tươi cười lão luyện. “Chúng Hưởng hiện tại đang có khách, phải chờ một lát.”

Âu Dương Khả đối với việc Chúng Hưởng được hoan nghênh mặc dù vẫn rất không dễ chịu, nhưng dù sao cũng đã tập mãi thành quen, nếu như miễn cưỡng muốn Chúng Hưởng lập tức lại đây, Chúng Hưởng có thể sẽ mất hứng. Hắn gật đầu, tựa vào lưng ghế sofa mềm mại

Hồng Thúc biết thói quen của Âu Dương Khả, lui ra ngoài, đem cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, để cho hẳn một mình ở đây chờ Chúng Hưởng.

Nhàm chán mà nhìn sang gian phòng quen thuộc, Âu Dương Khả thừa nhận rằng chính mình có một chút căng thẳng.

Như vậy vội vàng quyết định mang Chúng Hưởng đi, trên thực tế một điểm chắc chắn cũng không có. Phải nói, hành động lần này chỉ là trong lòng nhất thời kích động mà lựa chọn.

Đương nhiên không có ai dám phản đối, với địa vị Âu Dương Khả hẳn có thể làm bất cứ chuyện gì. Có lẽ sẽ có người ở sau lưng nói xấu, dù sao hẳn coi trọng chính là nam nhân, hơn nữa... ..

Nhưng làm cho Âu Dương Khả không chắc chắn chính là thái độ của Chúng Hưởng, lấy lập trường của Chúng Hưởng thời gian qua, chỉ sợ hẳn sẽ lập tức ngay tại đây cự tuyệt.

Âu Dương Khả đã quyết định, nếu như Chúng Hưởng vẫn là cự tuyệt, đồng thời lại vừa biểu lộ ra vẻ mặt lưu luyến không rời như vậy, thì nhất định không do dự, trực tiếp đem hắc mang đi.

Tâm tình không khỏi trở nên cẩu kính, đây không biết có phải hay không đều là điểm yếu của những kẻ đang yêu, Âu Dương Khả vẻ mặt khê động cười nhạo chính mình, chợt ngẩng đầu, lại phát hiện Độ Phi rụt rè đứng ngoài cửa sổ bằng thủy tinh trong suốt, hướng về hắc mang ra dấu.

Âu Dương Khả ngoắc ngoắc ngón tay, muốn Độ Phi tiến vào.

Độ Phi nhưng lại đỏ mặt lắc đầu, vừa hết nhìn đông lại nhìn tây một hồi, một lần nữa dùng tay ra hiệu.

Âu Dương Khả bắt đầu hoài nghi, đứng lên, mở cửa, đi tới trước mặt Độ Phi, nhướn mi dùng ánh mắt dò hỏi nhìn hắc mang.

“Đại thiếu gia vẫn là nên đi xem sao.” Độ Phi cắn môi, trốn tránh mà nói: “Chúng Hưởng bình thường vốn không tiếp khách nhân như vậy, hôm nay không biết làm sao vậy... ..”

Dự cảm không rõ ràng.

Âu Dương Khả nghĩ Độ Phi nói quá chậm, trầm thanh trực tiếp hỏi: “Ở nơi nào?”

Độ Phi chỉ chỉ bên kia hành lang: “Từ nơi này đi lên, ngã rẽ lần hai phòng thứ nhất.”

Trực giác cảm nhận được Chúng Hưởng đang gặp phải chuyện gì.

Âu Dương Khả không hỏi lại, ngưng khuôn mặt anh tuấn, đột nhiên xoay người, hướng về cuối hành lang chạy đi.

Đem thang lầu được chế bằng gỗ cổ Trung Hoa quý báu giẫm lên rung động thùng thùng, Âu Dương Khả một hơi vọt tới trước cửa phòng thứ nhất ngã rẽ lần hai.

Một người thanh âm thống khổ bị kìm nén, mang theo là tiếng cười của nam nhân, kích thích màng tai Âu Dương Khả.

Tức giận tới mức như bài sơn đảo hải, Âu Dương Khả nhấc đùi phải, hung hăng đá vào cánh cửa gỗ được khắc hoa văn lồng lẩy.

Phanh!

Cửa gỗ phát ra tiếng nổ ầm ầm, bị thô lỗ mà đá văng ra, để lộ hai nam nhân đang trợn mắt há hốc mồm trong phòng, còn có Chúng Hưởng ở tư thế xấu hổ bị sợi dây trói chặt. Rất hiển nhiên, tại nơi này vừa diễn ra một trò chơi SM *** loạn.

Hai nam nhân, đều là thân thể xích lỏa, một người, trên đỉnh đầu còn đội chiếc mũ tức cười; trên mặt lộ ra nụ cười dâm dục. Bọn họ bất ngờ bị tiếng vang làm cho hoảng sợ, ngây ngốc nhìn Âu Dương Khả đang phát ra lửa giận giống như vị sứ giả báo thù.

Chúng Hưởng bị hành hạ đến nửa sống nửa chết lại càng hoảng sợ, khó khăn mà khê động sợi dây trên cổ tay, chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt mông lung hướng tới Âu Dương Khả đang đứng ở cửa toàn thân toát ra khí tức nguy hiểm, đột nhiên tỉnh táo lại, trong mắt hiện lên một tia thống khổ khó có thể phát hiện.

Âu Dương Khả nổi giận đùng đùng, hắc thân thủ linh hoạt đã trải qua huấn luyện giờ càng phát huy tác dụng. Trước khi hai người nam nhân kịp phản ứng lại, cường thế đưa bọn họ xích lỏa không thể chống đỡ ném ra khỏi phòng, tùy ý một lần nữa đá lên cửa.

Cánh cửa đánh vào trên tường, phát ra tiếng va đập trùng điệp, bao phủ hai nam nhân ngoài cửa, liên tiếp tảo lại tức giận mẫn.

Đến gần Chúng Hưởng đang không thể động đậy, Âu Dương Khả cũng không lập tức cởi ra trói buộc trên người Chúng Hưởng.

Trên thân thể trắng nõn bị lấp đầy bởi những vết bầm xanh cùng vết roi, không thể che đậy được khí tức *** loạn tràn ngập. Hai tay bị treo cao trên trần, khiến Chúng Hưởng chỉ có thể quỳ gối trên chiếc giường

mềm mại. Bắp chân cùng đùi bị trói vào một chỗ, khiến cho phân thân hần lộ ra ngưỡng chừng cùng với mặt động bị người chà đạp toàn bộ đang hở ra .

Âu Dương Khả lạnh lùng nhìn Chúng Hưởng trên đùi chỉ chít những dấu hôn, không nói một câu.

Khách nhân ngoài cửa còn đang không ngừng ồn ào, nhân viên câu lạc bộ chạy tới đang ra sức mà trấn an bọn họ. Đương nhiên, chưa người nào dám tiến vào quầy rầy Âu Dương Khả.

Người trong phòng cũng không chú ý sự tình bên ngoài .

Không khí vừa nặng vừa trầm, làm cho người ta hô hấp không thông.

Chúng Hưởng để Âu Dương Khả yên lặng mà nhìn, ánh mắt lộ ra một tia xấu hổ, rất nhanh lại hồi phục trước sau như một không hề gì, nhưng thủy chung vẫn không chống lại được ánh mắt càng ngày càng lạnh lại mang theo đau xót của Âu Dương Khả, cắn chặt môi đã chảy ra ít máu tươi, quật cường mà quay mặt qua chỗ khác.

Thời gian trôi qua vô cùng chậm, Chúng Hưởng quả thật từng giây từng giây một chịu đựng.

Thân thể không ngừng mơ hồ phát đau, nhưng hiểu rõ nhất chính là nỗi đau nơi nào đó trong trái tim. Kỳ thật là cố ý làm cho Âu Dương Khả nhìn thấy chính mình như vậy, nghĩ tới kết thúc thế này dường như sẽ vui vẻ hơn. Kéo dài dây dưa, vướng mắc, làm cho hần trong từng thời khắc đều lo lắng lơ lửng giữa hy vọng cùng tuyệt vọng.

Hần chán ghét như vậy xa xỉ, hạnh phúc tạm thời !

Như thể đã đến tận cùng thế giới... . . . ngay cả ý niệm về thời gian cũng mất đi.

Ngay lúc này, Chúng Hưởng nghe được một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Như vậy ưu sầu, như vậy sâu lắng, như vậy thâm trầm, phẳng phất tựa đang thay Chúng Hưởng thở dài.

Đây là ——tiếng thở dài của Âu Dương Khả .

Âu Dương Khả thở dài, giải khai sợi dây trên tay Chúng Hưởng, vừa chậm rãi, lại cực kỳ cẩn thận đem dây trói trên đùi Chúng Hưởng tháo ra. Động tác nhẹ nhàng, giống như một giám định sư chuyên nghiệp đang xử lý món đồ cổ trân quý nhất .

Trong mắt Chúng Hưởng chớp động có chút tinh quang, tựa hồ sẽ tuôn ra nước mắt. Hần yên lặng để cho Âu Dương Khả giúp hần cởi trói, giống một chú mèo nhỏ bị cơn mưa to dầm đến ướt đầm mà ngoan ngoãn, cúi đầu, người đầy ủy khuất cùng hối hận.

Ánh mắt Âu Dương Khả vẫn chưa từng rời khỏi Chúng Hưởng, hần giải khai tất cả dây trói cho Chúng Hưởng , vừa dừng lại nhìn chăm chú hần một hồi.

Lần nữa thở dài, Âu Dương Khả cúi thấp người, đem Chúng Hưởng ôm vào trong lòng ấm áp .

Chúng Hưởng yếu đuối, không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, ở trong ***g ngực ấm áp, thân mình không ngừng run rẩy.

“Đôi khi, ta cảm giác được ngươi là cố ý hành hạ ta.”

Âu Dương Khả làm cho Chúng Hưởng đem đầu tựa lên vai mình, mỗi một chữ đều thở dài thoát ra khỏi miệng, rồi lại mang theo một biển sùng nịch thật sâu sắc .

Chúng Hưởng ở trong lòng không trả lời, hần nhắm mắt lại, lông mi thật dài run run.

Sau đó, nhẹ nhàng gật đầu.

Đúng vậy, là đang hành hạ ngươi —— điểm này, ta thật sự không thể không thừa nhận.

“Tại sao?”

Chúng Hưởng suy nghĩ thật lâu, ở bên tai Âu Dương Khả , thổi khí như lan: “Ta sợ hãi, ngươi đối với ta thật quá tốt .”

“Đối với người rất tốt, cho nên sợ hãi?” Âu Dương Khả cười khê lên, lướt nhẹ trên Chúng Hưởng một tia ôn nhu ngẩn ngẩn.

Ngoài cửa những tiếng động ồn ào đã đình chỉ, hết thấy như vậy an tĩnh. Cơn gió mát lạnh làm người ta an tâm, nhẹ nhàng lướt qua làn da trần, càng đối lập với ***g ngực ấm áp của Âu Dương Khả.

“Người còn không biết, ta rốt cuộc là ai.”

“Nga? Chẳng lẽ người là hoàng tử của vương quốc nào đó lưu lạc tại dân gian? Hay là... . . . Thiên sứ trực tiếp rơi xuống trần thế?”

“Cũng không đúng.” Chúng Hưởng ôm chặt Âu Dương Khả, dường như làm vậy có thể khiến cho bản thân có dũng khí, trong mắt tinh quang lấp lánh, cắn răng rõ ràng nói: “Ta là Từ Chúng Hưởng, là con trai Từ Mạnh Thiên.”

Thân thể Âu Dương Khả cứng ngắc, bốn phía tựa hồ độ ẩm đang không ngừng hạ thấp.

Lạnh, ta rất lạnh. Từ khi còn nhỏ lạnh giá luôn với ta như hình với bóng... ..

Tựa như muốn hấp thụ càng nhiều tình cảm ấm áp, Chúng Hưởng đem Âu Dương Khả ôm càng chặt.

“Mẹ của ta sau khi sinh hạ ta, đã cùng với cha ta tự vận. Mà ta, ngay ở nơi này còn sống chuộc tội. Thúc thúc của người nói, chỉ cần ta kiếm đủ năm mươi vạn, sẽ để ta tự do.”

Năm mươi vạn! Người e rằng sẽ phải ở chỗ này chết dưới thân nam nhân .

“Điều này sao có thể? Bất quá... . . . Có hi vọng dù sao so với không hy vọng còn tốt hơn.” Dem bí mật giấu trong lòng nói ra, Chúng Hưởng ngược lại không hề run rẩy, hần yếu đuối mà dựa vào lòng Âu Dương Khả, chờ Âu Dương Khả tùy thời đem hần đẩy ra khỏi lòng.

Mặc kệ thế nào, ấm áp như vậy, xin cho ta thừa dịp có cơ hội thỏa thích hấp thụ.

“Cho dù người kiếm được năm mươi vạn rồi... ..” thanh âm Âu Dương Khả lãnh lẽo mà trầm thấp, tựa như dao tử khắc vào tâm Chúng Hưởng. “Cũng không đủ để đền bù tội lỗi của cha mẹ người.”

Khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt tựa tuyết tháng Giêng.

Chúng Hưởng tưởng rằng chính mình đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận thay đổi của Âu Dương Khả, tới lúc này, mới biết được trái tim sẽ đau mãnh liệt đến thế nào.

Tim từng trận đau đớn, từng trận co giật, đập lên trong lòng Chúng Hưởng .

Hắn cười khổ, hai tay để trên vai Âu Dương Khả , nhẹ nhàng dùng sức, tách khỏi ***g ngực Âu Dương Khả.

Âu Dương Khả thể nhưng lại không buông ra. Trái lại, hắn tăng lực đạo trên tay, đem Chúng Hưởng gắt gao ôm lấy, cơ hồ muốn cắt rời thất lưng Chúng Hưởng .

Chúng Hưởng ngẩng đầu, khó hiểu nhìn về phía Âu Dương Khả.

Kia khuôn mặt anh tuấn, hơn phân nửa thời gian bỗng bình trong giấc mơ của hắn, không hề đổi thành khinh bỉ cùng căm hận, đôi đồng tử trong mắt, vẫn tỏa ra ánh sáng ôn nhu, dường như nhẹ nhàng đặt trên người Chúng Hưởng.

“Sớm đã có dự cảm rồi.” Âu Dương Khả thở dài mỉm cười, đem đầu Chúng Hưởng đặt tại ngực, làm cho hắn nghe tiếng tim đập của chính mình. “Đây không phải lỗi của người, Chúng Hưởng.”

Đây không phải lỗi của người... . . .

Đây không phải lỗi của người... ..

Chúng Hưởng mở thật to hai tròng mắt, cơ hồ sẽ rơi lệ đến nơi.

“Chúng ta không có khả năng.” Hắn nghẹn ngào nói.

“Chúng ta đã có thể rồi.”

“Chúng ta sẽ không hạnh phúc.”

“Chúng ta sẽ hạnh phúc.”

“Người sẽ chán ghét ta.”

“Sẽ không.”

“Nếu như ta có lỗi với người, người sẽ giết ta sao?”

“Sẽ không.”

“Người sẽ!”

“Ta sẽ không!”

“Một ngày nào đó, người sẽ!”

... ..

Âu Dương Khả không thể nhịn được nữa, khơi lên chiếc cằm mềm mại của Chúng Hưởng, ra sức phong bế cái miệng nhỏ nhắn này thoát ra những lời bi quan.

Đầu lưỡi mạnh mẽ chơi đùa, dây dưa không ngớt mà chạy trốn tiếp xúc, cảm dỗ phát ra từng đợt tiếng thở hổn hển rên rỉ.

Xung quanh gió thổi lặng lẽ, trong đôi mắt Chúng Hưởng biến ảo vô cùng mang theo đôi cánh của những tinh linh, trước mắt đều rực rỡ —— ánh sáng chói lọi đến lóa mắt.

Hạnh phúc, có hay không có thể chạm tới?

Âu Dương Khả ôm chặt Chúng Hưởng, thỏa thích mút lấy ngọt ngào thuộc về hắn.

Người không có tội... Nếu như ta yêu người, vậy thì... . . . Người không có tội.

Ông trời khiến ta mất đi cha mẹ, làm sao có thể lần nữa làm cho ta mất đi người ta yêu? Nếu như nhận định tội của người, chỉ sợ là bản thân ta sẽ bị hành hạ.

Lấy tư cách là người bị hại nhiều nhất, ta xem xét quyết định người không có tội.

Hy vọng cha mẹ trên thiên đàng, có thể tha thứ cho sự ích kỷ của ta, có thể cùng thừa nhận —— xem xét quyết định của ta.

“Theo ta đi, cùng ta một chỗ.” Lần nữa lặp lại những lời đã nói.

Chúng Hưởng ngẩng đầu, thanh âm bi thương mà diễm đạm đáng yêu nói: “Ta không biết... . . .”

“Ta biết!” Âu Dương Khả ngang ngược mà cắt ngang hắn nói, lần nữa cúi đầu, đoạt đi hô hấp của hắn.

Làm cho chúng ta cùng một chỗ.

Cùng nhau sinh hoạt, cùng nhau cười vui, cùng nhau đối mặt tất cả những chuyện phải đối mặt.

Không phải nhìn thấy người che đậy không được nụ cười ưu thương, làm cho ánh mắt của người phản chiếu chân thực ánh mặt trời.

Làm cho chúng ta cùng một chỗ... . .

Hết chương 2

Bị hưởng dụng đích nam nhân

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Thích không?” Âu Dương Khả ôm thắt lưng Chúng Hưởng, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng hỏi.

Tại đây từng mảng ánh sáng chiếu xuống một mảnh sắc hồng, nhìn ra xa biển rộng không có giới hạn... . .

Chúng Hưởng híp một bên mắt nhìn chăm chú không tiêu cự, vàng thái dương khả ái tựa một quất tử *, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn về phía sau Âu Dương Khả mỉm cười .

“Thích không?” Âu Dương Khả lần nữa mang theo cương chiều không nói nên lời khẽ hỏi.

Chúng Hưởng vẫn không nói lời nào, hấn ngã về sau, tựa vào ***g ngực rắn chắc ấm áp của Âu Dương Khả.

Thích không?

Từ khi được Âu Dương Khả đón ra khỏi “Phàm Gian “, những lời này cơ hồ mỗi ngày đều nghe được rất nhiều rất nhiều lần. Âu Dương Khả luôn luôn chuẩn bị rất nhiều điều ngạc nhiên, làm cho đôi mắt Chúng Hưởng phát ra ánh sáng, sau đó dùng tiếng nói từ tính hoa lệ hỏi: Thích không?

Thanh âm trầm thấp , khiến Chúng Hưởng có cảm giác hơi ngà ngà say

“Ta thích biển... . .” Chúng Hưởng thì thào nói.

Âu Dương Khả cúi đầu, từ phía trên lướt qua đôi môi ngọt ngào của Chúng Hưởng: “Ta cũng thích.”

“Người cũng thích?” Chúng Hưởng nghiêng mắt quan sát, trong lòng Âu Dương Khả lười biếng mà đánh một cái, xoay người đối mặt với người yêu ôn nhu: “Ta thích biển, là bởi vì” Hấn nhìn Âu Dương Khả bộ dáng thích thú, đang cười ha hả, thần tình vừa thản nhiên mà dấy lên nỗi cô đơn. “Bởi vì, ta cảm giác được chỉ có biển... . . Mới có thể rửa sạch sẽ dơ bẩn trên người ta .”

“Chúng Hưởng!”

Trái tim Âu Dương Khả đột nhiên co rút đau đớn, hấn vươn mở hai cánh tay đem Chúng Hưởng siết chặt vào trong ngực, cau mày nói: “Ta không muốn nghe người nói những lý do này.Tại sao cũng không rõ? Người là tốt nhất, trong lòng ta chưa người nào so được với người.”

Chúng Hưởng bị Âu Dương Khả ôm cơ hồ đình chỉ hô hấp, nhưng hấn ngược lại vui vẻ hơn một chút. Đối lại ôm Âu Dương Khả, giữa đầu dùng đôi mắt như sao lại thâm thúy tựa bầu trời đêm nhìn Âu Dương Khả: “Âu Dương, người yêu ta sao?”

“Yêu! Ta yêu người!”

“Có bao nhiêu yêu?”

“Rất rất yêu.” Âu Dương Khả hôn đôi môi đỏ mọng của Chúng Hưởng, thở hổn hển lặp lại: “Rất rất yêu... . .”

“Yêu bao lâu?” Chúng Hưởng nhú mày, bi thương thân thiết mà khẽ hỏi.

Âu Dương Khả nhớ tới ánh mắt yêu thương trên khuôn mặt Chúng Hưởng lưỡng lự. Hấn trả lời: “Yêu cả đời.”

“Cả đời?” Chúng Hưởng tựa hồ có điểm an tâm, hơi nở nụ cười, trong mắt mang theo nét tinh nghịch của một tiểu động vật, nghiêng đầu đánh giá Âu Dương Khả, nói: “Một năm là đủ rồi. Chung quy cũng là hạnh phúc cả đời người, tiêu hao hạnh phúc —— là phải hoàn lại.”

“Đừng nghĩ ngợi lung tung.” Âu Dương Khả vỗ vỗ khuôn mặt trơn mềm của Chúng Hưởng, ngón tay thon dài tiến vào nửa trong vạt áo đang để mở của Chúng Hưởng, tà mị mà cười nói: “Để cho ta thi triển ma pháp, đem đầu óc chứa đầy ý nghĩ bi quan của người quét sạch.”

Khẩu! Khẩu!

Tiếng gõ cửa lại không đúng lúc từ phía sau vang lên.

Âu Dương Khả vẻ mặt chán ngán mà đem tay đang thăm dò hạt đậu mê người trên ngực Chúng Hưởng rút về, trầm tiếng nói: “Vào đi.”

Cánh cửa mở ra, Dự Lăng âu phục phẳng phiu đi đến. Dự Lăng luôn luôn an tĩnh nhanh nhẹn bình ổn, tựa một quy luật không bao giờ đổi. Hấn nhìn sang khuôn mặt Chúng Hưởng chưa hết đỏ bừng cùng lão đại một bộ dáng tức giận , thông minh mà ý thức được chính mình phá hủy chuyện tình yêu mỗi ngày đều phải phát sinh đến mấy lần kia. Nhưng hấn không chút nào hoảng hốt, ánh mắt nhìn về phía Chúng Hưởng cũng

không có chút gì khinh thị cùng trêu tức, chỉ là bình tĩnh đối với Âu Dương Khả nói: “Âu Dương Thự tiên sinh đã trở về.”

“Thức thức đã trở về.” Âu Dương Khả gật đầu, cười nói: “Xem ra muốn ta đi nghênh đón một chút. Chúng Hưởng, hảo hảo nhìn trời chiều, ta muốn người chụp cho ta một tấm ảnh mặt trời vừa lặn xuống ngoài khơi.” Hắn xuất ra một cái máy chụp hình tự động đặt trên, thoải mái mà ôm lấy Chúng Hưởng, quay đầu nói với Dụ Lăng: “Dụ Lăng, người ở lại đây.”

Dụ Lăng gật đầu đáp lại .

Tay đặt trên cánh cửa, thân hình Âu Dương Khả ngưng trệ chốc lát, lần nữa quay đầu lại, dặn dò Dụ Lăng: “Không cho bất luận kẻ nào tiến vào quấy rầy.”

Hai mắt Dụ Lăng sắc bén phiêu phiêu nhìn Chúng Hưởng đang đứng an tĩnh một bên, gật đầu.

Âu Dương Khả lúc này mới yên tâm, đi ra ngoài.

Dụ Lăng đưa mắt nhìn Âu Dương Khả rời đi, vô cùng nhàm chán tìm một vị trí ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Mặt trời càng gần đến ngoài khơi, ráng chiều càng phát ra lấp lánh, Chúng Hưởng đứng trước cửa sổ cảm thụ được gió mát từ biển thổi tới . Nơi không có Âu Dương Khả, luôn có chút lạnh.

“Rất phiền phức sao?” Chúng Hưởng đưa lưng về phía Dụ Lăng, đột nhiên nhẹ nhàng hỏi.

Từ trong tai truyền đến thanh âm không liệu trước , Dụ Lăng có điểm kinh ngạc mở mắt. Chúng Hưởng đi theo bên cạnh Âu Dương Khả đã bảy ngày, nhưng lại phi thường trầm mặc, hẳn là tâm phúc bên người Âu Dương Khả còn chưa từng cùng Chúng Hưởng nói chuyện như vậy với nhau.

Chúng Hưởng cười khổ, quay đầu lại: “Ta rất phiền phức, phải không? Âu Dương mỗi ngày đều phải ứng phó với bao nhiêu chất vấn của các nguyên lão trong bang, mới có thể ngăn cản bọn họ đem ta loạn thương đánh chết?”

Dụ Lăng ánh mắt ôn hòa rơi trên người Chúng Hưởng, nói: “Đây là chuyện của thiếu gia, người không cần quan tâm.”

“Ta sẽ làm hẳn cùng thúc phụ hẳn trở mặt cãi nhau sao?” Chúng Hưởng tiu ngưu hỏi.

“Thiếu gia sẽ xử lý.”

Chúng Hưởng hai mắt lấp lánh lệ nhìn chằm chằm Dụ Lăng, lại hỏi: “Người đấy? Người tại sao không phản đối Âu Dương Khả và ta ở cùng một chỗ?”

Dụ Lăng cảm thấy buồn cười, vòng tay lên tựa lưng vào ghế ngồi: “Người làm sao biết ta không phản đối?”

“Bởi vì hẳn đem người lưu lại xem ta . Nếu như người không ở đây, sợ rằng bất cứ lúc nào cũng sẽ có một vài lão thần trung thành và tận tâm với Đồng Tâm vào đây bảo là ta yêu tình thiên đạo vạn quả đã mị hoặc Âu Dương Khả.” Chúng Hưởng cầm máy chụp hình Âu Dương Khả đưa cho tiện tay ném, vỗ vỗ tay ngồi vào trên bàn, lạnh nhạt cười.

“Nga?” Dụ Lăng nhướn mi: “Nguyên lai người cũng biết chính mình ở nơi này gặp tình cảnh nguy hiểm như vậy. Người không sợ?”

“Ta không sợ?” Chúng Hưởng nhẹ nhàng cười rộ lên, vẻ mặt điều chỉnh, thở dài một hơi nói: “Ta sợ.”

Dụ Lăng ngạc nhiên, hẳn nhìn nam hài yếu đuối mỏng manh giống hoa lan giữa làn sương mù này: “Không cần phải sợ, thiếu gia sẽ bảo vệ người.”

“Âu Dương Khả sao?” Chúng Hưởng đơn giản ngửa mặt nằm trên bàn, ngây ngốc nhìn trần nhà tự nhủ nói: “Hạnh phúc tựa như vòng xoáy, muốn đem ta kéo xuống.” Hắn xoay mặt hỏi Dụ Lăng: “Người nói ta là đi xuống đây? Hay là không đi?”

“Người nói cái gì?” Dụ Lăng nhíu mày hỏi.

Chúng Hưởng cũng không nói nữa, nhắm mắt, dường như ngủ.

Dụ Lăng lông mày khóa lại đợi cả buổi, thì nghe tiếng hô hấp bình ổn của Chúng Hưởng đang trầm ngủ truyền đến, mới thả lỏng, quay lại tựa lưng vào ghế tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu nam hài này, thật làm cho người ta khó hiểu. Quả thật phần nào rất có sức hấp dẫn người khác.

Mặt trời đã hoàn toàn trầm tiến vào biển cả, bầu trời dần dần được những vì sao lấp lánh chiếm cứ.

Dụ Lăng nhìn mấy chụp hình bị Chúng Hưởng ném trên ghế sofa, nhớ tới Âu Dương Khả nói muốn Chúng Hưởng vì hắn chụp ảnh mặt trời lấp lánh chìm vào trong biển.

Rất rõ ràng, Chúng Hưởng căn bản đem chuyện này vứt ra khỏi đầu rồi.

Dụ Lăng biết, Âu Dương Khả nói như vậy là vì để Chúng Hưởng có chút việc mà làm, tránh hắn nhàm chán đi khỏi nơi này, gặp phải người trong bang đối với hắn có ác ý. Về phần ảnh chụp có hay không, tin tưởng Âu Dương Khả cũng sẽ không để trong lòng.

E rằng... . Chúng Hưởng rành mạch từng điểm này đi.

Từ cửa lớn truyền đến tiếng còi ô tô, Dụ Lăng nghe thấy tiếng người gác cửa di chuyển cánh cửa sắt rất nặng chạy bằng điện ở ngoài hoa viên.

Thiếu gia đã trở về.

Dụ Lăng nhìn bộ dáng Chúng Hưởng ngây thơ giống một hài tử đang ngủ say trên bàn, đứng lên, nhẹ nhàng mở cửa phòng đi xuống lầu.

Âu Dương Khả ở dưới lầu, hắn đặc biệt đến phi trường nghênh đón thúc thúc Âu Dương Thự cũng đang ở dưới lầu.

Sai khiến hạ nhân đem mấy vali da hành lý mang lên trên căn phòng đặc biệt đã được chuẩn bị nhiều năm vì hắn, Âu Dương Thự trong lòng đầy tâm sự mà ngồi trên hàng ghế sofa bằng da thật.

Hắn mặt âm trầm, làn da được phơi nắng trong suốt kỳ nghỉ càng lộ ra đen bóng.

Cần nhắc một lúc cách dụng từ, Âu Dương Thự bày ra dáng điệu trưởng bối hỏi: “Người đem Chúng Hưởng kia mang theo bên người sao?”

“Đúng vậy.” Âu Dương Khả bên môi hiện lên ý cười, không chút căng thẳng mà trả lời.

Thanh âm Âu Dương Thự hơi cao lên vài độ, lại mơ hồ kìm nén tức giận sắp bạo phát: “Người biết hắn là ai không?”

“Nếu như ý thúc thúc chỉ là thân thể hắn... . .” Âu Dương Khả thoải mái nhấc chân lên, gác trên bàn trà, vĩnh viễn nói: “Ta biết.”

Dụ Lăng từ phía sau đi tới bên cạnh Âu Dương Khả, lẳng lặng mà đứng lại sau Âu Dương Khả. Âu Dương Khả phát hiện hắn đến, dùng ánh mắt hỏi.

“Hắn ngủ.” Dụ Lăng khom lưng, kề vào tai Âu Dương Khả nhẹ nhàng nói.

“Người không thể cùng hắn một chỗ! Đây quả thực chính là hỗn trưởng!” Âu Dương Thự bỗng nhiên đứng lên, nóng nảy đi tới đi lui trên sàn nhà bằng gỗ tẻch trong phòng: “Người có biết huynh đệ trong bang nói thế nào không? Thế này là quyết định ngu xuẩn sai lầm chỉ biết rằng sẽ ảnh hưởng đến uy tín của người!”

“Ta xem còn không đến nỗi có người vì một chuyện nhỏ như vậy mà tạo phản đi.” Âu Dương Khả vừa bình tĩnh vừa không quan tâm mà nói: “Sau khi ta tiếp nhận Đồng Tâm, Đồng Tâm thu vào vẫn là tăng chứ không có giảm, cuộc sống mọi người cũng dễ chịu không ít.”

“Hắn là kẻ thù đã giết cha người!”

“Hắn không phải.” Âu Dương Khả bình tĩnh phủ nhận.

“Hắn là một nam kỹ thấp hèn!”

Âu Dương Khả khinh miệt mà nở nụ cười: “Nhưng ta yêu hắn.”

Âu Dương Thự giận không thể nén được, hét lớn: “Người thật là điên rồi! Hắn trên người chảy dòng máu của kẻ phản bội, từ nhỏ dựa vào bán rẻ nhan sắc mà sống cả đời, người cư nhiên lại yêu loại người như vậy! Người có biết hắn một ngày tiếp bao nhiêu khách? Người biết hắn trong bụng uống bao nhiêu dịch thể của nam nhân? Người biết hắn dùng miệng liếm qua phần dưới thắt lưng kia cho bao nhiêu người? Người biết hắn từng thượng qua bao nhiêu người ở trên giường? Không, hắn không có tư cách thượng nam nhân trên giường, các nam nhân chơi đùa hắn thường là trên ghế sofa trong câu lạc bộ, hoặc là trên xe, bằng không chính là trong toilet!” Hắn cao giọng nhục mạ, dường như phát hiện điều gì đột nhiên ngắc đầu, chỉ vào hành lang trên lầu kêu to: “Người cút đi ra ngoài cho ta! Người chỉ xứng ở ngoài đường bị nam nhân đặt trên tường chơi đùa!”

Âu Dương Khả nguyên bản nhằm chán dùng vẻ mặt tiếu ý mà “cung nghe” thúc thúc như phát cuồng tựa gào thét, đối với tất cả những lời vũ nhục thốt ra, hắn chỉ cảm thấy —— buồn cười.

Vị trưởng bối luôn cao cao tại thượng đột nhiên như vậy mất đi đáng vẻ mà nổi bão, trong lòng còn chỗ tôn kính lão, cũng chỉ để cho lão tổn công vô ích mà phát tiết một trận.

Mà khi hắn theo tay Âu Dương Thự, chứng kiến Chúng Hưởng tro trọi đứng ở đó tựa một cái cây nhỏ dễ dàng bị gió thổi bay, hắn lập tức thay đổi sắc mặt.

Âu Dương Khả nhíu chặt lông mày, giống như dã thú bị chọc giận đứng lên. Không khí trong phòng tựa hồ bị châm thêm áp lực cường đại, khiến người ta hô hấp không thông.

Ngay cả Âu Dương Thự đang ở đó gào thét cũng ý thức được dấu hiệu phong vũ sẽ tới, ngừng lại.

Âu Dương Khả khí thế mạnh mẽ từng bước một đi tới trước mặt Âu Dương Thự, rất có lễ độ nhẹ nhàng nói: “Đủ rồi, thúc thúc, thỉnh không nên lần nữa ở nơi của ta vũ nhục người yêu ta.”

Âu Dương Thự bị hắn dùng ánh mắt lạnh liệt làm cho càng hoảng sợ, cắn răng hung hăng mà nói: “Ta muốn người lập tức! Đem cái loại dê tiện này đuổi đi!”

“Ta lặp lại lần nữa.” Âu Dương Khả tầm mắt sắc bén khiến Âu Dương Thự cực kỳ bức bối, thông thả từng chữ từng câu nói: “Không nên ở nơi của ta vũ nhục người yêu ta.”

Ngữ điệu không có độ ấm làm Âu Dương Thự không khỏi rung mình một cái, hắn thất vọng phát hiện, tiểu Âu Dương đứng trước mặt đã không thể tùy ý khống chế nữa. Bây giờ nắm giữ Đồng Tâm, Âu Dương Khả lại có thêm thể lực càng hoàn toàn tự tin cùng điềm đạm, Âu Dương Khả vốn đã hơn hẳn đại ca năm đó.

Âu Dương Khả thấy Âu Dương Thự không thêm nhắc lại, thanh âm hơi phóng ra kéo dài, nhẹ nhàng mà nói: “Thúc thúc cũng mệt mỏi rồi, sớm một chút trở về phòng nghỉ ngơi. Chúng ta đã lâu không gặp, ngày mai tốt hơn hãy nói đi.”

Âu Dương Thự nhắm mắt lại thở dài một hơi, tựa như ý thức được chính mình tuổi đã cao, nói: “Không cần phiền hà.” Lại vừa liếc mắt một cái Chúng Hưởng đang lẳng lặng đứng ở lầu hai. “Ta không cùng cừu nhân ở cùng một gian phòng.”

Dường như đột nhiên già thêm mười tuổi, hắn cử động chậm chạp xoay người, đi khỏi đại sảnh, đem đám người Âu Dương Khả vớt lại phía sau.

Ánh trăng chiếu trên lưng hắn tựa hồ có một chút suy sụp, đặc biệt mang theo thê lương của độ tuổi đã xế chiều.

Không có thời gian đi thương cảm phản ứng của thúc thúc, Âu Dương Khả vội vàng lên lầu, đi tới bên người Chúng Hưởng.

“Chúng Hưởng... . .” Âu Dương Khả ôm Chúng Hưởng vào trong lòng, áy náy nói: “Ta rất xin lỗi.”

Chúng Hưởng nhẹ nhàng tránh ra cái ôm của Âu Dương Khả, lạnh nhạt nói: “Người không cần xin lỗi.” Hắn quay đầu nhìn về hướng Âu Dương Thự vừa rời đi, cực kỳ bình tĩnh nói: “Bởi vì những lời hắn nói đều là sự thật.”

Âu Dương Khả kinh ngạc, không biết phải nói gì. Chỉ có thể ngơ ngác đứng ngẩn ra.

Lẳng lẳng nhìn ra xa, Chúng Hưởng đột nhiên tự giễu mà cười khẽ vài tiếng: “Thức thức người nói như thế, không sai một câu. Ta nghĩ lâu như vậy, cứ nhiên một câu để bác bỏ cũng tìm không ra.”

“Chúng Hưởng! Chúng Hưởng!” Lòng tràn đầy đau nhức tựa bị muối xát trên vết thương, bàn tay to của Âu Dương Khả vươn tới, đem Chúng Hưởng ôm vào trong ngực, lực đạo to lớn, dường như muốn đem Chúng Hưởng vĩnh viễn lâu dài khảm trong thân thể chính mình.

“Người biết không? Ta thích người ôm ta như vậy, gắt gao, tựa muốn nghẹt thở.” thanh âm Chúng Hưởng đủ thấp cơ hồ không cách nào truyền đến tai Âu Dương Khả.

“Ta yêu người, ta yêu người, ta yêu người!” Âu Dương Khả liếm đôi môi cánh hoa ẩm ướt của Chúng Hưởng thì thảo nói, một lần nữa lại một lần nữa lặp lại .

Chúng Hưởng đem chính mình ra sức hướng tới ***g ngực Âu Dương Khả đẩy: “Ta sợ” Hắn yếu ớt nói, tựa một con mèo nhỏ mới sinh trốn trong bóng tối . “Yêu của người làm cho ta sợ... . .”

“Không phải sợ, ta yêu người. Tình yêu của ta sẽ không thương tổn người. Nên người không cần sợ hãi.” Âu Dương Khả phong bế đôi môi ngọt ngào của Chúng Hưởng, dây dưa mà nồng nhiệt đoạt đi hết thấy sức lực Chúng Hưởng.

Quang mang bốn phía phát ra, trong tai nghe được, có phải hay không thanh âm của hạnh phúc ?

Hạnh phúc như vậy, cũng không phải do khả năng của ta có được... . .

Hạnh phúc như vậy, sắp tới ta phải dùng cái gì để hoàn lại?

... ..

Hết chương 3

* Quất tử () : cây quýt, quả quýt

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Trong tay loay hoay với mũi ống luật lữ* rỗng thời Tống mới , Chúng Hưởng lơ đãng ngồi trong lòng Âu Dương Khả

Nhàm chán, quá nhàm chán rồi.

Cuộc sống cứ thế đã thành thói quen sáng sớm dậy muộn, có phải hay không cũng đã hình thành nên tính tình phóng đãng rồi ?

Chúng Hưởng ngằm giễu cợt chính mình, duỗi thẳng lưng mệt mỏi kề sát vào ngực Âu Dương Khả, khúc khích cười. Quá chìm đắm trong thế giới của chính mình, ngay cả Âu Dương Khả đang cùng hắn nói gì cũng không nghe rõ.

Cách một hồi lâu, hắn mới phản ứng lại.

“Tham gia yến tiệc?” Chúng Hưởng đặt cằm trên vai Âu Dương Khả , gương mặt nhìn về phía Âu Dương khả: “Người cho rằng ta thích hợp?”

“Tại sao không thích hợp? Kỳ thật không phải yến tiệc gì, bất quá chỉ là anh em trong bang tụ họp lại một chỗ.”

Âu Dương Khả vừa nói, hơi cúi đầu vuốt nhẹ mấy lọn tóc rối bời trên cái trán bằng phẳng của Chúng Hưởng. Chúng Hưởng đột nhiên quay đầu sang, cười yếu ớt cắn lấy ngón tay Âu Dương Khả.

Cẩn nhẹ nhàng, ôn nhu, còn dùng đầu lưỡi lướt thoáng qua trên bề mặt, làm cho Âu Dương Khả một trận phân tâm.

“Có thể hay không có âm mưu...” Chúng Hưởng buông ra ngón tay Âu Dương Khả, phỏng đoán nói: “Khi những anh em trung thành và tận tâm nhất bang tụ họp, hảo ngôn hảo ngữ đem người ra lừa gạt. Sau đó một đao chém ta tên hồ ly hại nước hại dân... . . .”

Âu Dương Khả thở dài.

Chúng Hưởng đúng là vĩnh viễn không cách nào lấy được thể cân bằng. Xinh đẹp nhưng lại nghi ngờ bản thân dơ bẩn, mặt ngoài tự tin mà nội tâm tự ti, ước mơ hy vọng rồi lại không cách nào thoát khỏi tuyệt vọng.

“Nếu như người không muốn đi, vậy không đi nữa.” Âu Dương Khả thông cảm nói, vòng qua cái eo nhỏ của Chúng Hưởng ôn nhu an ủi.

Chúng Hưởng lại cười, kia nụ cười như hoa đào tươi mới đột nhiên bừng bừng nở rộ giữa màn sương giá lạnh: “Như thế nào không đi? Ta cũng không muốn trở thành cá vàng bị người ta nuôi dưỡng trong một cái bể thủy tinh, buồn chết người rồi.”

Chúng Hưởng vòng tay lên cổ Âu Dương Khả bắt đầu khẽ hôn tặng một trận triền miên vô tận, Âu Dương Khả tham lam đáp lại. Vì vậy, khẽ hôn hóa thành hôn nồng nhiệt... . .

Âu Dương Khả cuối cùng vẫn có phần lo lắng Chúng Hưởng sẽ không thích ứng.

Cho dù Chúng Hưởng không làm bất cứ điều gì, ác ý của những người trong bang đối với hắn cũng không hề giảm đi chút nào, lúc này đây dẫn hắn lộ diện trước mặt mọi người, không biết có hay không sẽ phát sinh chuyện khiến Chúng Hưởng không thể chịu đựng nổi.

Mặc dù đã thề sẽ hảo hảo ở bên người Chúng Hưởng canh chừng, một tắc cũng không rời, làm cho người trong bang minh bạch rằng chính mình đối với Chúng Hưởng là toàn tâm toàn ý, để sau này không dám manh động, nhưng Âu Dương Khả vẫn cảm thấy rằng hành động bây giờ của chính mình sẽ đem Chúng Hưởng đẩy dõng đi chịu đựng những hiểm nguy ỷ khuất .

Nhìn Chúng Hưởng trong phòng bộ dáng tràn đầy hào hứng, Âu Dương Khả hơi nhíu mày.

Hảo hảo tắm rửa một cái, sấy khô tóc, trước tủ quần áo lựa chọn một hồi lâu, mới quyết định mặc bộ quần áo mới đưa tới. Chúng Hưởng trong lòng cẩn thận phun một chút nước cổ long lên người .

“Khả, người nói ta như vậy có phải mùi quá nồng không? Anh em trong bang của người, có lẽ sẽ không thích nam nhân phun cổ long thủy chứ?” Chúng Hưởng nghiêng đầu, ngại ngùng hỏi. Bên má một mặt hồng nhẹ, rõ ràng một tuyệt thế giai nhân.

Nguyên lai hai chữ giai nhân, không những dùng để miêu tả mỹ nữ, còn có thể dùng để miêu tả mỹ nam.

Lông mày Âu Dương Khả không hề giãn ra, hắn có điểm bất an. Chúng Hưởng lẽ ra đã biết rõ lần gặp mặt này chắc chắn sẽ ngầm có nhiều sóng gió, đêm nay sẽ phải đối mặt đông đảo ánh mắt thù địch với chính mình, như thế nào có thể lộ ra đôi mắt mong chờ như vậy .

Chúng Hưởng, tươi cười trên mặt người , có phải hay không vài phần là do kiên cường mà giả bộ?

“Cổ long thủy ta cũng thường dùng, là hương thơm ta thích nhất.” Âu Dương Khả mơ hồ đau lòng, ôm Chúng Hưởng: “Ta thích không phải là được rồi?”

Người là vì ta, mới cười đến sáng lạn như thế ?

Thân là thủ lĩnh lại không cách nào bỏ qua những lời oán hận trong bang, ta phải tìm thời cơ đem người đưa đến trước mặt mọi người, để bọn họ từ từ tiếp nhận. Con đường rất dài, người phải chịu đựng rất nhiều đau khổ, chịu rất nhiều thủ đoạn ngầm hãm hại.

Đây hết thấy mọi thứ, người đều biết chăng?

Chúng Hưởng ngửi mùi phân thân của Âu Dương Khả, chịu đựng dụng tâm đem hắn đổ qua một bên.

“Nhìn xem, người đem tóc ta chơi đùa đến rối loạn.”

Hắn thản nhiên cười, vừa cầm lấy lược cẩn thận sửa sang lại.

Từ xưa đến nay vô số quân vương loạn quốc, vì trốn không được mỹ sắc mà suy bại. Dem việc quân cơ vút sang một bên, quân vương trở thành kẻ xâm lược, hẳn không hy vọng Âu Dương Khả là một người trong số đó. Muốn ở lại bên cạnh Âu Dương Khả, nhất định phải đạt được cảm tình của người trong bang.

Chúng Hưởng hôm qua mặc dù là một nam kỹ bị người khinh bỉ, hôm nay sẽ an phận, đi bên cạnh Âu Dương Khả, làm người đứng đắn.

Nhìn trong gương bộ mặt Âu Dương Khả —— hẳn đang ở phía sau ca ngợi vẻ đẹp của Chúng Hưởng. trong mắt tràn đầy yêu thương, vì điều gì có thể mạnh mẽ đến thế?

Thời gian cứ như vậy, nếu có thể dài hơn một chút... ..

Lòng ngực đột nhiên tựa như bị cái gì siết chặt, kêu lên sợ hãi cơ hồ muốn rơi lệ.

Thần sắc Chúng Hưởng biến đổi, bỗng dưng cầm chiếc lược ngà trong tay ném đi, toàn thân nhào tới trong lòng Âu Dương Khả. Ngón tay nhỏ dài đi sâu vào âu phục Âu Dương Khả, như lá mùa thu run rẩy không chịu nổi sự tàn phá.

Hắn nhẹ nhàng thở dài: “Ta không muốn rời xa người.” từng tiếng lại từng tiếng, phảng phất biệt ly ngay trước mắt, bi thương hoảng sợ bất an. “Ta không muốn rời xa người, Khả, ta không muốn rời xa người... ..”

“Ồn ngọc, ai nói người phải rời khỏi ta?”

Âu Dương Khả vòng lấy Chúng Hưởng, đem Chúng Hưởng kề sát vào trong ngực, để cho hắn nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

“Ta không muốn người vì ta mà cùng người trong bang bất hòa, lại càng không muốn rời khỏi người.” Chúng Hưởng nhìn chằm chằm hoa văn tinh xảo trên tấm thảm trải sàn, thấp giọng nói.

Âu Dương Khả mỉm cười trấn an: “Ta sẽ không cùng người trong bang bất hòa, nhưng tuyệt đối sẽ không rời khỏi người.”

Ngữ khí quả quyết khiến Chúng Hưởng an tâm, hắn phát hiện bản thân đã thất thố, xấu hổ tránh đi ***g ngực Âu Dương Khả, trở lại trước gương.

“Mau bắt đầu thôi.” Chúng Hưởng hồi phục thần sắc bình thường, chải đầu xong xuôi, quay lại cười hỏi: “Thế này có được không?”

Âu Dương Khả tỉ mỉ nhìn một hồi, nhú mày lắc đầu: “Như vậy không được... ..”

Chúng Hưởng lo lắng nhìn vào gương, vừa hoài nghi quay đầu lại: “Như thế nào không được? Trang phục của ta rất khó coi sao?”

“Người ăn mặc thành cái dạng này... ..” Âu Dương Khả chậm rãi mà nói: “Hại ta không muốn mang người xuống lầu, thậm chí mang người lên giường.” Trên mặt nụ cười ranh mãnh tự nhiên nở ra.

Lược trong tay lập tức được ném tới.

Chúng Hưởng tức giận trừng mắt nhìn Âu Dương Khả một lúc, chính mình cũng không nhận được mà nở nụ cười. Liếc đôi mắt quyến rũ, phong tình vạn chủng vạn cổ: “Trên giường, người còn sợ không có cơ hội?”

Âu Dương Khả cười to, đi nhanh tới trước bắt đầu hôn, bị Chúng Hưởng dùng tay chặn lại.

“Ta đêm nay tham gia buổi họp mặt của các người, cũng không muốn bị người ta xem thành một yêu tinh.” Hắn ngọt ngào tựa vào lòng Âu Dương Khả, giật mình nói: “Ta không gây chuyện, an phận đứng đắn, hy vọng các huynh đệ của người có thể cho phép ta có một nơi yên ổn.”

“Ai dám không cho phép người? Bây giờ ta sẽ mang người xuống lầu, nếu có ai đối với người không tốt, ta nhất định không buông tha hắn!” Âu Dương Khả cam đoan, đem Chúng Hưởng kéo ra cửa.

Cửa phòng mở ra, thanh âm náo nhiệt dưới lầu hòa lẫn tiếng âm nhạc đập thẳng vào tai. Chúng Hưởng thế mới biết thiết bị cách âm trong phòng tốt đến cỡ nào.

Dưới lầu đã tới không ít người, có tây trang phẳng phiu, có mặc trang phục đời Đường quần đai lưng. Còn có một vài vị tiểu thư bà lớn, suy đoán đây chắc là gia quyến của những nhân vật trọng yếu trong bang, đang “Thúc thúc” “Bá bá” ở chung quanh mà chào hỏi.

Thật đúng là con người danh gia vọng tộc, quang cảnh thật là vui vẻ hòa thuận.

Chúng Hưởng quan sát cẩn thận, không phát hiện Âu Dương Thự. Không biết hẳn không chịu tới tham gia, hay là Âu Dương Khả trợ giúp mới có thể đem những hiểm nghị gây nên chuyện không vui của mọi người vứt bỏ mà tụ họp lại một chỗ thế này.

Dụ Lăng tựa vào cạnh cầu thang, có lẽ Âu Dương Khả phân phó hẳn canh chừng ở nơi đây không cho bất luận kẻ nào quấy rầy. Hẳn từ xa hướng tới Chúng Hưởng mỉm cười, dường như cổ vũ hẳn.

Chúng Hưởng khẽ nhìn lại về phía hẳn cảm kích.

Chúng Hưởng bị Âu Dương Khả ôm thắt lưng vô thanh vô thức bước xuống cầu thang, dưới lầu mọi người đang hừng khởi nói chuyện cuối cùng cũng cảm nhận Âu Dương Khả đến.

Toàn bộ lập tức trở nên yên lặng, chỉ còn âm nhạc trong đại sảnh phiêu bay.

Ánh mắt đều rơi vào trên người Chúng Hưởng, đặc biệt rơi vào chiếc eo nhỏ đang bị Âu Dương Khả vòng lên.

Âu Dương Khả lấy bộ dáng thân mật như vậy xuất hiện, ý tứ trong đó mọi người hiển nhiên minh bạch.

“Như thế nào thỉnh linh trở nên an tĩnh như vậy?” Âu Dương Khả cười trách cứ, cùng Chúng Hưởng đi xuống cầu thang. “Các vị thể bá huynh đệ, đã lâu không gặp, hôm nay phải có một buổi tối vui vẻ thật hảo.”

Hẳn đi tới một lão nhân đầu tóc đã bạc trước mặt, ân cần mà nói: “Khánh thúc bây giờ ở nhà hưởng phúc, thân thể càng ngày càng khỏe mạnh rồi. Lúc rảnh rồi lại đến ngồi, với các huynh đệ đương nhiệm cùng nhau ăn bữa cơm, không phải rất nhàn nhã tự do tự tại sao?”

Chúng Hưởng an nhàn đứng ở một bên, luôn luôn đi theo Âu Dương Khả.

Khánh thúc kia tựa hồ đã về hưu từ lâu, một thời gian dài không qua lại trong bang, cũng không nghe nói những tin đồn về Chúng Hưởng gần đây. Hẳn hoài nghi nhìn sang Chúng Hưởng, đáp lại Âu Dương Khả, tinh thần sáng khoái mà cười to: “Lão nhân mặc dù không còn dùng được, Đại thiếu gia nếu như muốn phân phó, thì bất cứ lúc nào cũng đều tới nghe sai phái.”

Âu Dương Khả cười cười không đáp, dắt Chúng Hưởng rời đi, tiếp tục cùng mọi người nói chuyện.

Chúng Hưởng đi theo Âu Dương Khả, quay đầu lại nhìn Khánh thúc, đứng lúc thấy có người ở bên tai lão nhân này nói thầm. Lão nhân một bên nghe được thay đổi sắc mặt, một bên giơ mắt hướng về phía Chúng Hưởng, vừa vận dụng phải một chỗ với ánh mắt Chúng Hưởng.

Kia trong ánh mắt không chút nào giấu diếm oán hận tựa băng châm đâm vào Chúng Hưởng rùng mình một cái, vội quay lại dựa sát vào bên người Âu Dương Khả.

“Làm sao vậy?” Âu Dương Khả đang cùng người khác nói chuyện phát giác Chúng Hưởng không bình thường, cúi đầu nhẹ nhàng hỏi.

Chúng Hưởng ngẩng đầu, mỉm cười nhợt nhạt với Âu Dương Khả.

Lông mày giãn ra, cũng không quan tâm ánh mắt khinh thường của mọi người bên cạnh.

Bầu không khí toàn trường vẫn không hề sôi nổi lên, ngay cả đám tiểu thư bà lớn luôn riu ra riu rít cũng không hoạt động nhiều, lại càng không muốn nói tới khiêu vũ.

Mọi người tùm năm tùm ba cùng một chỗ thì thầm nói nhỏ, ánh mắt cũng dừng trên người Chúng Hưởng.

Âu Dương Khả kiên nhẫn dắt theo Chúng Hưởng không ngừng cùng mọi người nói chuyện. Đều là những lời đáp lại giả dối, thỉnh thoảng bằng lòng cùng Chúng Hưởng chào hỏi, cũng chỉ là bị uy nghiêm Âu Dương Khả cưỡng bách.

Tình cảnh như vậy, ngay cả Âu Dương Khả nhìn đều cũng có điểm thất vọng.

Chúng Hưởng kỳ thật hòa thuận rất tốt, chuyện xấu gì cũng không làm. Tại sao người trong bang đối với hắn lại có thành kiến lớn như vậy? Nguyên bản muốn cho bang chúng thấy rõ rằng Chúng Hưởng không hề có hại, bây giờ chỉ còn lại có hai chữ nan kham.

Bang chúng không hào hứng, Âu Dương Khả cũng không có hứng thú, Chúng Hưởng đứng bên cạnh, tươi cười trên mặt cũng nhanh chóng không nhận được.

Cái gì mà nghiêm chỉnh an phận có thể dành được một chút thiện cảm, lấy được một chút tha thứ?

Nguyên bản đã từng tưởng tượng qua tình cảnh bị cả đoàn thể khinh bỉ, nhưng thủy chung phải tự thân thử nghiệm, mới biết được bọn họ đối với chính mình hận ý có bao nhiêu mạnh mẽ, xem thường đến bao nhiêu.

Vậy là những biểu hiện để rửa tội đều vô pháp, cho dù trên da thịt bị cắt đi cũng rất nhanh xuất hiện lại những dấu hiệu của sự thù hận.

Hắn tình nguyện ở lại Phàm Gian, mặc dù không có tôn nghiêm, nhưng chưa người nào đem khinh bỉ cùng cảm hận hiển hiện ra trần trụi đến vậy. Những khách nhân muốn Chúng Hưởng, tham lam Chúng Hưởng, tranh đoạt Chúng Hưởng, những người đáng ghê tởm ấy biểu hiện giá trị thực sự của Chúng Hưởng —— trực tiếp dùng chi phí kích xù một đêm để biểu thị

Khách và chủ đều không nói lời nào, từng trận im lặng. Âm nhạc tựa như chế giễu du dương giữa không gian.

Dụ lắng đi tới hòa giải.

“Nơi này đều là nòng cốt trong bang, mỗi ngày đều có chuyện để làm. Ngày mai còn có hội nghị, hay là tan cuộc sớm một chút là tốt nhất.” Dụ Lăng tiêu sái cười, toàn trường đều có thể nghe thấy rõ ràng thanh âm hắn: “Dù sao tụ họp chính là để mọi người gặp mặt, có thời gian trò chuyện, không cần ồn ào suốt một đêm.”

Âu Dương Khả còn chưa trả lời, phía sau thanh âm một người vang dội đến.

“Đại thiếu gia! Ta hỏi một việc!”

Âu Dương Khả ôm Chúng Hưởng xoay người lại. Nguyên lai chính là Khánh thúc vừa rồi.

Không nghĩ tới lão nhân đầu tóc bạc trắng, trung khí dồi dào lại cất lên tiếng nói lớn đến như vậy, một lời mở ra, đem ánh mắt toàn trường thu hút quay sang.

Tất cả mọi người nhìn hắn, biết vị nguyên lão này năm đó cùng phụ thân Âu Dương Khả sống vai chiến đấu, muốn tiên phong gây khó dễ, không ít người trong lòng hưng phấn hẳn lên.

Tâm trí Chúng Hưởng hiểu rõ chuyện gì xảy ra, thần nhiên đối diện với uy phong凛冽, bây giờ thoát nhìn về mặt Khánh thúc rõ ràng đã đỏ hồng.

“Khánh thúc muốn hỏi gì? Hôm nay mọi người tụ họp một chỗ, có điều gì không ngại cứ nói ra.” Âu Dương Khả ôm lấy thắt lưng Chúng Hưởng, trong nhún nhường lại mang theo uy nghi trời sinh.

Khánh thúc hung hăng nhìn chằm chằm Chúng Hưởng, chỉ vào hắn hỏi: “Đại thiếu gia, hắn là ai vậy?”

Âu Dương Khả nghiêng đầu yên lặng nhìn Chúng Hưởng, thông dong mà nói: “Hắn là ai, Khánh thúc không phải đã biết rồi sao?” Ánh mắt lại vừa bên cạnh người Khánh thúc nói thâm, khí lạnh khiến lòng người sợ hãi.

“Hảo, Đại thiếu gia vốn đã biết thân phận tiểu tử này rồi.” Khánh thúc đôi ria mép hoa râm run rẩy nói: “Đại thiếu gia thế nào có thể đem một kẻ như vậy giữ ở bên người?”

“Chúng Hưởng vốn là người yêu của ta. Hắn không làm sai chuyện gì, ta không rõ tại sao có người nhất định không tha thứ cho hắn!”

Khánh thúc tức giận đến cả người rung động: “Hắn là, vốn là vốn là... . . .”

Âu Dương Khả cắt đứt lời hắn, thản nhiên nói: “Ta biết, hắn là con trai Từ Mạnh Thiên, vậy thì sao nào? Không thể lựa chọn phụ thân không phải lỗi của Chúng Hưởng, hơn nữa chuyện tình năm đó cũng nói không rõ ràng. Mọi người đều sống yên ổn với nhau vô sự đi.”

“Không có khả năng!” Khánh thúc rống lên: “Ta biết Đại thiếu gia xuống nghiêm lệnh không cho chúng ta đối với cái tên tiểu súc sinh này như thế nào. Dù sao ta đã già, cũng không quản chuyện gì. Nhưng năm đó ta tận mắt thấy cha mẹ ngươi bị người bán đứng chết mà dưới súng đạn, hôm nay nhất định phải nói.” Ánh mắt hắn trở lại trên người Chúng Hưởng, ghét bỏ mà nói. “Đây là con của kẻ phản đồ, Đồng Tâm không đội trời chung với cừu nhân, giữ lại cái mạng hèn hạ của hắn còn chưa tính. Ngay cả một con chuột cống dơ bẩn cũng không bằng, cứ nhiên còn dám đứng bên cạnh đại thiếu gia của chúng ta. Hắn rõ ràng là dựa vào sắc đẹp bộ dáng yêu tinh để gây chuyện! Sống yên ổn với nhau? Trừ phi hắn chảy sạch máu của Từ Mạnh Thiên, một lần nữa đầu thai!”

Chúng Hưởng bị những lời này đánh tới chấn động mạnh mẽ, trong nháy mắt linh ngộ, tiếp tục ép dạ cầu toàn**, cũng không có khả năng nhận được sự thông cảm của những người này. Cừu hận của bọn họ là từ đời trước mà đến, đã không thể dựa vào cố gắng gây ấn tượng tốt để giảm bớt.

Chúng Hưởng Chúng Hưởng, ngươi sao mà ngây thơ!

Rốt cuộc tại Phàm Gian nhiều năm, rèn luyện ra một thân bản lãnh ứng phó. Mặc dù trong lòng suy nghĩ pháp phòng như sóng to gió lớn, trên mặt lại vẫn như cũ nhẹ nhàng mỉm cười, dường như Khánh thúc nói chỉ là người khác.

Mọi người nhìn thấy bộ dáng không thèm quan tâm Chúng Hưởng, không khỏi càng thêm mắng hắn chẳng biết xấu hổ.

Sắc mặt Âu Dương Khả cũng thay đổi. Hắn đã sớm lên tiếng, không cho bất luận kẻ nào nói năng vũ nhục Chúng Hưởng. Nhưng Khánh thúc vốn là nguyên lão thế hệ trước trong bang, là trợ thủ đắc lực của phụ thân năm đó, mặc dù quản lý việc của Đồng Tâm, vẫn rất có uy danh. Vì Chúng Hưởng mà cùng hắn trở mặt, chỉ sợ mọi người càng thêm đem oán hận đặt trên người Chúng Hưởng.

Nhưng nếu như không có hành động gì, mọi người sau này sẽ càng tệ hại hơn, cuộc sống của Chúng Hưởng cũng càng khổ sở.

Sắc mặt Âu Dương Khả thay đổi mấy lần, rốt cục hạ quyết định, hít sâu một hơi, vừa định mở miệng. Đột nhiên ổng tay áo bị kéo nhẹ.

Cúi đầu nhìn, Chúng Hưởng ngửa đầu, đối với Âu Dương Khả thản nhiên cười. Hắn nhỏ giọng nói: “Khả, hôn ta.”

Nếu đã không chịu tiếp nhận ta, ta sẽ làm cho lão già này tức chết luôn!

Âu Dương Khả ngạc nhiên sửng sốt, rất nhanh hiểu được, mỉm cười, như dâng tặng luân âm***, trước mặt toàn bộ bang chúng trong phòng hôn lên

Chúng Hưởng nhắm mắt lại, cảm thụ đầu lưỡi Âu Dương Khả luồn vào khoang miệng, từ lợi tới hai bên diên cuồng càn quét, mang tất cả tới cuồng lưỡi.

Toàn bộ yên tĩnh, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người. Âm nhạc càng phụ họa cho khoảnh khắc phiến tình.

Tiếng hít lấy không khí liên tiếp, còn kèm theo thanh âm của chiếc chén thủy tinh rơi vỡ vụn trên sàn nhà.

Chúng Hưởng làm cho Âu Dương Khả tham lam mà mút vào tân dịch trong miệng chính mình, bên môi dạt ra ý cười.

Cái này quả thật trở thành yêu tinh quyến rũ anh hùng rồi... ..

Khánh thúc tức giận đến cơ hồ ngắt xỉu, võ mạnh ngực thối lui vài bước, sớm có mấy người người đỡ lấy, cẩn thận từng tỳ mà đưa hắn đến ghế sofa ngồi xuống.

Nụ hôn dài khiến người ta hít thở không thông ngừng lại, Chúng Hưởng khuôn mặt ửng đỏ, tràn ngập xuân tình từ trong lòng Âu Dương Khả thoát ra liếc nhìn toàn trường, cười khanh khách hai tiếng. Kiều my phong tình, thấy mọi người trước mắt đều như nhau.

Hừ, nói ta là yêu tinh, ta nhân tiện cho các người xem cái gì mới đúng là yêu tinh!

Cổ ý bám vào bên tai Âu Dương Khả nhẹ nhàng nói: “Ôm ta lên lầu, ta muốn lên giường rồi.”

Âu Dương Khả cười to, mắt hỏ lấp lánh liếc nhìn mọi người một cái: “Hảo, dù sao lần tụ hội này cũng không có hứng thú, không bằng hai người chúng ta quay lại trên giường đi.”

Hắn nói xong không hề giấu diếm, toàn trường cũng nghe thấy hắn nói. Bà lớn các tiểu thư rụt rè xấu hổ cúi đầu, cũng có không ít hâm mộ hướng về Chúng Hưởng. Những nhân vật nòng cốt khác của Đồng Tâm đều hận Chúng Hưởng đến nghiêng răng nghiêng lợi, trực tiếp đem hắn trở thành hồ ly tinh mê hoặc quân vương .

Khánh thúc ngồi trên ghế sô pha, càng tức giận đến sắc mặt xanh tím, liên tục thở hổn hển.

Cũng không để ý đến phản ứng của mọi người , Âu Dương Khả vòng tay ôm lấy thắt lưng Chúng Hưởng, đi nhanh lên lầu.

Chúng Hưởng an ổn đứng trong lòng Âu Dương Khả, còn quay lại đối với Khánh thúc đang ngồi trên ghế sô pha liếc đôi mắt xinh đẹp một cái, khiến lão nhân tức giận đến ngất xỉu.

Ôi, những tưởng được sống yên ổn vô sự, thù này vốn là kết định rồi.

Hết chương 4

*Lữ – : ống luật lữ (làm bằng trúc, dùng để hiệu chỉnh âm thanh cao thấp trong âm nhạc,sau dùng luật lữ để nói chung về âm luật)

**ép dạ cầu toàn – (hay ủy khúc cầu toàn): tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chiều một cách miễn cưỡng

***Luân âm- : ngày xưa gọi tờ chiếu vua là luân âm

Bị hưởng dụng đích nam nhân

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Thân thể yếu ớt, từ trong bóng tối, bị một hình dạng nào đó không biết tên kéo ra.

Trong biển dường như tối đen sâu thẳm không đáy, bị dây dưa lôi kéo ra ngoài khơi.

Thần kinh ta chắc đã sớm tê liệt, đã học được không mong đợi cùng khát vọng, tại sao, người lại muốn thức tỉnh ta?

Chúng Hưởng nằm trên giường mềm mại trở mình, hắn cầm lấy mép áo ngủ của Âu Dương Khả vừa bất lực mà chìm đắm trong cơn ác mộng.

Kia thần kinh cảm giác đã thức tỉnh, đầu óc hắn bị hành hạ bởi những tín hiệu đau nhức phát ra. Từ trong mộng, kim quang trên đầu chớp tắt sáng chói làm cho hắn sợ hãi, thứ ánh sáng hài hòa thiêng liêng kia, là điều rực rỡ hắn chưa từng thấy qua.

Hết thấy mọi thứ, lại lần nữa nhắc đến sự hèn mọn và dơ bẩn của hắn. Ánh mặt trời, mỗi người nhìn thấy ai cũng đều vui mừng yêu thích dương quang của nó, nhưng khi chiếu lên thân thể lạnh như băng của hắn, lại chỉ mang đến lửa nóng đáng sợ như thiêu đốt .

Lửa, ánh đỏ từ ngoài khơi cuốn tới, đốt cháy tất cả trước mắt hắn kinh hoàng... . . .

“A a!”

Chúng Hưởng kêu lên sợ hãi, từ trong mộng tỉnh lại. Hân thở gấp gấp, bất an mà giương mắt chung quanh. Lửa, ta nhìn thấy lửa.

Từ trong ánh mặt trời đến, muốn đem ta đốt thành tro bụi.

Âu Dương Khả cũng tỉnh dậy, lo lắng ôm hân vào lòng.

“Chúng Hưởng, ngươi làm sao vậy?” Khẽ hôn đi những giọt mồ hôi tinh tế trên chiếc trán xinh đẹp, thanh âm Âu Dương Khả trấn an trái tim đang xao động: “Ngươi gặp phải ác mộng sao? Đừng sợ, dựa vào ta mà ngủ, nghe trái tim của ta đang đập, cam đoan ngươi sẽ không gặp lại ác mộng nữa.”

Chúng Hưởng đối với sự hài hước của Âu Dương Khả cũng không đáp lại, hân vùi thật sâu vào trong ngực Âu Dương Khả, giống như một con thú đang hoảng sợ. Sự vui mừng khi đối mặt với những ngăn trở trong buổi họp mặt đêm nay không còn sót lại chút gì.

Hân biết thắng lợi tạm thời không có chút nào tác dụng.

Vô số cặp mắt cảm hận vẫn ngày đêm theo dõi hân, chỉ cần Âu Dương Khả hơi sơ sẩy một chút, sẽ bỏ nhào vào hân xé đến tan tành. Vô số những lời gièm pha sẽ quay về đến tai Âu Dương Khả, thẳng đến khi Âu Dương Khả vứt bỏ chính mình như một chiếc giày thấp hèn.

“Ngươi đang sợ điều gì? Nói cho ta biết, có được không.” Âu Dương Khả ôn nhu cười, thân thể của hân ấm áp như vậy, tựa như ngọn núi vĩnh viễn có thể chắn gió che mưa.

Ta đang sợ cái gì? Chúng Hưởng cười khổ.

Ta đã từng, dùng sự chết lặng để chống lại hết thảy những bất hạnh. Những sự việc đau khổ, cũng bởi vì tinh thần không cảm nhận được mà vô pháp làm tổn thương ta.

Thế nhưng ngươi đã đến rồi, khiến cho ta hy vọng, mang ta ra ánh sáng.

Thức tỉnh này chỉ làm cho ta nhận thấy được sự bi thương của bản thân, ta cảm giác rõ ràng được đan xen nỗi hoang mang, là mùi vị của sự lo lắng sợ hãi.

“Khả, không phải tất cả mọi người đều thích hợp với hạnh phúc.”

Từ trong lòng Âu Dương Khả, Chúng Hưởng nhẹ nhàng nói. ngữ khí bình tĩnh, mang theo nỗi buồn bi thương.

Trong tâm Âu Dương Khả căng thẳng, hân không thể đem Chúng Hưởng khảm vào trong ***g ngực: “Không nên suy nghĩ bậy bạ, ngươi chỉ là không chịu được áp lực lớn như vậy. Qua một khoảng thời gian sẽ tốt hơn.”

“Ngươi có phải sẽ dần dần chán ghét ta?”

“Chán ghét? Ta yêu ngươi thương ngươi còn không kịp.” Trên mặt, trên người, trên tay, tiếp nhận bao nhiêu nụ hôn ấm áp ôn nhu, mang theo nhiệt nóng trên đôi môi Âu Dương Khả, rơi vào trong tâm tưởng của Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng cười tuy rằng thật đẹp, nhưng lại thê lương: “Ta không tốt chút nào, vừa tùy hứng lại hay cáu kỉnh, đa nghi cùng ngờ vực, tính cách âm tình bất định, ngươi nhất định sẽ cảm thấy rằng ta rất phiền phức.”

“Chắc chắn, ta còn không biết ngươi có nhiều khuyết điểm như vậy.” Âu Dương Khả cười như ánh mặt trời, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Xem ra chúng ta vẫn cần hiểu rõ thêm.” Bàn tay to lớn mềm mại trên bắp đùi nhẵn bóng, dọc theo nơi phân thân đang tiếp xúc phập phồng.

Chúng Hưởng đỏ mặt rên rỉ một tiếng, tựa sát trong lòng Âu Dương Khả.

Đêm xuân những đau khổ ngán ngủ.

Chúng ta, còn có bao nhiêu đêm xuân?

... ..

Cuộc sống vẫn cứ trôi qua, Âu Dương Khả trước sau luôn bầu bạn bên cạnh Chúng Hưởng, ngày ngày lưu lại trong ngôi biệt thự nhỏ xinh đẹp ở Hương Cảng này.

Lời đồn thủ lĩnh bị yêu tinh quyến rũ càng ngày càng lan rộng, chỉ là Âu Dương Khả xử lý sự vụ của Đồng Tâm vẫn công minh như cũ, khiến đám kia thầm nghĩ để tìm được chứng cứ rằng Chúng Hưởng là người gây tai họa cũng không thể khinh thường, không cách nào triển khai rầm rộ một lần cho cuộc cách mạng “Thanh quân trắc, viễn tiểu nhân”*.

Chúng Hưởng vẫn là thần nhiên sinh sống, hẳn đã vứt bỏ ý niệm ngu ngốc trong đầu là chung sống hòa bình với người trong bang.

Những hiểm nghị trước đây tiêu tan, vốn là những cố sự trong ghi chép. Cừu hận, đâu thể nào hóa giải được hoàn toàn?

Không nên tốn tâm tư đi lo lắng làm sao để lấy lòng được người khác, Chúng Hưởng tiêu khiển bằng cách, như ở trước mặt bang chúng biểu hiện ra sự sủng ái của Âu Dương Khả đối với hắn, không thêm để ý tới những lời đồn đại nhằm nhĩ càng ngày càng nhiều —— dễ dàng hài lòng làm một kẻ tiểu nhân bỉ ổi!

Hắn chỉ mỉm cười với Âu Dương Khả, bắt đầu tựa như muốn mê hoặc chính mình, tranh thủ tham lam hạnh phúc trước mắt. Hắn oa bên người Âu Dương Khả, kiêu mỵ động lòng người, phong tình rất mực uyển chuyển, trong lòng nhưng lại đếm ngược đến ngày kết thúc.

Dụ Lăng yên lặng xem sự tiến triển của tình thế, phẳng phất nhận thấy được tâm tư Chúng Hưởng. Kia như con thiêu thân lao vào lửa nhiệt tình cùng mỹ lệ, dù khéo léo ở dưới thân Âu Dương Khả phát ra tiếng thở dốc rên rỉ, cũng mang theo dấu hiệu của tuyệt vọng.

“Người thật đúng là ngu ngốc.” Âu Dương Khả cau mày, nắm ngón tay nhỏ nhắn của Chúng Hưởng lên gặm.

Để làm cho Chúng Hưởng càng có tự tin hơn, đã đặc biệt tự mình dạy Chúng Hưởng sử dụng máy vi tính. Việc này đối Chúng Hưởng liên tục quanh quẩn trong câu lạc bộ, ngày đêm chỉ giao thiệp với khách nhân thì đúng là một sự kiện gì đó rất mới mẻ.

Thế nhưng, giành trọn cả ngày, Chúng Hưởng vẫn không cách nào học được cách đánh bàn phím. Ngón tay nhỏ dài hoàn mỹ của hắn, dường như cùng với bàn phím trời sinh tương khắc nhau.

Âu Dương Khả cười đem bàn phím bị Chúng Hưởng tròng mắt nhìn mang qua một bên, làm cho hắn quay về chính mình: “Xem ra tay của người không nghe theo sự sai bảo, quên đi, sau này để ta ụ người ăn cơm đi.”

“Ngón tay ai không nghe theo sai bảo! Ta đúng là đã từng học qua dương cầm.” Chúng Hưởng xinh xắn mà nhe răng, lại khua khua trên không ngón tay trắng nõn của hắn.

Nhìn ánh mắt không tin được của Âu Dương Khả, hắn chạy đến chiếc đàn dương cầm bên cạnh, dễ dàng đàn tấu lên. Tiếng nhạc thanh thoát dưới ngón tay bỗng bễnh thoát ra, cư nhiên là một khúc “Đồng sông Danube xanh đẹp”**.

Âu Dương Khả kinh ngạc há hốc miệng, sau đó cao hứng mà vỗ tay.

“Chính là thầy giáo dạy dương cầm ở câu lạc bộ dạy ta.” Chúng Hưởng kiêu ngạo bắt chước những chuyên gia diễn tấu trong phim cúi đầu hành lễ, nhảy vào trong lòng Âu Dương Khả.

Âu Dương Khả nói: “Đàn lại một lần nữa cho ta nghe, ta cho tới bây giờ đều không biết người có khả năng này.”

Chúng Hưởng cười hì hì: “Chỉ biết có bài này, chuyên môn học để hù người. Khách nhân không hay có hứng thú nghe ta đánh đàn, bài này còn chưa kết thúc, cũng đã bị bọn họ ôm lên trên giường rồi.”

Thân thể Âu Dương Khả cứng ngắc, nhãn thần sáng ngời nhìn chăm chú Chúng Hưởng một lúc.

Rõ ràng biết chính mình nói ra như vậy sẽ phá hỏng bầu không khí, Chúng Hưởng vẫn giả bộ vô tình thốt ra khỏi miệng. Phát hiện vẻ mặt Âu Dương Khả không được tự nhiên, trong lòng Chúng Hưởng trầm xuống.

Rốt cuộc, Âu Dương Khả vẫn để ý đến xuất thân của hắn.

Chúng Hưởng của Phàm gian

Dựa vào thâm tình mật ý đối với mình giờ phút này, có thể đổi lấy sự không quan tâm của Âu Dương Khả bao lâu?

Âu Dương Khả, người có thể kiên trì bao lâu? So với ta lâu dài, hay là so với ta ngắn ngủi?

“Chúng Hưởng, nói một chút chuyện của người, ta thích nghe người nói chuyện.”

“Ta sẽ chỉ khen bản thân.”

“Vậy thì người cứ khen, ta xem người có những ưu điểm gì khó lường.”

Chúng Hưởng cười đến điên đảo chúng sinh: “Ưu điểm? Ta có thể tự nhiên mà bày ra hai mươi một tư thế điểm thuốc lá, hiểu rất nhiều ngoài ngữ.”

Âu Dương Khả tò mò: “A? Ngoại ngữ?”

“Mỗi loại ngoại ngữ ta đều biết vài câu. Tỷ như: bao nhiêu tiền, bao nhiêu lần, người yêu ta, ta yêu người, ân ái... ..”

Thời khắc sợ hãi bất an thế này như hình với bóng làm cho người ta khốn khổ, ta thà rằng hết thấy bóng đáng hạnh phúc hiện tại hoàn toàn bị phá hủy.

Dường như muốn hành hạ chính mình cùng người yêu, làm cho tình yêu không nên tồn tại này phải chuộc tội, Chúng Hưởng luôn tận lực phá hư tình cảm giữa hai người. Lúc nào cũng nhắc tới Phàm Gian, cũng chịu đựng làm kẻ phản bội cha hắn, quá khứ kia khiến người ta tâm phiền ý loạn, dường như muốn thử thách Âu Dương Khả còn có thể chịu đựng được thân phận bất kham của hắn bao lâu.

Mỗi lần đến khi Âu Dương Khả không thể chịu đựng nổi, thời điểm sẽ phát hỏa, Chúng Hưởng lại tựa như không cách nào chấp nhận mất đi hạnh phúc, yếu ớt mà nhào vào trong lòng Âu Dương Khả.

“Khả, ta không biết, ta rất lo lắng.” Hắn run rẩy được không cách nào dừng lại, tựa như đại nạn trước mắt: “Ta sợ phải mất đi người. Người sẽ rời bỏ ta sao? Người sẽ không quan tâm ta sao?” Hắn ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, yếu đuối liên tục cất lên thanh âm bi thương, làm tâm can Âu Dương Khả đều chấn động đến đau nhức.

Hắn đem nội tâm lo lắng nôn nóng mà chân thật truyền đến Âu Dương Khả, khiến Âu Dương Khả thường chỉ có thể bất đắc dĩ cau mày ôm lấy hắn .

Bao nhiêu lần hận không thể chém đứt mối nhân duyên không được chúc phúc này, nhưng tới cùng vẫn không thể vứt bỏ.

Có lẽ tình yêu vốn là như thế, làm người ta sống không bằng chết... ..

Hết chương 5

*Thanh quân trắc – : loại bỏ các triều thần thân cận bên cạnh hoàng đế (chuẩn bị cho cuộc nổi loạn) ;
Viễn tiểu nhân – : giữ khoảng cách với người quan trọng (câu này ta không rõ nghĩa lắm, ai biết thì bảo ta với =,=)

** “Dòng sông Danube xanh” hay bài The Blue Danube – Le Beau Danube Bleu của J.Strauss (bài hát ‘Dòng sông xanh’- Phạm Duy viết lời từ bản nhạc này đây) . Cứ mỗi độ xuân về, hàng trăm triệu khán giả truyền hình trên khắp hành tinh đều háo hức chờ đón dàn giao hưởng “Wiener Philharmoniker” của Áo trình diễn buổi hoà nhạc truyền thống “New Year Concert” chào mừng năm mới với bản nhạc kết thúc luôn luôn là bản “Blue Danube Waltz” của Johann Strauss.

Sông Donau (hay Đa Nuyép) là sông dài thứ hai ở châu Âu (sau sông Volga ở Nga). Sông bắt nguồn từ vùng Rừng Đen của Đức, là hợp lưu của hai dòng sông Brigach và Breg. Lưu vực sông Donau được tính từ vùng Donaueschingen là điểm hai con sông được nhắc tới ở trên gặp nhau. Sông dài 2850 km, chảy qua nhiều nước Trung và Đông Âu, từ biên giới Thụy Sĩ – Đức qua 10 quốc gia, làm đẹp cho hàng chục TP trước khi đổ ra biển Đen

Bị hưởng dụng đích nam nhân

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Tương lai không dự đoán trước làm cho yêu thương càng trở nên cuồng nhiệt. Chúng Hưởng cùng Âu Dương Khả toàn tâm toàn ý mà hưởng thụ, sự ngọt ngào như thiên đường và ẩn giấu phía sau là nỗi xót xa không nhìn thấy, tư vị cực đoan đan xen.

Âu Dương Khả buồn rầu.

Hắn nhìn đôi má lúm đồng tiền của Chúng Hưởng, trán Chúng Hưởng, mi của Chúng Hưởng, nghe tiếng hô hấp đều đặn trong giấc ngủ của Chúng Hưởng. Nam hài này, phải chăng thực sự mê hoặc thế nhân?

khiến người ta xót thương như đứt từng khúc ruột, không có khả năng chỉ là một âm mưu.

Nhưng, từ cổ chí kim, người bị lừa gạt bao giờ cũng mơ hồ. Ta hiện tại, có tỉnh táo hay không?

“Khả, ta muốn đi ra ngoài một chút.”

Mặt trời mang theo tia sáng tinh mơ chiếu nghiêng những mảng hồng lên cửa sổ, trải trên một góc giường.

Chúng Hưởng ngồi trong lòng Âu Dương Khả, đưa ra thỉnh cầu.

Không muốn để Chúng Hưởng ra ngoài, chỉ mong giữ hắn ở bên người, vĩnh viễn, chỉ ở tại nơi này...

Đôi đồng tử của Âu Dương Khả lóe sáng, nhẹ nhàng mà hôn lên môi người yêu: “Hảo a, muốn ta đi cùng người không?”

“Ta muốn một mình đi khắp nơi.” Đôi mắt trong suốt của Chúng Hưởng nhìn chăm chú gương mặt Âu Dương Khả, tựa hồ muốn tìm ra một đầu mối, lại vừa thoải mái mà nở nụ cười: “Ta còn chưa từng thử qua, một mình tự do tự tại đi dạo phố mà.”

Mỗi một lần, đều là khách nhân mang theo ra ngoài. Ngoài cửa sổ xe người thông dong đi dạo, dường như với hắn là hai người ở hai thế giới.

“Không thành vấn đề.” vẫn như mọi khi ôn nhu cười khê một cách sủng nịch, Âu Dương Khả nói: “Người bất cứ lúc nào cũng có thể đi ra ngoài cho khuây khỏa, bất quá bản thân phải cẩn thận.” Không đành lòng cướp đoạt tự do Chúng Hưởng. Âu Dương Khả cũng hiểu rõ, Chúng Hưởng khao khát chỉ là được đối xử như một người bình thường.

Trên đường người đến người đi, giờ phút này tràn ngập sức sống cùng hy vọng.

Tiếng rao hàng huyền ảo tràn ngập trong tai, đối với Chúng Hưởng mà nói tựa như âm nhạc động lòng người.

Những cô gái ăn mặc trang phục chuyên môn váy ngắn xinh đẹp, hai người hai bên đứng ngoài cửa vỗ tay, cùng tiết tấu hô lớn: “Đổi mùa giảm giá, mời vào xem!” Chúng Hưởng ở ngoài cửa thú vị mà nhìn chăm chăm, lập tức một cô gái buộc tóc đuôi ngựa khuôn mặt tươi cười đón chào.

“Tiên sinh, đến đây nhìn một cái, hôm nay có hoạt động ưu đãi a!” Đối diện với nam nhân tuấn tú như vậy, tự nhiên nụ cười cũng thêm phần sáng lạn.

Đã lớn thế này, nhưng chưa bao giờ tự mình thưởng thức thú vui mua sắm. Tất cả quần áo của hắn, đều do khách nhân mang theo, như trang phục giống với búp bê vậy.

Chúng Hưởng hiểu kỳ mỉm cười, làm cho các cô gái ở cửa cũng khoe ra nụ cười kinh diễm.

“Người có phải hay không một ngôi sao điện ảnh a?” Bị nhiệt tình bắt chuyện, rốt cuộc cũng đã đi vào cửa hàng chuyên mại tràn ngập người. Chúng Hưởng đáng vẻ tươi cười ngại ngùng cùng sự an tĩnh động lòng người, nhận được càng nhiều ánh nhìn thân thiện.

Hảo ấm áp, nơi yếu đuối trong lòng, cũng được sưởi ấm.

Được giới thiệu vài bộ trang phục thể thao, ngoan ngoãn mà mang đến phòng thay đồ thử lại, vừa tạo nên một trận khen ngợi trầm trồ. Chân thật, những lời ca ngợi thuần túy, không hề mang mục đích cùng dục vọng.

Ngay sau đó, mua lại. Lấy tiền ra, ngoan ngoãn đến quầy thu ngân thanh toán. Âu Dương Khả đưa cho rất nhiều tiền, xem ra chỉ dùng cho việc này.

“Hoan nghênh đã quang lâm!” Nhân viên quầy thu tiền sôi nổi mà chào hỏi, nhưng khi bốn mắt chạm nhau lại trở nên ngây ngốc.

Chúng Hưởng vẫn luôn mang theo nụ cười thần nhiên khoái trá lập tức biến mất, hẩn sắc mặt trắng bệch, nhìn người trước mặt.

Độ Phi, mặc quần áo chuyên môn, cũng há hốc miệng trừng mắt nhìn Chúng Hưởng.

Cũng thật không ngờ, cứ nhiên ở nơi này gặp lại người quen trước đây của mình. Mọi âm thanh nói cười ầm áp thân thiện, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành sự coi thường cùng khinh thị.

Cả hai ngây ngốc trong chốc lát, Độ Phi ngược lại sớm phản ứng. Một lần nữa khoác lên dáng tươi cười thành thật, tiếp nhận quần áo trong tay Chúng Hưởng, nhanh nhẹn đến nơi tính tiền.

“Tổng cộng là —— bảy trăm năm mươi sáu đồng. Cảm ơn!”

Chúng Hưởng hơi an tâm một chút. Thật vất vả mới được cảm thụ sự ầm áp bình thường, hẩn không muốn bị phá hư hoàn toàn. Cho dù chỉ là giả dối nhất thời cũng tốt.

Thanh toán tiền, ngay cả tiền trả lại cũng không cần, cầm lấy quần áo liền vội vàng hướng ra ngoài, trốn chạy hết thấy quá khứ đau thương.

“Chờ một chút!” Độ Phi chạy đến, bắt được hẩn nói: “Chúng Hưởng, đã lâu không gặp rồi.”

“Tiểu Phi, là bằng hữu của người sao?” Hai cô gái chào hàng bên cạnh cười hỏi.

Độ Phi mỉm cười gật đầu: “Đúng a, bằng hữu của ta.”

“Quả nhiên, người bộ dáng đẹp trai chỉ tìm bằng hữu cũng đẹp trai, phải giới thiệu cho chúng ta đấy.”

Độ Phi cười đáp ứng.

Chúng Hưởng bị hẩn kéo tay, trong lòng cười lạnh. Bằng hữu, ta chưa từng có bằng hữu. Tại Phàm Gian cùng nhau bán rở chính mình, cứ nhiên có thể mang danh phận bằng hữu?

Độ Phi cười rất nhiệt tình, tựa hồ thật sự cao hứng khi gặp được Chúng Hưởng: “Ta bây giờ có thể thay ca rồi, đi, ta mời người uống đi.”

Không muốn làm to chuyện ồn ào, cũng không muốn gây sự chú ý cho mọi người. Chúng Hưởng để Độ Phi lôi kéo, cả hai ngồi vào một quán cà phê ven đường.

Nhân viên phục vụ quán cà phê cười ngọt ngào cõi Độ Phi, từ xa tặng hẩn một cái hôn gió.

Chúng Hưởng lạnh lùng quan sát, nhìn Độ Phi như mở cở trong bụng mà đáp lại.

“Thật không ngờ ta cũng có vận khí như người, có thể gặp được... . . . Gặp được . . .” Độ Phi vô cùng vui vẻ tràn đầy hào hứng, nói đến đoạn sau lại xấu hổ mà nhìn về phía nhân viên phục vụ cao lớn sau quầy bar.

Chúng Hưởng nhìn nhìn người nhân viên xem ra là người yêu của Độ Phi kia, hờ hững nói: “Người rời khỏi Phàm Gian rồi?”

“Đúng a, sau khi người đi, ta liền gặp được hẩn.” Độ Phi trong lòng ngọt ngào, mặt cũng đỏ lên: “Hẩn nói chúng ta sau này cùng một chỗ đi, sau đó liền... . . .” Thẹn thùng mà cười. “Tiện thể hiện tại đi làm thu ngân ở một quán chuyên mại.”

“Rất hạnh phúc a... . .”

Độ Phi nghe không ra ý mỉa mai trong lời nói của Chúng Hưởng, cứ nhiên khuôn mặt ửng hồng gật đầu: “Àn, rất hạnh phúc.” Hẩn thừa nhận nói, như thể đang chìm đắm trong hạnh phúc: “Chưa bao giờ biết rằng,

ta còn có thể có cuộc sống hạnh phúc như vậy, không thể so với bây giờ được. Trước kia tại Phàm Gian, ta còn tưởng rằng đời này chỉ có chơi đùa.”

Trong lòng Chúng Hưởng giống như bị gai đâm, nhìn Độ Phi ngây thơ đáng yêu được đắm chìm trong hạnh phúc, cùng với người yêu cao lớn của hắn liếc mắt đưa tình, hận không thể tìm ra một lời để nói có thể phá hủy người khác, đem hắn từ trên mây một cước đá xuống.

Nhưng Độ Phi lại nghiêng tới trước, cầm lấy tay hắn, chân thành nói: “Đây hết thấy đều phải cảm tạ người, ta thật sự thật sự, rất cảm kích người, người là bằng hữu tốt nhất của ta.”

Quả thực không hiểu tại sao, Chúng Hưởng nhớ rõ trước kia ở Phàm Gian phi thường bận rộn, cùng với tiểu tử này căn bản cũng không nói qua mấy câu.

“Nếu như không phải nhờ người, ta căn bản là không tin còn có người có thể yêu ta, như vậy thực sự yêu ta. Thế nhưng từ trường hợp của người, nhìn thủ lĩnh yêu người như vậy, ta đã nghĩ... . Ta nghĩ, có thể cũng sẽ có người, yêu ta như vậy. Cho nên một lần gặp gỡ hắn, ta liền theo hắn đi, không chút nào do dự. Ta cả đời này, chưa từng có quyết tâm như vậy. Thật sự thật sự, rất cảm kích người.”

Độ Phi dùng rất nhiều “Thật sự thật sự”, dường như tìm không được lời nào để hình dung được sự cảm kích của hắn đối với Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng cười khổ, vì nguyên nhân như vậy, được trở thành “Bằng hữu tốt nhất”, hơn nữa lại vô cùng cảm kích, quả thật là lời nói chua xót vô cùng.

Trái tim đồ kị đã dần hồi phục, Chúng Hưởng cười đến có phần thê lương, nhẹ uống tách cà phê.

Tư vị đậm đặc thơm ngon, lan tỏa trong miệng.

“Hắn pha cà phê, uống ngon lắm.” Độ Phi nhẹ nhàng nói, ngọt ngào cười.

Chúng Hưởng không nhịn được, phóng dăng mà cười sảng sặc, khiến những vị khách trong quán cà phê nhìn chăm chăm. Độ Phi lại không để ý, vẫn như cũ cười ngây ngô nhìn hắn.

Chúng Hưởng ngừng lại, lẳng lặng nhìn chăm chú gương mặt thanh tú.

Các người có thể cùng một chỗ bao lâu? Chờ hắn ném đủ mới mẻ rồi, có lẽ sẽ bắt đầu ghét bỏ quá khứ của người.

Ngọt ngào lại càng ngày càng lạnh nhạt, quá khứ cũng không thể phai mờ... ..

Không đem những lời đó nói ra khỏi miệng, hắn đã quá mức đau khổ, liên lụy tới cả Âu Dương Khả cũng bị giày vò, hà tất phải kéo theo Độ Phi?

Tương lai mờ mịt lúc nào cũng quanh quẩn trong đầu, đấu tranh suy nghĩ hủy diệt hết thấy hạnh phúc hư ảo, để những ý niệm trong đầu hoàn toàn kết thúc, không biết sẽ khiến Chúng Hưởng làm ra chuyện tình đáng sợ đến thế nào.

“Chúng Hưởng, người có khỏe không?” Độ Phi nghiêng đầu hỏi, cuộc sống tại Phàm Gian, tựa hồ không gây tổn hại đến lòng chân thành của hắn: “Ta nghĩ, Âu Dương Khả nhất định đối với người tốt lắm.”

“Đúng vậy, hắn đối với ta tốt lắm.” Nếu như quên đi mối cừu hận của phụ thân chúng ta, quên đi ý đồ muốn ăn tươi nuốt sống của mọi người trong Đồng Tâm đối với ta.

Độ Phi then thừng, kiên định mà đặt lên tay Chúng Hưởng trên mặt bàn, ngón tay nhỏ nhắn, trắng nõn giống nhau đan lại thành một khối, một đôi ấm áp, một đôi lạnh băng như tuyết. “Chúng ta đều sẽ hạnh phúc.” Hắn tươi cười thật xinh đẹp, trong nháy mắt ngay cả Chúng Hưởng cũng cảm thấy không sánh bằng.

Độ Phi nói: “Hạnh phúc cứ như vậy thêm nữa... ..”

Mặt trời chiều ngã về tây, đã tới lúc phải trở về.

Độ Phi đứng bên cạnh người yêu vẫy tay chào từ biệt Chúng Hưởng.

Được ánh sáng nhu hòa của mặt trời chiếu rọi, bên tai vẫn quanh quẩn thanh âm của Độ Phi:

“Chúng ta đều sẽ hạnh phúc...”

“Hạnh phúc cứ như thế thêm nữa... . . .”

Thanh âm đẹp dễ quá

Thủa ban sơ khi chúa trời mở mắt, lời đầu tiên truyền đến đối với thế nhân, phải chăng là thanh âm tuyệt đẹp như vậy?

Hết chương 6

Bị hưởng dụng đích nam nhân

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Giữa ánh chiều tà bóng thân ảnh trải dài, trước mắt Chúng Hưởng lay động. Hắn từng bước một đi tới, mỗi một bước, đều không chút do dự đạp lên cái bóng của chính mình.

Trách nhiệm như vậy, chính nghĩa như vậy.

Có phải hay không có một ngày, ta sẽ đem thứ đã phá hủy dũng khí của chính mình mà gây nên với tình yêu giữa ta cùng Âu Dương Khả ?

Ngôi biệt thự xuất hiện trong tầm mắt, đã có thể cảm nhận được nhân thần trông mong từ trên người đang ly khai. Xa xa phía trước cửa sổ hoa lệ , một thân ảnh cao lớn vốn đã rất quen thuộc, đang ngưng thần nhìn chăm chú về phía trước chợt lóe lên rồi biến mất.

Ngây ngốc đứng trước ngôi biệt thự, hưởng thụ cơn gió nhẹ trong nắng chiều mát lạnh. Chúng Hưởng nhìn Âu Dương Khả từ trong phòng bước đi bình ổn, hướng tới chính mình.

Bên môi nở một nụ cười, ánh mắt ấm áp, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên tia hỏi thăm sau một ngày xa cách.

Đây là nơi thuộc về ta, là hạnh phúc của ta...

Chúng Hưởng muốn cười, giống như tất cả những người đang hạnh phúc, cũng mang theo bộ dáng tươi cười vui sướng mà nhẹ nhàng chờ đợi người yêu đi đến. Thật đẹp, trong ánh tà dương, đôi tình nhân chậm rãi tới gần . Cuối cùng ôm lấy nhau, cùng sẽ chia tình yêu và những lời yêu thương triền miên.

Đáng tiếc hắn cười không nổi, trái tim tựa như sắt nặng nề. Càng hạnh phúc càng thống khổ... . . . Càng trân quý gì đó, khi mất đi lại càng đau đớn.

Âu Dương Khả đã gần ngay trước mắt, như tượng phu chờ đợi thê tử trở về .

“Chơi một ngày, có hay không mua quà cho ta ?” Âu Dương Khả cong lên khóe môi, nói cười như bình thường.

Trầm mặc trong khoảnh khắc... .. Đôi mắt động lòng người mang theo cảm tình khó có thể nói thành lời nhìn hắn.

Chúng Hưởng mân môi, bỗng nhiên nhào vào trong lòng Âu Dương Khả, giống như thiêu thân kịch liệt lao vào lửa . Âu Dương Khả bị hắn lao tới lùi về sau một bước, vững vàng ôm lấy hắn bình ổn.

“Chúng Hưởng?”

Giống chú mèo nhỏ đã rời nhà thật lâu, Chúng Hưởng tựa trên vai Âu Dương Khả , chớp mắt ngửa đầu.

Mệt mỗi quá, ta mệt mỗi quá.

Hắn đem sức nặng toàn thân phủ lên trên người Âu Dương Khả, hai tay gắt gao vòng qua chiếc cổ rắn chắc, thẳng đến khi Âu Dương Khả ngồi xuống bệ hắn lên.

Mang ta về nhà đi, Khả.

“Về nhà được không?” Bên tai là thanh âm trầm thấp quen thuộc của Âu Dương Khả. Nghe thật hay, tựa như từ trong mộng truyền đến.

Nhắm mắt lại, cảm giác Âu Dương Khả ôm mình, đang xoay người hướng phòng lớn đi đến. Thân thể theo cước bộ của Âu Dương Khả lên xuống nhẹ nhàng, dường như sẽ tiến vào mộng đẹp.

Đột nhiên, hết thấy ngừng lại... ..

“Có việc?” Nghe thấy Âu Dương Khả hỏi như vậy.

Dụ Lăng không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh, thanh âm vẫn nghiêm túc như ngày thường: “Chuyện của Hữu Dịch và Đồng Tâm, mời Đại thiếu gia đến nói chuyện. Nhà Hữu Dịch đã thỏa đáng gửi thiệp mời, thỉnh Đại thiếu gia đêm nay bảy giờ đến Long Hòa Lâu, mọi người đem chuyện cần hỏi nói rõ ràng.”

Âu Dương Khả cười lạnh: “Cái gì mà hảo thuyết ? Chúng ta cả đời không qua lại với nhau là tốt nhất.”

Dụ Lăng cũng lộ ra mỉm cười: “Đây là hắc nói qua điện thoại, tôi chỉ theo đó truyền lại.”

“Hảo, ta đi.” Âu Dương Khả cúi đầu nhìn Chúng Hưởng trong lòng một lúc, hắc đã mở mắt, tò mò mà nhìn Âu Dương Khả cùng Dụ Lăng: “Chờ ta trước hết đưa Chúng Hưởng về phòng.”

Chúng Hưởng nhẹ nhàng kêu lên: “Ta cũng muốn đi.” Hắc rất ít khi đưa ra thỉnh cầu như vậy, an tĩnh trốn tránh luôn là tác phong gần đây của hắc.

Âu Dương Khả cùng Dụ Lăng cũng đều hiếu kỳ nhìn nhau.

Độ Phi có thể đưa bằng hữu đến thưởng thức cà phê của người yêu hắc, ta tại sao không thể cùng Âu Dương Khả đi khắp nơi?

“Ta không muốn rời khỏi ngươi... ..” Nói xong những lời này, ngáp một cái thật to, vừa ôm lấy cổ Âu Dương Khả nhắm mắt lại ngủ.

Âu Dương Khả cùng Dụ Lăng hai mặt nhìn nhau, muốn Âu Dương Khả kiên quyết đem tay Chúng Hưởng đang ôm lấy cổ kéo xuống là việc không có khả năng. Hắc không thể làm gì khác hơn là cười khổ, cứ như vậy ôm Chúng Hưởng lên xe.

“Chúng Hưởng, tới rồi, ngươi nếu không tỉnh ta sẽ đem ngươi để lại trên xe.” Hơi ẩm bao trùm trong xe, Âu Dương Khả thổi một luồng hơi phía sau tai Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng vừa ngáp một cái, mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Đã tới trước cửa Long Hòa Lâu, phía trước và sau xe Âu Dương Khả có hai xe con hộ giá, không cần phải nói, trong xe tất cả đều là những vệ sĩ bậc nhất của Đồng Tâm.

Vệ sĩ từ trong hai chiếc xe đồng loạt đứng dậy, Âu Dương Khả mới nắm lấy tay Chúng Hưởng bước ra khỏi xe.

Cùng lúc đó, trước lầu cũng có người từ ba chiếc xe khác bước xuống. Tựa như đã bố trí từ trước, tại cùng thời khắc đồng nhất mang tính chất như một màn kịch, lão đại hắc bang đây khí thế lên vũ đài.

Trước nhà lầu trống trải, hai bên rõ rệt là cả hàng người đang đứng. Mỗi người đều thỏa đáng ở một vị trí trong nhà, các vệ sĩ lập thành vòng xung quanh, tất cả mọi người đều hiểu ngầm, sự hào hứng đang được cất giấu không thành tiếng.

Người quản lý sự việc của Hữu Dịch là La Bằng có một đôi mắt sắc bén như chim ưng, nhưng đôi lông mày hắc lại thanh tú, nhờ thế mà hắc che dấu được không ít khí chất hắc đạo. Nguyên bản đôi mắt và lông mày hắc không hề tương xứng, trên khuôn mặt hắc, lại hòa hợp một cách kỳ lạ, vì thế đã làm hắc tăng thêm một loại mỹ lực đặc biệt.

La Bằng lười biếng nhìn Âu Dương Khả đứng sừng sững cách đó không xa, trong tay còn thuận tiện kéo theo một mỹ nhân tóc hồng. Đôi mắt hắc trên tức đảo qua Chúng Hưởng đang được Âu Dương Khả dắt theo, đột nhiên hắc hắc nở nụ cười.

“Khẩu vị của Âu Dương đại ca quả thật rất đặc biệt... ..” Hắc cười nhẹ nói.

Đây chính là yêu tinh hại chúng ta mất hết thể diện của Đồng Tâm!

Sắc bén mà quan sát mọi người của Đồng Tâm dường như đều đang cảm phần bất bình mà âm thầm trừng mắt nhìn Chúng Hưởng, trên môi hằn cang con lên, ngay cả mỹ nhân tóc hồng bên cạnh cũng trở nên hứng thú tựa như đi theo cười khanh khách.

Chỉ có Âu Dương Khả cùng Dụ Lăng vô động vô trung*... . . .

Chúng Hưởng không thèm để ý mà vút cho La Bằng một cái mị nhân, thuận theo hần thần nhiên cười, tay thế nhưng lại âm thầm rời khỏi Âu Dương Khả.

Im lặng là cái chính trước mặt, có phải hay không tất cả các cuộc gặp mặt quan trọng, đều phải giả dối như vậy một khoảng thời gian đến khi đối phương biểu lộ hết thâm tàng bất lộ**trong mình?

Gió từ không gian vui đùa trống trải giữa mọi người, khi mạnh khi nhẹ, bất an mà bình tĩnh hôn lên khuôn mặt Chúng Hưởng.

Âu Dương Khả lạnh lùng nhìn La Bằng, trầm ổn mở miệng... . . .

Ngay thời khắc này, Chúng Hưởng đột nhiên lông tóc dựng đứng, một cỗ cảm giác nguy hiểm mãnh liệt nảy lên trong lòng. Hần tập trung lực chú ý ngưng thần suy nghĩ tại sao lại có cảm giác như vậy, một tia đỏ ánh chớp, không ngờ phát hiện, nhãn thần dao động nhìn xung quanh mình, đang chạm đến một nòng súng đen đen.

Nòng súng, ngay bên cạnh bụi cây rậm rạp trước mặt.

Ám sát!

Không có thời gian đem hai chữ trọng yếu này phát ra khỏi miệng, thậm chí còn chưa kịp đưa mắt chuyển qua bên người Âu Dương Khả—— ánh lửa nhỏ từ giữa nòng súng đen nhánh thoáng chốc chớp động.

Đạn đã bắn ra...

Hần muốn giết Âu Dương Khả! Hạn muốn giết Âu Dương Khả! Chúng Hưởng đã ngây dại, nghe tiếng súng vang dội, có khoảnh khắc hần cho rằng Âu Dương Khả đã chết, đã nằm xuống bên cạnh hần, trong một vũng máu.

Âu Dương Khả đã chết! Âu Dương Khả đã chết! Ta làm sao bây giờ? Kinh hoàng lạc lối...

Toàn trường đại loạn, vệ sĩ hai bên đều lao đến bảo vệ lão Đại của mình. Âu Dương Khả vừa nghe thấy tiếng súng, liền hướng tới Chúng Hưởng ôm. Nhưng Dụ Lăng so với hần còn nhanh hơn, trực tiếp từ phía sau nhào lên, đem Âu Dương Khả nằm dưới thân mình.

“Chúng Hưởng!” Âu Dương Khả quát to. Những vệ sĩ khác cũng liên tục nhào đến, dùng thân thể của chính mình ngăn trở Âu Dương Khả, đem hần kéo mạnh về phía sau xe để yểm trợ.

Ta nên làm cái gì bây giờ?

Bên tai tiếng súng nổi lên bốn phía, là giữa cuộc đấu đánh trả lại sát thủ.

Bên ngoài xe hơi bị bắn rất nhiều lỗ nhỏ, không ngừng có người trúng đạn, cả địch nhân cùng người bên mình, cũng đều nghe được thanh âm thân thể ngã xuống.

Vừa mới hai bên menh mông hàng người còn đứng chật đầy điệu vô dương oai, bây giờ chỉ còn lại một mình Chúng Hưởng. Đôi tay trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần gặt gao nắm chặt, đôi mắt với hàng lông mi thật dài của hần run run, tro tro đứng giữa sân.

Đã không còn hô hấp, đã không còn cảm giác, phảng phất giữa trời đất chỉ còn lại một mình hần, trái tim tựa như bị một dao xé toạc lấy ra, để đến trước mắt hần .

Âu Dương Khả Âu Dương Khả Âu Dương Khả...

Mặt đất đầy xác đạn.

Thời điểm đạn xẹt qua qua bên tai, có thể nghe thấy thoáng qua tiếng cười khê của tử thần.

Máu, từ xa hòa cùng sắc vàng của bụi cây chậm rãi chảy ra... ..

Sát thủ không chỉ có một người, hẳn là cả một nhóm. Ẩn thân trong bụi cây rậm rạp, cùng hai bên đội ngũ đồng thời khai chiến. Thật buồn cười, rõ ràng vốn là hai bên đối địch nhau, cứ nhiên có thể hợp tác ăn ý như thế.

Chúng Hưởng bật lấy mắt, hẳn đứng ở nơi đó —— đạn vút bay nhanh qua.

Đồng Tâm, đương nhiên không người nào đồng ý mạo hiểm tính mạng đến chỗ nguy hiểm cứu hắn trở về. Vị quý phi này, nghe thấy tiếng súng cứ nhiên liền bị hù dọa đến ngu ngốc, thật mất hết thể diện.

Để cho hắn bị đạn lạc giết chết là tốt nhất.

“Chúng Hưởng!” Âu Dương Khả bị mọi người dè nể, dồn đến một góc an toàn nhất. Hắn phần nộ mà cho tên vệ sĩ bên cạnh vẫn luôn đẩy hắn hướng vào trong một quyền: “Hỗn đản!”

Chúng Hưởng vẫn đứng ở đó, một viên đạn nho nhỏ, tùy thời đều có thể cướp đi tính mạng của hắn.

Dụ Lăng một mực bảo vệ bên cạnh Âu Dương Khả, tình thế nguy cấp, lúc này hắn mới phân tâm liếc nhìn đến Chúng Hưởng trong sân: “Ta đi dẫn hắn về.” Dụ Lăng nói.

Không kịp, Âu Dương Khả đã đỏ mắt, đẩy mọi người ra cầm lấy súng liền xông ra ngoài. Dụ Lăng cả kinh, vội vàng mang theo vệ sĩ khác bảo vệ hắn.

Xông tới giữa sân, vừa mới đem Chúng Hưởng ôm vào trong ngực, thì tên sát thủ cuối cùng ẩn thân trong bụi cây cũng ngã xuống.

Tiếng súng ngừng lại.

Địch nhân toàn bộ bị tiêu diệt... ..

Hết thấy quá trình, bất quá chỉ ngắn ngủn hai phút đồng hồ. Mà Âu Dương Khả nhận thấy, như đã trải qua một chuỗi dài vô.

Mọi người của Đồng Tâm tranh nhau đến vây quanh bên người Âu Dương Khả, mỗi người đều cảnh giác mà cầm súng để ngừa có biến.

Người của Hữu Địch cũng thám thính âm thầm hoạt động, chậm rãi từ nơi ẩn nấp đi ra.

Âu Dương Khả giữa đám người vây quanh, lo lắng mà nhìn sắc mặt tái nhợt của Chúng Hưởng. Hắn kéo xuống bàn tay nhỏ bé đang che lấy mắt của Chúng Hưởng: “Không cần sợ, đã qua rồi.” Hắn nhẹ nhàng ở bên tai Chúng Hưởng không ngừng nói chuyện: “Là ta không tốt, là ta không tốt. Không nên mang người đến nơi nguy hiểm như vậy. Sợ hãi sao? Chúng Hưởng, người nhất định là rất sợ hãi. Điểm này không một chút nào phù hợp với người, lần sau xuất môn ta nhất định bất cứ lúc nào cũng đem người ôm vào lòng mới được.”

Mọi người bên cạnh có thể nghe thấy thanh âm trầm thấp yêu thương của Âu Dương Khả, trừ Dụ Lăng ra, cũng đều liếc mắt. Âu Dương Khả nhưng lại không hề để ý, tâm thần hẳn, giờ phút này chỉ đặt trên người Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng cuối cùng mở mắt, bình tĩnh nhìn Âu Dương Khả.

Bốn mắt nhìn nhau... ..

Thanh âm La Bằng vào thời điểm không thích hợp mà vang lên: “Âu Dương Khả, người có gì để giải thích?”

Âu Dương Khả hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn chằm chằm La Bằng.

Dụ Lăng ở một bên nói: “La Bằng, thời gian địa điểm là do người ấn định, chúng ta còn chưa tiến vào Long Hòa Lâu đã bị người mai phục, người có gì giải thích?”

“Ý của người là ta tìm người ám toán?” La Bằng trên mặt tự tiểu phi tiểu: “Nếu như là người của ta, tuyệt đối sẽ không thất thủ. Vừa rồi người cũng thấy được, rất nhiều đạn là nhằm về phía ta hướng tới.”

“Viên đạn đầu tiên đúng là hướng về phía Đại thiếu gia của chúng ta.” Dụ Lăng lạnh lùng chỉ ra.

La Bằng còn muốn nói, Âu Dương Khả đã mở miệng: “Cũng không cần tốn công giải thích, mọi chuyện tổng hội sẽ điều tra ra. Nơi này đã động súng, cảnh sát rất nhanh sẽ tới, sau này bàn lại đi.”

Hắn hướng Dụ Lăng nháy mắt, ôm Chúng Hưởng lên xe. Thành viên Đồng Tâm đều trở lại trên xe của mình, một cỗ bụi mù mịt cuộn cuộn nổi lên, nghênh ngang đi.

La Bằng lẳng lặng nhìn Âu Dương Khả ngồi điều khiển phía xa xa, ngoắc ngoắc ngón tay. Bên cạnh một thuộc hạ tiến nhanh tới.

“Người bên cạnh Âu Dương Khả kia là ai?”

Tên thuộc hạ cười bồi: “Là Dụ Lăng, thủ lĩnh tâm phúc bên người Âu Dương Khả.”

La Bằng thiếu chút nữa không đánh hẳn một cái tát chết luôn, ánh mắt lợi hại liếc ngang tên thuộc hạ một cái. Coi như hắn thông minh, đầu óc vừa chuyển, lập tức trả lời: “Nam hài bên cạnh hắn kia... . . Tám phần là làm ấm giường. Ít quản lý sự việc trông hắn bộ dáng thật xinh đẹp.” Nói xong hì hì cười.

“Tên gọi là gì?”

“Cái này... . . Ta không biết.”

La Bằng cười lạnh liếc hắn: “Không biết? Hôm nay không biết, ngày mai cũng sẽ không biết?”

“Sẽ! Sẽ! Ngày mai mọi dữ liệu về nam hài này nhất định sẽ được chuẩn bị tốt.”

Ấm giường? La Bằng nhìn một chút mỹ nhân tóc hồng bên người đang bị cảnh bắn nhau vừa rồi dọa đến hoa dung thất sắc mà phát run.

Cái này dù là làm ấm giường, ta cũng sẽ không vì cô ta mà mạo hiểm để đạn bắn lao ra che chở.

Chúng Hưởng rất bình tĩnh, hắn dưới ánh mắt lo lắng của Âu Dương Khả co vào trong lòng Âu Dương Khả. Trên cả quãng đường dài không hề lên tiếng. Âu Dương Khả một mực cùng hắn nói chuyện, cố gắng xoa dịu hắn bởi vì cảnh bắn nhau mà bị làm hoảng sợ.

Đến lúc xe tới biệt thự, đứng trước cửa lớn lồng lộng, Âu Dương Khả vừa ôn nhu lại kèm theo áy náy đưa Chúng Hưởng ôm ra khỏi xe.

“Khả... . .” khoảnh khắc bước vào cửa chính, Chúng Hưởng đột nhiên từ trong lòng Âu Dương cúi đầu kêu lên.

Âu Dương Khả dừng lại cước bộ, cúi đầu, mượn ngọn đèn sáng rực bên trong cánh cửa quan sát sắc mặt Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng trong lúc nằm trên hai tay Âu Dương Khả, mở to đôi mắt trong suốt, sâu kín hỏi: “Nếu như không có người, ta nên làm gì bây giờ?”

Âu Dương Khả ngây người. Hắn ngây người không phải bởi vì câu hỏi của Chúng Hưởng, mà là bởi vì đôi mắt Chúng Hưởng.

Hắn chưa từng có nhìn thấy qua, đôi mắt của một người, lại có thể trong một chốc lát chợt lóe lên rồi lại biến mất, nói cho người khác điều gì đó, nỗi sâu bi lo lắng vọng đến tận cùng của thế gian

Nhìn vào đôi mắt Chúng Hưởng, liền giống như nhìn vào tâm hồn hắn.

Thật lâu, Âu Dương Khả lộ ra một nụ cười khê.

“Chúng Hưởng ngốc, câu hỏi ngu ngốc.”

Nói vậy rồi, ôm người vào trong lòng cẩn thận giống như thủy tinh, bước vào bên trong cánh cửa căn phòng tràn ngập ánh sáng.

Trận bắn nhau này gây cho Chúng Hưởng không phải là hoảng sợ như Âu Dương Khả suy nghĩ, mà làm cho Chúng Hưởng chợt bừng tỉnh, là một loại trấn tĩnh trong khoảnh khắc tựa như sự giác ngộ. Khi trở mắt nhìn viên đạn được bắn ra, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, giống như hắn hỏi Âu Dương Khả —— mất đi Âu Dương Khả, hắn nên làm gì bây giờ?

Đã sớm biết đem toàn bộ bản thân phó thác cho một người khác là điều không thể, hấn vào lúc này hiểu rõ chính mình đã lâm vào một tình cảnh rắc rối.

Mất đi Âu Dương Khả, có phải hay không chẳng khác nào mất đi hết thấy.

Chúng Hưởng tự nói với bản thân, không phải. Hấn trưởng thành từ Phàm Gian, đã nhìn qua biết bao cảnh biệt ly, lúc đầu tình cảm như pháo hoa mãnh liệt rực rỡ, sau đó liền lãnh đạm như đám mây, dễ dàng rời bỏ. Sự ôn nhu đa tình của Âu Dương Khả, cuối cùng sẽ có một ngày tan biến.

Không nên để chính mình, liền như vậy đặt sự trông mong trên một người.

Âu Dương Khả lại đi ra.

Từ phía sau Chúng Hưởng đang nằm chợp mắt một lúc trên giường che chở mà ôn nhu, nhẹ nhàng rời đi công việc, lưu lại vô số nụ hôn yêu thương, trên chiếc trán trắng nõn cùng cái mũi thẳng.

Tối hôm qua, ánh trăng mờ lung. Âu Dương Khả hỏi Chúng Hưởng: “Lần trước đi dạo phố, người một mình chơi cả ngày, nói một vài chuyện cho ta nghe xem.”

“Mua quần áo.” Chúng Hưởng trả lời ngắn gọn rõ ràng, liền ba chữ.

“Thật ư?” Âu Dương Khả nhìn vào hai mắt Chúng Hưởng, sủng nịch cười: “Mua quần áo cả một ngày, chung quy phải gặp chuyện gì khác chứ?”

“Mua quần áo.” Vẫn là ba chữ như cũ.

Đối với chuyện về Độ Phi, cũng không phải là mang theo đồ kỵ hay suy nghĩ gì khác mà không muốn nhắc tới, chỉ là, đột nhiên có mong muốn phá hủy hết thấy toàn bộ dự vọng.

Ta muốn quay về làm Chúng Hưởng trước kia, không phải như bây giờ, không có Âu Dương Khả liền thành kẻ đáng thương mất đi hết thấy. Thà ngày ngày chịu sự dày vò chờ đợi bị người ta vứt bỏ, không bằng làm cho ta —— tự mình động thủ.

“Không gặp lại bằng hữu nào sao?”

“Không có.” Biết rõ Âu Dương Khả sẽ phái người theo dõi mình khi ra ngoài, sắc mặt vẫn như cũ không đổi mà nói dối.

Cái này gọi là nói dối trực diện, Chúng Hưởng tại câu lạc bộ Phàm Gian, là một trong những việc nhất định phải làm mỗi ngày.

Nói dối, tình ái, giao dịch, phản bội lại phản bội không ngừng, mới là Chúng Hưởng chân chính, người biết không? Âu Dương Khả.

Tưởng rằng Âu Dương Khả sẽ nổi giận, nhưng hấn không, ngay cả sắc mặt cũng không hề thay đổi, thậm chí ánh mắt nhìn Chúng Hưởng vẫn như cũ ôn nhu.

Âu Dương Khả, người nhanh lên một chút hành động, đem ta đuổi đi, đem ta kéo ra khỏi cái vòng xoáy hạnh phúc này. Ta không cách nào tự mình có thể rời khỏi cái vòng xoáy hạnh phúc đấy, ta đã —— bất lực.

Mỗi ngày mỗi ngày, ta mang theo không ngừng hoài nghi đi vào giấc ngủ, người thấy ta từ trong mộng bừng tỉnh. Mỗi khi ta nhìn thấy nụ cười ôn nhu của người, cảm giác được trận mưa hôn của người rơi nhẹ nhàng trên người ta, sẽ không chịu được suy nghĩ, rằng người sau này sẽ chán ghét ta, căm hận ta, khinh bỉ ta, đem ta từ bên cạnh người đuổi đi.

Dày vò như vậy khiến ta không thể chịu đựng được, làm cho ta chỉ muốn khóc.

Đáng tiếc là —— hai mắt của ta, chúng đã khô cạn, đều không thể rơi lệ nữa... ..

“Tĩnh rồi thì đứng lên đi, vận động nhiều một chút mới có lợi cho thân thể.”

Nằm ở trên giường nghĩ tới chuyện của Âu Dương Khả, trong lòng đang hỗn loạn thành một đồng khuấy động đến tê dại, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Dụ Lăng .

Chúng Hưởng mở mắt, Dụ Lăng bình tĩnh đứng bên giường nhìn . Tựa hồ, người này đã trở thành vệ sĩ của Chúng Hưởng, chỉ cần không xảy ra đại sự, hẳn liền ở lại trong biệt thự cùng Chúng Hưởng.

“Hôm nay mặt trời vừa mới lên.” Chúng Hưởng oán giận, ngồi xuống tựa vào lưng giường.

“Cư nhiên có người không thích ra ngoài ánh nắng? Hôm nay khí trời lại rất tốt.”

Chúng Hưởng cười khở. Hắn dường như vô cùng thích hợp biểu cảm này, môi môi thần nhiên lạnh lùng mà cười, mang theo hàn khí yên tĩnh đến hiu quạnh, như mỹ nhân cổ đại lâm trọng bệnh được nuôi dưỡng trong khuê phòng, trực tiếp kêu gọi những linh hồn xung quanh dẫn vào trong mộng.

“Ta dường như thích hợp với sự tối tăm đi.” Chúng Hưởng nói như vậy, hẳn ngẩng đầu nhìn sang người biết rõ về Âu Dương Khả này, đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Dụ Lăng, người đi theo Âu Dương Khả lâu như vậy, có thể hay không nói cho ta biết, Âu Dương Khả rốt cuộc có yêu thương ta không?”

Dụ Lăng lẳng lặng nhìn chằm chằm mặt Chúng Hưởng, nhẹ giọng nói: “Vấn đề này, người tại sao không tự hỏi lại bản thân mình xem?”

“Hỏi, ta không trả lời được. Tình yêu cuối cùng vẫn như một làn khói, vô luận nồng đậm, cuối cùng đều sẽ phiêu tán, hay giống như một tảng đá, giao cho ai thì thuộc về người đấy? Lòng người, ta không thể nhận định.”

“Người yêu Đại thiếu gia không?”

“Ta?” Chúng Hưởng cẩn thận mà nghĩ tới câu hỏi của Dụ Lăng, dùng con mắt trong suốt của hắn nhìn xung quanh những trang trí tinh xảo sang trọng trong phòng: “Âu Dương Khả cho ta ăn, cho ta mặc, cho ta tiền tiêu, bởi ta nói chuyện, không để cho người khác khi dễ ta... . . . Người như vậy, có ai không thương?”

“Yêu không phải như thế, là bằng lòng vì đối phương mà nỗ lực, giống như Đại thiếu gia đồng ý vì người mà chống lại toàn bộ lời oán hận của Đồng Tâm.”

Nghe xong những lời này, Chúng Hưởng lại nghĩ tới một vấn đề: “Được rồi, vào buổi tối bắn nhau kia, người bỏ nhào tới vì Âu Dương Khả đỡ đạn. Ta ở Phạm Gian đã nghe qua rất nhiều chuyện xưa về những người tâm phúc, đỡ đạn là hạng nhất trong đó, bất quá ta nghĩ không giống với tình hình thực tế phát sinh bên người. Thời điểm người lao tới, trong lòng đang suy nghĩ gì?”

Dụ Lăng đối với việc kia phản ứng khá bình thản: “Cái gì cũng không nghĩ, hành động theo phản xạ.”

“Ta cũng có hành động theo phản xạ, ta bưng kín hai mắt.” Ngừng lại một chút, sắc mặt Chúng Hưởng chuyển trắng, bỗng nhiên đưa ra kết luận tựa như kêu lên: “Kỳ thật ta không thương Âu Dương Khả. Nếu như ta yêu hắn, ta hẳn là đã phản xạ nhào vào người hắn, cho dù bất cứ điều gì đều thật nhanh nhào vào người hắn.” Hắn cười lạnh: “Trong phim ảnh, tiểu thuyết, không phải đều nói như vậy sao?”

Nghĩ đến chính mình trên thực tế không hề yêu Âu Dương Khả, Trái tim Chúng Hưởng một trận đau đớn, nhưng hắn đồng thời dường như được giải thoát, cho rằng chính mình còn chưa rơi vào vòng xoáy hạnh phúc. Chẳng lẽ hết thấy đều là ý nghĩ ảo tưởng, quá mức hoàn mỹ nên ngay cả Chúng Hưởng lão luyện trong đó cũng bị mê hoặc, tưởng rằng bản thân đã bị cuốn vào cơn bão tình yêu.

Mất đi Âu Dương Khả, có lẽ chỉ là mất đi căn phòng này, chiếc giường này, tấm thảm lông ngồi lên rất thoải mái này, còn có rất nhiều món đồ chơi tinh xảo

Ta đây cần gì phải hoảng sợ như thế? Ta đây cần gì phải ngày ngày trải qua thống khổ, nghĩ tới tương lai bị thâm, có lẽ khi bị Âu Dương Khả vứt bỏ, chỉ say rượu trong ba ngày, ngày tỉnh lại, liền giống như một giấc mộng dài.

Kinh nghi bất định, nội tâm đều rối loạn, cảm bị người ta nâng lên.

Chúng Hưởng nhíu mày, biết Dụ Lăng lâu như vậy, chưa bao giờ thấy hắn thô bạo như thế, tựa như muốn đem cảm bóp nát đến phát đau.

Dụ Lăng bức Chúng Hưởng ngửa đầu nhìn hắn, chậm rãi khom lưng lại gần, thẳng đến khi chóp mũi hai người sắp chạm vào nhau. Hắn đối với Chúng Hưởng nghiêm túc trầm giọng nói: “Chúng Hưởng, dường

như nội tâm của người luôn bằng phẳng không yên, người mềm yếu vô năng, sẽ chỉ làm người yêu của người thống khổ.”

Chúng Hưởng nhìn thẳng vào bên trong đôi mắt thăm thẳm của hắn, nhìn sự kiên nghị cùng trung thành của hắn.

Không nói gì.

“Người tự ti đa nghi, không đáng được Đại thiếu gia yêu. Người lần nữa tự tìm đến phiền muộn, cuối cùng có một ngày, hắn sẽ chịu không nổi.” Dụ Lăng ngữ khí khẳng định khiến Chúng Hưởng cả người run rẩy: “Cho đến lúc đấy, hắn sẽ không thêm liếc mắt nhìn người.”

Ngón tay Dụ Lăng rời đi, buông ra chiếc cầm xinh xắn trơn mềm, làm cho Chúng Hưởng mất đi chỗ dựa tựa như ngã vào trên giường.

Hết chương 7

*Vô động vô trung - : thờ ơ, không chút động lòng, không chút quan tâm

**Thâm tàng bất lộ- : giấu nghề, giấu tài, không để lộ tài năng

Bị hưởng dụng đích nam nhân

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Dụ Lăng nói không sai, trong lòng Chúng Hưởng hiểu rõ.

Tất cả thống khổ, e rằng căn nguyên là do chính bản thân mình, trái tim ta không đủ kiên cường.

Âu Dương Khả, người thống khổ sao? Vì ta mà thống khổ sao?

Hôm nay, Chúng Hưởng lại ra ngoài. Đón lấy dương quang rực rỡ bên ngoài, trước cái nhìn chăm chú của Âu Dương Khả mà đi.

Trước khi đi, Âu Dương Khả hỏi: “Muốn ta đi cùng người không? Ta dường như rất ít khi đi dạo phố cùng người.”

Chúng Hưởng cười cười: “Khả, ta sẽ tặng cho người một món quà.” Hắn thần bí mà nháy mắt mấy cái. “Chờ ta.”

Bụi cỏ đã khô vàng dưới chân, đoạn đường xa xa nhìn lại, giống như hai đường thẳng uốn lượn bên đường trên tấm thảm lông đến tận chân trời.

Chúng Hưởng muốn đi tìm Độ Phi, có một vấn đề muốn hỏi Độ Phi.

Trên đường đi, hắn gặp phải một người khác.

Xe liền dừng lại trước mặt chính mình, về mặt người lái xe vui mừng.

“Chúng Hưởng, là người?” Trên mặt người thanh niên nhìn quen quen này có nét khôn khéo của một doanh nhân, trong đôi mắt lại mang theo vui mừng rất chân thật.

Chúng Hưởng dừng bước, nhẹ nhàng nắm tay.

“A, quý công tử.”

Lý Vi Linh là viên ngọc xuất thân từ một nhà có gia thế dù vậy chung quy đều bị Chúng Hưởng gọi là quý công tử, là một người tương đối lịch sự có văn hóa trong đông đảo các khách nhân.

“Đã lâu không gặp, Phàm Gian dường như không còn là nơi dừng chân của người nữa.”

“Ta cho tới bây giờ đều không có nơi dừng chân.” Chúng Hưởng cười gượng. Nhẹ nhàng gõ gõ lên chiếc xe mới của Lý Vi Linh, tựa hồ nhớ tới một việc: “Được rồi, ta có một vấn đề, may ra người có thể giúp đỡ.”

... ..

Từ nơi gặp Lý Vi Linh, Chúng Hưởng đã hẹn Độ Phi, đến quán cà phê ấm áp kia gặp mặt.

Thoải mái ngồi xuống, đối diện Độ Phi đợi đã lâu đang cười tủm tỉm.

“Muốn một tách cà phê không?”

Chúng Hưởng gật đầu, nhìn Độ Phi, đột nhiên bật cười: “Ta phát hiện người lúc nào cũng hăng hái bừng bừng, Độ Phi.”

“Không đúng, là hạnh phúc ngọt ngào.” Độ Phi vừa nói vừa hướng về phía tình nhân ở xa xa nhe răng cười. Hắn hỏi: “Hôm nay thế nào lại rảnh rỗi hẹn ta đi uống cà phê.”

“Chỉ là muốn nhìn một chút dáng vẻ hạnh phúc.”

“Dáng vẻ hạnh phúc?”

Chúng Hưởng cười khúc khích: “Chính là giống bộ dạng hiện tại của người.”

Độ Phi đột nhiên ngậy người nhìn, khiến Chúng Hưởng không biết làm sao mà thu lại nụ cười.

Hồi lâu, Độ Phi lắc lắc đầu thanh âm trầm trầm: “Chúng Hưởng, người cười rõ lên thật xinh đẹp. Dáng tươi cười thật sự của người không thể so sánh, ai so ra cũng kém, nhìn thật là tốt.”

“Đừng nói vớ vẩn.” Chúng Hưởng nghiêm mặt, làm cho Độ Phi sợ đến mức dừng nói.

Bầu không khí đột nhiên trầm mặc xuống, rất gượng gạo.

Chúng Hưởng mân môi, suy nghĩ thật lâu mới nhẹ nhàng mở miệng: “Ta hôm nay làm một việc, không biết là đúng hay là sai.”

Độ Phi nhìn Chúng Hưởng, nhưng không có xen vào.

“Ta vì hắn chuẩn bị một món quà.” Chúng Hưởng tựa hồ nhớ lại chuyện gì khó nói, sau đó lại không hề gì mà nở nụ cười: “Nhưng ta không muốn dùng tiền của hắn, ta muốn tự mình mua. Cho nên, ta liền đổi lại.”

Độ Phi trầm kín hỏi: “Dùng chính người đổi lại sao?”

Chúng Hưởng lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu, hàng lông mi rung động nhìn thẳng Độ Phi.

“Không cần nhìn ta như vậy, ta đoán thôi.” Độ Phi nở nụ cười, dáng cười này mang theo nét cô đơn: “Chuyện như vậy, ta cũng từng muốn làm, dùng phương thức quen thuộc nhất đạt được điều gì. Nhưng là món quà như vậy để trên người tình nhân, bao giờ nhìn thấy đều sẽ có cảm giác chột dạ.”

“Thật sao?” Chúng Hưởng thản nhiên mở miệng, thản nhiên cười.

Độ Phi ngồi thẳng thân người, nghiêm túc nói: “Chúng Hưởng, người muốn chính mình bị phá hủy, thật sao?” Hắn nắm tay Chúng Hưởng chân thành nói: “Chúng Hưởng, như vậy là không đúng.”

Chúng Hưởng ngậy người ngẩn ngơ, nhẹ nhàng lộ ra má lúm đồng tiền bên môi.

Hắn nói: “Trên thế gian này những chuyện không đúng, thật sự nhiều lắm.”

Độ Phi không đồng ý mà nhún mày: “Chúng Hưởng, người không tin vào hạnh phúc.”

Chúng Hưởng cười khổ. “Đúng vậy, ta không tin... .”

Vào cùng thời điểm đấy, Âu Dương Khả lạnh lùng hướng tới những bức ảnh để lộn xộn trên bàn trà trước mặt .

“Người muốn làm gì bây giờ?” Âu Dương Thự trừng mắt kiêu ngạo, chỉ vào đồng chứng cứ đang bày ra sự thân mật của Chúng Hưởng cùng Lý Vi Linh.

“Chỉ là hôn môi thôi mà.”

Âu Dương Thự khó tin mà lắc đầu, giận dữ: “Hắn trời sinh *** đàng, người không thể để người như vậy giữ bên cạnh.”

“Ta cho hần một cơ hội.”

“Khả, ” Âu Dương Thự nghiêm túc nói, mang theo lo lắng cùng không yên của bậc trưởng bối

“Hần sẽ không!” Tựa như trái tim bị ai đâm một phát, Âu Dương Khả mãnh mẽ đến đỏ hết cả cổ, giống như cuồng phong đem hết thủy ảnh chụp quét trên mặt đất. “Ta yêu hần.” Hần thở hổn hển mà tự an ủi chính mình.

“Người thương hần, hần liền yêu người?” ngữ khí cay nghiệt, bén nhọn đập vào trong tai Âu Dương Khả: “Khi phụ thân người chết đi, đau lòng nhất, chính là người đã phản bội hần , cư nhiên là Từ Mạnh Thiên. Khả, hần không đáng được người yêu.”

“Hần xứng đáng... .”

Căn phòng to như vậy giờ giống một chiến trường sau khi thảm bại , Âu Dương Khả ngây ngốc đứng bên cửa sổ, không nhìn đến một bức ảnh chụp thấp hèn nào.

Dụ Lăng lặng lẽ tiến vào, nhìn xung quanh phòng một lượt, lại lặng lẽ lui ra ngoài.

“Dụ Lăng... .” Âu Dương Khả gọi Dụ Lăng lại, trong thanh âm có sự mỗi mết không nói nên lời: “Ta còn có thể kiên trì bao lâu?”

Dụ Lăng đứng lại, không nói được lời nào.

Âu Dương Khả hỏi: “Ta còn có thể yêu bao lâu?” Hần trong mắt vậy mà lại có gợn nước rung động, trước mặt Chúng Hưởng bình tĩnh tự tin, khí thế để có thể chống đỡ mỗi ngày cuối cùng cũng lộ ra một chút dao động không muốn người khác biết. “Chúng Hưởng... . . . Ta yêu Chúng Hưởng. Nhưng là trái tim hần, luôn bị âm u quấn quanh. Ta đơn độc chiến đấu, ta mệt mỏi quá.”

“Hần chỉ là sợ hãi, đây không thể trách hần.” Dụ Lăng nói.

“Hần lại ra sức hủy diệt chính mình, người xem một đồng ảnh chụp này!” Âu Dương Khả bỗng nhiên xoay người, chỉ vào một đồng ảnh lộn xộn, trùng đôi mắt còn ẩn giấu vài tia kinh hoàng: “Hần muốn đem tình yêu của chúng ta hủy diệt... .”

“Thiếu gia.” Dụ Lăng nói tựa như cây gậy phá bỏ những hạt mồ hôi đang toát ra trên đầu Âu Dương Khả: “Không có tình yêu của người, Chúng Hưởng chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.”

Chúng Hưởng chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ. . . . Hần sẽ chết không thể nghi ngờ... . . .

Thanh âm của Dụ Lăng quanh quẩn trong màng nhĩ.

Khuôn mặt Âu Dương Khả từ hồng chuyển sang trắng, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Cuối cùng, hần gật đầu: “Không sai, ta là chỗ dựa duy nhất của Chúng Hưởng. Ta không thể để cho bọn họ thương tổn Chúng Hưởng của ta.” Hần đối với bản thân dạn dỏ lặp đi lặp lại : “Ta yêu hần. Ta tin tưởng hần.”

Đem ảnh chụp xé ra vứt vào trong lửa, Âu Dương Khả mỗi lần xé, âm thầm đọc một câu.

“Ta yêu người.”

Dụ Lăng tựa như tiêu thương đứng phía sau hần, trong mắt để lộ vài tia bi ai cùng thương xót.

Chúng Hưởng cùng Lý Vi Linh thân mật hôn nhau, tiêu tán thành tro bụi.

Nhìn tất cả hết thấy bay đi, Âu Dương Khả đứng trước cửa sổ, chờ đợi... . . .

Giấy đồng hồ tí tách chạy trong đầu.

Đường nhỏ ven biển trải dài, là nơi Chúng Hưởng thường đi qua khi trở về.

Âu Dương Khả xa xa nhìn bóng dáng một người quen thuộc chậm rãi di động, kiềm chế kích động, từng bước một đến gần.

Hình dáng hai người phải vĩnh viễn cùng một chỗ, phải dựa vào nhau thật chặt chẽ.

“Quà tặng của ta đâu?” Âu Dương Khả cười hỏi.

Chúng Hưởng lệch đầu, nhìn về phía trước biển, nhẹ nhàng nói: “Không thấy đâu.” Hắn hôn lên môi Âu Dương Khả: “Khả, tặng người ba chữ.” Vừa nhẹ nhàng nói ra ba chữ rung động lòng người: “Ta yêu người.”

Thế giới lúc này sôi trào...

Âu Dương Khả vứt bỏ hết thấy bình tĩnh cùng ôn nhu, giống như xuân phong biến đổi, đem Chúng Hưởng ôm chặt vào trong ngực, tựa muốn đem thất lưỡng tình tề của hắn bẻ gãy.

Ôm ngang thất lưỡng Chúng Hưởng, hướng về một nơi mà chạy như điên.

Cây cỏ rối loạn dưới chân bị giày xéo, Âu Dương Khả đón gió mà chạy nhanh, từng bước một nhăm lên đá, mồ hôi nhỏ giọt trên tà áo. Con đường nhỏ này, một buổi sáng sớm ngẫu nhiên phát hiện ra, là thành quả bí mật nho nhỏ của Âu Dương Khả.

Không hỏi xem sẽ đưa mình mang đến nơi nào, Chúng Hưởng an ổn nằm trong lòng tình nhân, trầm tĩnh.

Cuối cùng đã tới nơi, đây là một vách núi cạnh biển cách không xa biệt thự nơi hắn chưa từng đến qua. Gió biển đối diện gào thét, thổi loạn tóc hai người.

Vách núi dựng đứng, đối mặt với biển rộng gầm thét. Màu xanh mênh mông, rõ ràng hiện lên trong vũ trụ bao la.

Bọt sóng, va chạm cùng mỏm đá bên sườn dốc, lại trong nháy mắt tán đi trước mặt. Một lại một, mở rồi lại tán, mở ra mở vào.

Nơi đây thật đẹp... . .

Gió thật tuyệt...

Âu Dương Khả từ trong gió hướng tới Chúng Hưởng nói: “Ta yêu người, Chúng Hưởng.”

“Ta cũng yêu người.”

“Ta vĩnh viễn sẽ không thương tổn người.” Âu Dương Khả trong mắt lộ ra yêu thương cùng đấu tranh: “Ta tin tưởng người, ta yêu người.”

Chúng Hưởng cười khê, buồn bã nói: “Khả, những lời này, người là nói với ta, hay là nói với chính người.”

“Chúng Hưởng, tại sao người cuối cùng vẫn không tin tưởng vào hạnh phúc?” đôi mắt Âu Dương Khả cùng đôi mắt Chúng Hưởng chỉ cách nhau một ngón tay, hắn muốn nhìn rõ ràng, tâm hồn yếu đuối của người yêu.

Hắn buông Chúng Hưởng ra, hướng về biển rộng hô lớn: “Ta yêu Chúng Hưởng! Ta yêu Chúng Hưởng!”

“Ta vĩnh viễn sẽ không thương tổn Chúng Hưởng!”

“Âu Dương Khả yêu Chúng Hưởng!”

“Ta yêu Chúng Hưởng!”

Chúng Hưởng, Chúng Hưởng, Chúng Hưởng...

Chúng Hưởng...

Tiếng vang vọng từ ngoài khơi truyền đến, bốn phương tám hướng vây quanh lấy Chúng Hưởng, làm cho hắn lệ nóng doanh tròn.

Chúng Hưởng nhào tới, từ sau ôm lấy Âu Dương Khả.

Hắn khóc hô: “Xin lỗi, xin lỗi... . .” Khổ sở mà ghen ngào, lệ rơi đầy mặt, lặp đi lặp lại nói: “Xin lỗi, xin lỗi... . .”

“Tại sao phải nói xin lỗi?” Âu Dương Khả bình tĩnh lại, êm ái mà vuốt ve trán hắn.

“Vì... . Vì hết thấy tất cả... . . Thương tổn... . .” nước mắt Chúng Hưởng ẩm áp , như những hạt ngọc trong suốt, hần ghen ngào nói: “Nếu như người không phải yêu ta... .”

“Ta yêu người.” Âu Dương Khả kiên định cắt ngang: “Ta tin tưởng người cũng yêu ta. Ta tin tưởng chúng ta yêu nhau.”

“Xin lỗi...”

“Không nên nói xin lỗi.” Âu Dương Khả đem Chúng Hưởng lần nữa ôm vào trong lòng , tiếng nói trầm thấp trấn an tâm hồn mệt mỏi: “Chúng Hưởng, xin người kiên cường lên. Xin người, vĩnh viễn đừng để ta thất vọng.”

Trời chiều, đem bóng dáng hai người trải dài, bọn họ hợp lại chặt chẽ, vì thế hình bóng trên mặt đất, liền giống như bóng hình của một người... ..

Hết chương 8

Bị hưởng dụng đích nam nhân

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Vách núi kia đối diện với biển rộng, quả là một nơi kỳ diệu .

Cười vui, tình cảm mãnh liệt, còn có hạnh phúc cùng tin tưởng khiến người ta không yên, ở nơi này đan xen lẫn nhau, đây là thiên đường, thiên đường của Âu Dương Khả và Chúng Hưởng.

Bọn họ ôm nhau một chỗ, cảm thụ gió vù vù thổi qua, tưởng tượng như đôi chim không bị trời buộc! Bay lượn giữa những đám mây.

Nỗi lo âu cùng mơ hồ vò nát tâm can, ở nơi đây có thể mặc sức phát tiết. Một lần lại một lần, từ lúc hôn đôi môi mềm mại mà cảm tình càng tăng lên, hạnh phúc tràn đầy đến không thể chứa đựng, khiến cho Âu Dương Khả kích động mà hướng tới biển rộng kêu lên, tuyên cáo:

“Ta yêu Chúng Hưởng, ta yêu Chúng Hưởng!”

... ..

Chúng Hưởng cười nói: “Người điên rồi.”

“Đúng vậy, ta vì người mà điên rồi.”

“Khả, nếu mỗi ngày, đều không phải xuống khỏi vách núi này, vĩnh viễn đứng ở đây thì thật tốt.”

Ôm sát thắt lưng mảnh khảnh, tình nghịch mà lắc qua lại hai bên, bức người yêu theo tiết tấu của chính mình mà đong đưa. Âu Dương Khả nói: “Vậy thì không đi.”

Cứ thế, ngắm trời chiều trầm lặng đến khi biển xuống, trong gió biển trốn vào ***g ngực Âu Dương Khả, nhắm mắt lại.

Vô luận cố gắng như thế nào, sẽ luôn dần dần nặng nề mà ngủ thiếp đi; đến lúc tỉnh dậy, đã rơi vào chiếc giường mềm mại... ..

Hôm nay, vừa là ngày hẹn Độ Phi.

Chúng Hưởng cùng Âu Dương Khả nằm trên giường càn quấy cả nửa ngày, thật vất vả về mặt ửng đỏ mà thoát khỏi bàn tay quỷ quái của hần: “Hôm nay không phải làm việc sao? Mau đi đi.”

Âu Dương Khả nằm trên giường, đột nhiên bỏ nhào tới, về mặt vô lại tươi cười: “Đương nhiên có chuyện phải làm! Chuyện giữa hai chúng ta!” Cắn một phát vào vành tai Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng bị hần liếm toàn thân một trận run rẩy, cắn môi dưới: “Sắc tâm không đủ...” Còn muốn kiên trì, đã bị Âu Dương Khả ôm trụ chỗ yếu, nhẹ nhàng “A” một tiếng, ngữ khí bất giác nhuần xuống.

Thở dốc ý loạn tình mê, đây là hết thấy thúc dục... . . .

Quen thuộc mà thăm dò cơ thể trơn mềm.

Chúng Hưởng bị ngón tay như nặng như nhẹ vẽ lên mí nhãn như tơ, thân thể cong lên, bắt đầu như miêu (mèo) cào lên tấm lưng dày rộng của Âu Dương Khả .

“Rốt cuộc là ai không đủ?” Âu Dương Khả nhìn xấu xa cười: “Hiện tại đang là buổi sáng a... . . .”

Vừa nói một bên đã chạm đến nơi bí mật của Chúng Hưởng, nhẹ nhàng vuốt.

“Người không đủ... . .” giọng nói yếu ớt khiến người ta chỉ muốn điên cuồng hôn, nhưng lại vẫn mạnh miệng không chịu nhận thua.

Giây dựa vòng eo thúc giục Âu Dương Khả tiến vào, Chúng Hưởng hận không thể cắn một phát lên gương mặt ranh mãnh của Âu Dương Khả. Chỉ là toàn thân không còn chút sức lực nào, xương cốt đã muốn mềm nhũn, còn hơi đâu mà cắn được nữa.

“Chúng Hưởng a... . .”

Lúc tiến vào, có thể nghe thấy hơi thở gấp gấp thật sâu phát ra từ cổ họng người yêu, Âu Dương Khả lặng lẽ gọi tên hắn, trở lại với thế giới thuộc về riêng mình.

Biểu cảm mê hoặc, tản ra sắc dục cùng cảm tình phức tạp không nói nên lời, lúc này, mới cảm giác được Âu Dương Khả, cảm giác được Âu Dương Khả thương hắn, muốn hắn... . .

Phía dưới bị Âu Dương Khả thao túng , không thể kiểm soát, chưa thỏa mãn, mà cong người lên cầu xin nụ hôn của Âu Dương Khả.

Để ta biết rằng, ngươi muốn ta, Khả...

Hậu quả của hành vi phóng đảng, đương nhiên là vẻ mặt không đồng ý của Dụ Lăng . Làm một vệ sĩ xứng đáng chờ đợi đại ca ngoài phòng cả nửa ngày, phản ứng của hắn đang rất kiềm chế.

Chúng Hưởng ở trên giường vừa đứng lên lại ngã xuống.

Xoa thắt lưng đau nhức oán hận trừng mắt nhìn Âu Dương Khả đang thỏa mãn, rồi đỏ mặt nở nụ cười. Dụ đồ ả mai Âu Dương Khả mới có chịu mặc quần áo xuất môn, lại quay đầu dây dưa kì kèo hôn thêm vài lần, Chúng Hưởng cắn cho một phát, mới cười rồi đi.

Chúng Hưởng cuối cùng bò trên giường, cũng vội vàng mặc quần áo ra ngoài.

Khi đến quán cà phê, Độ Phi đã đợi ít nhất là ba giờ.

May mắn tính tình hắn rất tốt, ngồi ở chỗ này nhìn bạn trai bạn rợn, cho dù Chúng Hưởng có đến muộn ba mươi giờ cũng không lo.

Chúng Hưởng vội vã chạy tới, thở gấp áy náy nói: “Thật không cố ý, đã đến muộn.”

Độ Phi gạt đầu, nhẹ nhàng nói: “Không sao, chỉ muộn ba giờ.”

Chúng Hưởng ngẩn người, mặt lập tức đỏ lên.

Không biết tại sao, gần đây càng ngày càng dễ đỏ mặt.

“Nga...” Độ Phi xem chừng sắc mặt Chúng Hưởng, hiểu rõ, cư nhiên lại ra sức gạt đầu.

“Không nên nhìn ta như vậy.” Chúng Hưởng tựa như có tật giật mình, không được tự nhiên mà trốn tránh.

Độ Phi ha hả cười, bạn trai cao lớn của hắn nhìn thấy hắn cười, từ quây rệu xa xa một bên pha cà phê một bên cười theo hắn.

Hai người hàm hồ cả ngày tán gẫu duyên duyên một trận, uống không rất nhiều cà phê.

Thẳng đến khi xế chiều, Chúng Hưởng mới vẫy tay chào từ biệt, bước chân vui vẻ mà rời đi.

Thói quen gần đây, đều là khi trở về sẽ đi dọc theo con đường nhỏ cạnh biển .

Cuối con đường này, chính là nơi có Âu Dương Khả.

Mỗi khi nghĩ vậy, sẽ không có cảm giác mệt mỏi, cũng không cảm thấy đường dài.

Đang nghĩ tới Âu Dương Khả có hay không đang chờ ở cửa, ngẩng đầu liền nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đậu ven đường.

Chúng Hưởng dừng bước.

Lý Vi Linh từ trên xe xuống: “Người muốn gì ta đã chuẩn bị tốt rồi, như thế nào lại không đến lấy?”

Tựa hồ bây giờ mới nhớ ra người này, đã từng nhờ hần giúp mình một việc.

“Chúng Hưởng... ” kia đôi mắt mang theo nét cười yêu thương khiến người ta thấy gần gũi an tâm .

Chúng Hưởng rất khó tưởng tượng tại sao trước kia khách nhân đối với hần lại có sự gần gũi khiến người ta an tâm đến vậy.

“Lý tiên sinh.”

Lý Vi Linh bật cười: “Không phải bảo quý công tử sao?” Hần từ trong túi áo lấy ra một chiếc hộp trang sức tinh xảo. “Của người đây.”

Chúng Hưởng nhìn chiếc hộp tinh xảo, thật lâu không nói lời nào.

“Nhận lấy đi, ta mất rất nhiều công sức đấy.” Nhét chiếc hộp vào trong tay Chúng Hưởng, nhiệt độ cơ thể Lý Vi Linh vẫn còn lưu lại.

Chúng Hưởng nói: “Ta không có tiền đưa người... . ”

“Không cần tiền, đây là ta làm cho người.”

“Tại sao?”

“Tại sao?” Lý Vi Linh sờ sờ trán Chúng Hưởng: “Chúng Hưởng, bởi vì người đáng giá.”

“Đáng giá sao?”

Lý Vi Linh nhú mày: “Chúng Hưởng, người không biết sao?”

Nụ cười cô đơn phiêu nhẹ trên khuôn mặt tuần mỹ: “Biết cái gì?”

Lý Vi Linh dường như cảm giác hơi khó xử, lắc đầu, suy nghĩ một chút, cúi thấp thân người, hôn lên môi Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng ngơ ngác khi vừa bị hôn, nhìn Lý Vi Linh tiến sát đến, lại vừa nhìn hần vừa thối lui.

“Chúng Hưởng, lần sau có người hôn bậy người như vậy nữa, người phải đánh hần.” Lý Vi Linh một lần nữa giương lên nét tươi cười thần nhiên: “Người đã có người yêu, đúng không?”

Hần hướng tới Chúng Hưởng vẫy tay, mở cửa xe.

“Cái kia, xem như là lễ vật ta tặng cho người đi.”

Người đã có người yêu, đúng không?

Chúng Hưởng nhìn chăm chú chiếc xe đang đi xa bụi nhẹ bay, mỉm cười rộ lên... .

Lúc trở về , Âu Dương Khả đã chờ ở cửa.

Ánh chiều tà chiếu xuống, thân ảnh cao lớn... .

Dần dần đến gần, nụ cười tím tím bên môi Chúng Hưởng biến mất. Hần nhạy cảm phát hiện ra sự khác thường của Âu Dương Khả .

Sắc mặt Âu Dương Khả không tốt, trong ánh mắt cũng không có ý cười. Thời điểm Chúng Hưởng đi tới ôm hần, Âu Dương Khả thậm chí rất không được tự nhiên mà tránh ra một chút.

“Làm sao vậy?”

Âu Dương Khả nhìn chăm chú Chúng Hưởng: “Đi đâu?”

Trong lòng Chúng Hưởng không thoải mái, hỏi hột nói: “Đi ra ngoài?”

“Đi ra ngoài làm gì?” Âu Dương Khả cau mày, tựa hồ không biết nên làm sao với Chúng Hưởng. Hắn toát ra khẩu khí trở lại bình thường, ôm Chúng Hưởng nhẹ nhàng hỏi.

“Không làm gì?” Chúng Hưởng cắn môi xinh đẹp cúi đầu.

Lửa giận của Âu Dương Khả lại đột nhiên bùng phát, đem những tấm ảnh chụp đưa tới trước mặt Chúng Hưởng.

“Đây là cái gì!” Âu Dương Khả gầm nhẹ.

Chúng Hưởng nhìn những ảnh chụp đang lơ lửng kia, là Lý Vi Linh cùng hắn vừa hôn nhau, in lên rất sống động. Hắn hoang mang chuyện giữa hắn cùng Lý Vi Linh, lần nữa tái hiện trước mặt.

Âu Dương Khả trầm mặc một chút, cứng chiều mà hôn lên tóc Chúng Hưởng, ôn nhu nói: “Chúng Hưởng, giải thích xem, nói cho ta chuyện gì đã xảy ra. Ta tin tưởng người, người nói cái gì ta cũng chỉ tin người.”

Chúng Hưởng cười khổ.

“Không nghĩ tới bây giờ khoa học kỹ thuật lại phát triển như vậy, chuyện vừa mới xảy ra đã có thể lập tức được minh họa trên mặt đất báo.” Chúng Hưởng ngẩng đầu lên, xoa hàng lông mày Âu Dương Khả: “Ta nói cái gì người cũng tin sao?”

Không đợi Âu Dương Khả gạt đầu, Chúng Hưởng quay gương mặt xinh đẹp qua một bên, yếu ớt nói: “Người nếu như tin tưởng ta, cần gì phải muốn ta giải thích? Người trong lòng so với ta còn sợ hãi hơn, người sợ ta phản bội người.” Nói đến phần sau, cư nhiên càng ngày càng lạnh, thanh âm nhỏ bé mà tựa như muốn đâm vào tim phổi. “Nói đến cùng, ta vẫn là con trai Từ Mạnh Thiên.”

“Không cần mang điều này ra làm có! Ta hỏi người là chuyện gì xảy ra!” Âu Dương Khả nắm lấy bả vai gầy yếu của Chúng Hưởng gầm nhẹ. “Người sao có thể làm ta thất vọng, ta yêu người, ta yêu người a!”

Chúng Hưởng tựa như cây nhỏ bị nhổ gốc lay động, ánh mắt so với Âu Dương Khả bình tĩnh hơn nhiều. Hắn không chút động lòng nhìn Âu Dương Khả trước mặt đang điên cuồng mà rống giận, đột nhiên mỉm cười.

Hắn nói: “Âu Dương Khả, người cũng chịu đựng không nổi nữa rồi sao?”

Hắn từ trước đến nay đều nhẹ nhàng kêu lên “Khả”, lần này lại gọi tên đầy đủ.

Âu Dương Khả cảm giác trong lòng bỗng dưng bị kim đâm vào, đau đến ngay cả thanh âm hắn cũng phát không được. Hắn vung tay lên, muốn đánh tiếp, nhưng lại dừng giữa không trung.

Oán hận nhìn Chúng Hưởng, hắn đột nhiên đoạt lấy hộp trang sức trong tay Chúng Hưởng, ra sức ném trên bãi cỏ xa xa.

“A!” Chúng Hưởng la hoảng lên, vội vàng đi nhặt.

Âu Dương Khả một phen kéo lấy Chúng Hưởng, nhưng lại bị Chúng Hưởng giãy dụa kịch liệt, giống như vật bị ném xuống kia so với Âu Dương Khả còn quan trọng hơn, toàn thân một trận vô lực, cuối cùng buông ra Chúng Hưởng, để cho hắn chạy xa khỏi chính mình.

Hết chương 9

Bị hưởng dụng đích nam nhân

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Ở nơi nào?

Rốt cuộc ở nơi nào?

Chúng Hưởng quỳ gối trên bãi cỏ tìm kiếm, đôi mắt hẩn nhanh chóng lướt khắp bãi cỏ màu vàng, sắc mặt hẩn đã có phần tái nhợt.

Ở nơi nào?

Chiếc hộp màu đỏ nhưng hẩn là trong đám cỏ phải đặc biệt rõ ràng, tại sao vẫn không tìm thấy? Chẳng lẽ Âu Dương Khả đã ném nó ra tận biển?

Thêm mười thước nữa, chính là vách đá phía trước biển. Chúng Hưởng biết Âu Dương Khả không thể ném nó xa như vậy, nhưng vẫn lo lắng đứng lên.

Âu Dương Khả đứng một bên, nhìn Chúng Hưởng hoang mang tìm kiếm. Hẩn không thể hô hấp, trong đầu trống rỗng mà khó chịu không ngừng.

Tại sao muốn tìm?

Tại sao không nhìn ta?

Đến bên cạnh ta, nói cho ta biết hết thấy chỉ là hiểu lầm!

“Tìm được rồi!” Gạt ra một bụi cỏ khô rậm rạp, Chúng Hưởng vui sướng kêu lên.

Âu Dương Khả lòng chua xót nhìn hẩn khom lưng, cẩn cẩn từng tí một đem hộp trang sức nhặt lên, tựa như đây là trân bảo quan trọng nhất trên thế giới.

Chúng Hưởng đem hộp trang sức giấu vào trong ngực, nhẹ nhàng mỉm cười, dường như bên trong cất giấu không phải là trang sức, mà là một giấc mộng xinh đẹp.

“Ta tìm được rồi...” Chúng Hưởng bên môi cong lên, giơ cao tay hướng về phía Âu Dương Khả kêu to: “Khả, ta tìm được rồi!”

... ..

Trước cửa trống rỗng.

Âu Dương Khả đã rời đi... ..

Tối nay, Âu Dương Khả không trở về.

Dù Lăng cũng không thấy tăm hơi.

Chúng Hưởng nằm trên giường đem chiếc chăn tơ tằm quấn chặt lấy chính mình, càng chặt càng cảm thấy lạnh.

Hối hận sao?

Có thể đi.

Biết rằng chính mình đã phá hủy hạnh phúc, Chúng Hưởng không rõ trái tim tại sao lại co rút quặn đau.

Kết thúc thoải mái, không phải vẫn là điều đang mong chờ sao?

Sống trong hạnh phúc kéo dài, bị lo lắng tuyệt vọng quấn quanh, mới chính là thống khổ... ..

Mở to đôi mắt hắc bạch phân minh trong không gian đen kịt, Chúng Hưởng không biết mình đang chờ đợi điều gì.

Nửa đêm cửa phòng nhẹ nhàng phát ra tiếng vang.

Chúng Hưởng trong lòng giật mình, vội vàng nhắm mắt lại.

Nghe được tiếng bước chân trầm ổn, trong lòng có phần mờ mịt, choáng váng. Trong mũi có thể ngửi thấy được mùi vị quen thuộc của Âu Dương Khả, không cần nhìn cũng có thể tại hiện trong đầu bộ dáng đau buồn của Âu Dương Khả.

Tiếng thở dài nhẹ nhàng khó có thể nghe thấy, từ nơi rất gần vang lên. Tựa như có hơi thở tỏa ra trên mặt, Chúng Hưởng biết, hắn đang ở rất gần mình.

Thanh âm Âu Dương Khả phiêu dang trong phòng: “Ta đã... . Không còn dũng khí để cố gắng nữa... . . .”

Tiếng nói trầm thấp khiến Chúng Hưởng muốn khóc đau, câu nói như muốn cắt đứt huyết quản đang chảy trong người Chúng Hưởng.

Không còn dũng khí để cố gắng nữa... . . .

Âu Dương Khả nhìn người đang ngủ say trên giường kia.

Hắn xinh đẹp như vậy, yên ổn như vậy, giống như một tiểu miêu vô cùng cần sự quan tâm của người khác.

Thế nhưng khi người ta đến gần, khi người ta muốn bảo vệ hắn, mới phát hiện có rất nhiều rất nhiều khó khăn.

Hắn sinh trưởng trong gian khổ, có phải hay không đã quá quen với cuộc sống gian khổ ?

Người ta muốn chuyển hắn qua một căn phòng ấm áp, vậy mà vẫn pha lẫn gốc rễ giữa bùn lầy, như thế nào mới có thể không thương tổn, cẩn thận mà đào chúng ra?

Âu Dương Khả thở dài, hắn phát hiện từ khi quen biết Chúng Hưởng, hắn bắt đầu thở dài càng nhiều.

Chẳng lẽ thúc thúc nói đúng, Chúng Hưởng chỉ biết mang đến bất hạnh?

Hắn không thừa nhận cách nói này.

Đáng tiếc, hắn lại không thể không thừa nhận, nỗi thống khổ khi yêu Chúng Hưởng , đã ngăn trở nhuệ khí của hắn nhiều lắm.

Đến lúc này, hắn còn không biết Chúng Hưởng có thương hắn thật sự hay không.

Có phải hay không... . Bất cứ người nào đưa Chúng Hưởng ra khỏi “Phàm gian “, đều có thể trải qua như vậy?

Âu Dương Khả không muốn lần nữa nhìn xuống.

Bộ dạng Chúng Hưởng đã khắc sâu vào trong lòng, mỗi lần nhìn, là mỗi lần đều chua xót.

Hắn dứt khoát kiên quyết quay đầu rời đi, nhưng lại phát hiện góc áo bị kéo lấy.

Âu Dương Khả ngạc nhiên cúi đầu... . . .

Ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn, gắt gao kéo lấy một góc áo sơ mi đang buông xuống, bởi vì dùng sức quá mức, các ngón tay mảnh khảnh hiện lên sắc màu nhợt nhạt .

Chúng Hưởng vẫn nằm trên giường, hắn thậm chí không hề mở mắt. Hàng lông mi cong và dài khẽ rung động, dường như đã không cách nào chịu đựng thêm nữa mà rơi nước mắt.

Tại sao lại vươn tay ra?

Tại sao muốn giữ hắn lại?

Chúng Hưởng không đáp lại những câu hỏi này, hắn chỉ đưa tay ra nắm chặt, như nắm lấy cọng rơm cứu mạng không thể buông tay.

Âu Dương Khả bị kéo một phen như vậy liền mềm lòng.

Tay Chúng Hưởng, đối với hắn mà nói, cũng giống như một cọng rơm cứu mạng.

Trái tim xao động cuộn cuộn dậy sóng... . . .

“Chúng Hưởng... ”

Không cần suy nghĩ mà nằm sấp xuống đem Chúng Hưởng ôm vào trong ngực, thanh âm Âu Dương Khả có phần nghẹn ngào. Hắn cuồng nhiệt hôn Chúng Hưởng, hàng mi Chúng Hưởng, đôi môi Chúng Hưởng, bị thương thấm vào nội tâm đau nhức, muốn thông qua môi mà truyền đến tình yêu ngập tràn.

Hắn đã quên, ngay vừa rồi, còn thâm trầm như vậy nói “Không còn dũng khí để mà cố gắng nữa” .

Hắn chỉ muốn ôm lấy người trong lòng, từ đây về sau cứ tiếp tục như vậy... . . .

“Chúng Hưởng, ta yêu người.”

Hôn nồng nhiệt, kéo dài đến mỗi một nơi trên thân thể tuyệt đẹp.

“Ta biết.” Chúng Hưởng dùng thanh âm tinh tế trả lời.

“Vì sao lại như vậy? Ta yêu người... . . .” Âu Dương Khả tựa như gặp phải vấn đề nan giải rất lớn, lúc này lộ ra vẻ yếu ớt khiến người khác không thể tin rằng hắn đường đường là một thủ lĩnh bang hội.

“Khả, tình yêu không phải là tất cả.”

“Tại sao? Tại sao người lại là con hắn?” Âu Dương Khả khàn giọng hỏi.

Chúng Hưởng ở trong ***g ngực Âu Dương Khả nghe tiếng tim đập của hắn. Nghe được câu hỏi này của Âu Dương Khả, đôi môi nhợt nhạt xinh đẹp hiện lên một tia cười khổ.

“Khả, người cuối cùng cũng hỏi câu này... . . .”

Rất cục cựa có ngày, người sẽ hỏi một câu như vậy.

Vấn đề này ta cũng đã tự hỏi chính mình vô số lần... ..

Người cuối cùng đã nói ra.

Dây dưa lần này mang theo rệt rõ cùng kích động làm cho người ta lo lắng, Chúng Hưởng nhớ tới ngọn nến trước khi tắt, đến cuối cùng đều đặc biệt tỏa sáng.

Ngày thứ hai từ trong mộng tỉnh lại, Chúng Hưởng phát hiện bên cạnh không ai. Đệm chăn lạnh như băng, Âu Dương Khả không ở lại nơi này đêm qua.

Chúng Hưởng không làm việc thường làm trong lòng Âu Dương Khả tựa một cơn ác mộng, ngoài kia trên mặt biển lấp lánh ánh mặt trời như thiêu đốt giấc mộng thành tro tàn. Hắn biết, giấc mơ này —— đã trở thành hiện thực.

Mức độ xuất hiện của Âu Dương Khả không hề thay đổi, hắn mỗi ngày đều trở về, ăn cơm, ngồi trên ghế sofa đọc báo.

Bất quá... Đôi mắt hắn không hề chuyển động theo Chúng Hưởng. Hắn sẽ thân mật ôm lấy Chúng Hưởng hôn, thậm chí đem hắn ôm đến căn phòng quen thuộc kịch liệt mà ân ái.

Nhưng đôi mắt hắn, không hề nhìn thật sâu chăm chú vào Chúng Hưởng. Hắn trốn tránh Chúng Hưởng người có đôi mắt có thể nhìn xuyên thấu tâm hồn, tượng như muốn chạy trốn thứ tình cảm khiến người ta thống khổ.

Hắn bảo vệ Chúng Hưởng. Âu Dương Khả luôn ra sức duy trì trạng thái ổn định, mặc dù hắn đã không cách nào thừa nhận thứ tình yêu như vậy, thế nhưng hắn vô cùng hiểu rõ —— để cho người khác biết rõ loại chuyện này xảy ra, chính là thời điểm Chúng Hưởng gặp phải đả kích.

Có thể đem tình hình như vậy giữ vững trong bao lâu? Âu Dương Khả mệt mỏi hỏi chính mình.

Nhìn Chúng Hưởng bên cạnh vô thanh vô tức, hắn cảm giác thấy thương tiếc, cảm giác được có hòn đá đặt trong lòng, ép tới mức khiến hắn hô hấp thông, ép tới khi hắn muốn hướng về biển rộng điên cuồng gào thét.

Hắn muốn ôm Chúng Hưởng, cũng hiểu rằng sẽ bắt đầu rơi vào một trận thống khổ khác.

Tình hình như vậy, không biết hắn là nên trách Chúng Hưởng, hay nên trách chính Âu Dương Khả.

Dụ Lăng đối với toàn bộ không nói một từ, hắn vẫn yên lặng canh giữ bên cạnh Âu Dương Khả, nhìn hai người vì tình mà tiêu tụy, đau thương đến tận cốt huyết.

“Dụ Lăng... .” Chúng Hưởng tại thời điểm Âu Dương Khả vắng mặt gọi Dụ Lăng lại.

Dụ Lăng dừng bước.

Chúng Hưởng đi tới bên cạnh Dụ Lăng, nói: “Người khiến cho Âu Dương Khả đem ta đuổi về Phàm Gian đi.” Hắn tựa hồ đã hạ quyết tâm, cần môi nói: “Ta không muốn ở lại chỗ này.”

Dụ Lăng lặng im đứng một lúc, hắn quay lưng về phía Chúng Hưởng. Chúng Hưởng không nhìn được thần sắc của hắn.

Rất nhanh, Dụ Lăng xoay người lại, vung tay lên, hướng khuôn mặt tinh xảo của Chúng Hưởng đánh.

“Ba!”

Thanh âm vang dội. Cái tát này khiến cả người Chúng Hưởng ngã văng trên mặt đất.

Dụ Lăng lạnh lùng nhìn Chúng Hưởng ngã sấp xuống, không nói một lời rời đi.

Hết chương 10

Bị hưởng dụng đích nam nhân

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Trong lòng cuộc sống u ám, thế nhưng khí trời lại vô cùng tốt.

Chúng Hưởng ở trước cửa sổ ngây người hồi lâu, đột nhiên nhớ tới câu chuyện xưa Âu Dương Khả từng kể —— khi ánh mặt trời xuống mà cầu nguyện, có thể thực hiện được một nguyện vọng.

Vốn là chuyện đồng thoại? Đòi hỏi nghi thức gì nhỉ?

Hắn đi vào thư phòng Âu Dương Khả, ngửa đầu trên giá sách được xếp ngay ngắn tìm kiếm.

Ánh mặt trời xuống mà cầu nguyện, đòi hỏi nguyện vọng gì?

Ánh mắt chạm đến một góc khuất, bên môi xuất ra tia cười mỉm. Chính là quyển sách thiếu nhi cổ xưa có trang bìa màu vàng này, tên cuốn sách Chúng Hưởng đã quên rồi, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ bộ dáng Âu Dương Khả phải sách hướng về Chúng Hưởng kể chuyện xưa.

Vừa mới đi đến góc khuất định nhón chân đem sách lấy xuống, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Chúng Hưởng cảnh giác mà vênh tai.

Tiếng động dường như đã tới cửa thư phòng, không chỉ một người.

Cửa bị đẩy ra trong chớp mắt, Chúng Hưởng nhanh trí mà trốn vào sau giá sách cao lớn.

Lần lượt từng người tiến vào, tựa hồ có chuyện gì cần trao đổi, bảo vệ canh cửa cực kỳ nghiêm chặt.

“Quyết định rồi sao?”

“Buổi chiều ngày mai hai giờ, họp tại bến tàu.”

Chúng Hưởng nhẹ nhàng rướn đầu, nhìn thấy trong phòng Âu Dương Thự cùng vài nhân vật nòng cốt trong bang mà hắn đã từng gặp qua đang ngồi. Âu Dương Khả ở vị trí chính giữa đang hút thuốc lá. Dụ Lăng thì lặng lẽ đứng cạnh cửa, dường như chú ý mọi động tĩnh bên ngoài.

Xem ra bọn họ đang thương lượng chuyện cơ mật trong bang.

“An toàn không?” Âu Dương Khả hỏi.

“Không thành vấn đề, đã cùng bên kia liên lạc trước rồi.”

“Hàng chỉ là chuyện nhỏ, ta không muốn có bất cứ sơ hở nào, làm phá vỡ mối quan hệ với bên kia.”

Âu Dương Thự trầm ngâm một chút: “Tiểu Khả, gần đây Hữu Định rất không thoải mái, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Âu Dương Khả gật đầu: “Thúc thúc, ta biết.” Hắn đứng lên, đảo mắt nhìn xung quanh mấy vị đại tướng trong bang: “Sự việc ngày mai, không được phép tiết lộ. Mọi người chia nhau ra làm việc.”

Mọi người đứng lên, lần lượt rời đi.

Chúng Hưởng đứng trong góc phòng, thả lỏng thở ra một hơi thật sâu.

“Người nào?” Bất chợt có tiếng quát. Làm cho Chúng Hưởng không phòng ngự thiếu chút nữa đập vào bức tường phía sau.

Âu Dương Thự quát một tiếng, đi nhanh tới hướng Chúng Hưởng đang ẩn náu.

Lão gia hỏa này, tính cảnh giác thật đúng là cao.

Chúng Hưởng nghiêm mặt trắng bệch, biết thế nào cũng không xong.

“Thúc thúc.” Âu Dương Khả sải từng bước về phía trước, đưa tay ra ngăn cản. “Ta không nghe thấy tiếng động nào.”

“Tiểu khả, ta rõ ràng... . . .”

“Chúng ta ra ngoài đi.” Âu Dương Khả cứng nhắc mà cắt ngang lời Âu Dương Thự, hướng tới cửa hất hất cằm.

Nhìn thấy thần sắc Âu Dương Khả, Âu Dương Thự đột nhiên nghĩ đến một giả thiết, sắc mặt trở nên trắng bệch, lại chuyển sang xanh tím vì phẫn nộ.

Lại là cái thứ yêu tinh hại người.

Âu Dương Thự trừng mắt nhìn Âu Dương Khả, nghiêm mặt lại nói: “Ta yêu cầu thay đổi thời gian, địa điểm giao dịch.”

“Không còn kịp nữa. Với cả... . Việc này không cần thiết.” Âu Dương Khả chậm rãi nói ra lý do bác bỏ yêu cầu của Âu Dương Thự.

“Ta cho rằng rất cần thiết.” Cơ hồ mỗi một chữ đều từ hàm răng đang nghiến chặt mà phát ra.

Những người khác đã có thể hiểu được, hướng tới góc phòng nhìn một cách khinh bỉ; có người còn không biết chuyện gì xảy ra, mặc danh kỳ diệu mà nhìn Âu Dương Khả cùng Âu Dương Thự đột nhiên đứng lên giằng co.

Dụ Lăng vô thanh vô tức thay đổi vị trí lạnh lùng đứng, vừa vặn ngăn trở Âu Dương Thự hướng tới nơi Chúng Hưởng.

“Thời gian không còn nhiều, chia nhau ra làm việc.”

“Người sẽ hối hận.”

Âu Dương Thự gương mặt bình tĩnh giậm giữ nhìn Âu Dương Khả một hồi, rõ ràng vô pháp khiến Âu Dương Khả thay đổi chủ ý, không thể làm gì khác hơn là hướng về góc tối bên trong kia lần nữa hừ một tiếng, oán hận rời đi.

Tất cả mọi người theo Âu Dương Thự tản ra.

Dụ Lăng cũng thức thời mà ly khai.

Âu Dương Khả chậm rãi đi tới phía sau giá sách, không chút bất ngờ nhìn Chúng Hưởng.

Đứng ở trong góc, giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn yên lặng.

“Chúng Hưởng, ngươi sao lại ở chỗ này?”

Ánh mắt Chúng Hưởng nhu hòa đặt trên người Âu Dương Khả, chậm rãi mở miệng: “Khả, ta đã nghe thấy.”

“Ngươi nghe thấy cái gì?”

Chúng Hưởng nhẹ nhàng trả lời: “Chiều ngày mai hai giờ, tập hợp tại bến tàu.”

Âu Dương Khả trong lòng ấm áp, bên môi xuất ra một tia mỉm cười: “Nghe được thì sao? Chẳng lẽ người sẽ bán đứng ta?”

“Khả, người ngoài miệng đối với ta rất tự tin, kỳ thật trong tâm lại sợ đến phát run.”

Nụ cười bên môi Âu Dương Khả nhanh chóng tan đi. “Chúng Hưởng, không nên cố gắng phá hoại tình yêu của ta đối với người.”

“Tình yêu của người đối với ta, có thể từ từ biến mất. Người đối với ta không tín nhiệm, đến cùng đều sẽ xảy ra.” Chúng Hưởng cười khổ.

“Không nên lần nữa trêu đùa tình cảm của ta, không nên thử thăm dò xem ta rốt cuộc yêu người bao nhiêu! Chúng Hưởng, người đây là đang hành hạ ta.” Âu Dương Khả nắm lấy bả vai Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng bị nắm lấy hơi nhú mào.

“Âu Dương Khả, người không chịu thay đổi thời gian địa điểm. Là ta thử thăm dò người, cũng là người thử thăm dò ta? Cần gì phải thăm dò, trên người ta có dòng máu của kẻ phản bội. Dứt khoát cho ta có một cơ hội phản bội, sau đó danh chính ngôn thuận giải quyết ta!”

Âu Dương Khả đột nhiên buông Chúng Hưởng ra, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Vậy người liền phản bội đi. Làm cho ta chết trong lần giao dịch này, chỉ cần người cam lòng!”

Hắn tức giận giống như một con trâu lớn với đôi mắt đỏ rực châu chực xông lên, dừng lại trên người Chúng Hưởng trong chốc lát. Ném lại câu nói đầy giận giữ này, để Chúng Hưởng một mình ở lại thư phòng.

Mùi vị bị vứt bỏ, trong nháy mắt không đau đớn, không cảm giác.

Chỉ thấy rất bình tĩnh.

Đặc biệt vô cùng bình tĩnh...

“Ta sẽ! Ta sẽ ! Ta sẽ !” Chúng Hưởng đứng trong thư phòng yên tĩnh ngơ ngác một hồi, dường như cảm phần đứng lên kêu: “Ta sẽ! Ta sẽ! Ta sẽ!”

Cứ như vậy để cho người giết ta, cũng xem như là dứt khoát!

Ta sẽ!

Ta nhất định sẽ!

Thanh âm Chúng Hưởng vang vọng trong tòa biệt thự, nhưng lại chỉ truyền đến tai Chúng Hưởng.

Âu Dương Khả đã rời đi, ngay cả Dụ Lăng cũng thuận đi theo.

Hôm nay Âu Dương Khả không trở về. Chúng Hưởng ngồi trước cửa sổ, trong tay đang cầm quyển truyện đồng thoại đã cũ nát nhìn một lần lại một lần nữa.

Một đêm không ngủ, đến khi ánh mặt trời xuyên thấu qua tấm màn bằng lụa mỏng trên cửa sổ, Chúng Hưởng đã có thể lưu loát mà đem toàn bộ câu chuyện kể ra.

Dưới ánh mặt trời cầu nguyện, có thể thực hiện một nguyện vọng.

Chuẩn bị một chén nước trong, chuẩn bị một sợi tóc đã được sự chúc phúc của một lão nhân gần gũi tám mươi tuổi, chuẩn bị mở ra một trang giấy trắng chưa từng bị nhiễm bẩn. Diện tích khổ giấy vừa vặn bằng bàn tay người cầu nguyện.

Sau đó dưới ánh mặt trời, đem nguyện vọng viết trên giấy một trăm lần.

Chữ phải viết rất nhỏ, nếu không giấy viết sẽ không đủ.

Phải viết vô cùng thành tâm... ..

Chúng Hưởng nhìn xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng sáng chói, đem quyển đồng thoại đã đọc hết trong buổi tối ném tới chân giường.

Hắn đã —— không cần cầu nguyện.

Hắn đã —— không được phép cầu nguyện.

“Linh linh linh... . .”

Tiếng chuông điện thoại chợt reo, Chúng Hưởng nhìn ngoài cửa sổ thất thần. Hắn lười biếng đi tới bàn trà bên cạnh, nhắc điện thoại lên.

“Này? Chúng Hưởng sao? Là ta a!” thanh âm Độ Phi vui sướng, từ trong microphone truyền đến.

“Có chuyện gì?”

Độ Phi lúc nào cũng hưng phấn, hoạt bát, Chúng Hưởng nhớ tới Độ Phi năm đó tại “Phàm Gian”, cảm giác được sự thay đổi của một người quả thật là khó tin.

“Người nói xem nếu như muốn mua quà tặng, mua quà gì là tốt nhất?” Độ Phi hỏi, không đợi Chúng Hưởng trả lời, hắn đã bắt đầu thao thao bất tuyệt giải thích: “Mua cái gì quá rẻ, ta nghĩ không đủ trang trọng; mua cái gì đó quá đắt, ta lại cảm giác rằng quà tặng vốn là thứ không thể dùng giá tiền để so sánh, nhưng là ta thật sự rất muốn... . .”

“Sinh nhật hắn sao?” Chúng Hưởng cắt ngang Độ Phi. Vừa nghĩ là có thể đoán được chuyện gì.

“Đúng vậy đúng vậy!”

Chúng Hưởng có thể tưởng tượng bộ dáng Độ Phi qua đầu kia điện thoại khuôn mặt đang ửng đỏ.

“Lúc nào?”

“Hai mươi hai tháng mười hai.”

“Độ Phi... Thời gian còn tới gần hai tháng nữa a.” Chúng Hưởng có chút dở khóc dở cười, tâm tình buồn bực đã trở nên tốt hơn một ít.

“Không được, nhất định phải nghĩ trước xem nên tặng cái gì cho thật tốt!” Độ Phi trong điện thoại khẩn trương nói: “Ta nghĩ chính là không được, Chúng Hưởng, người ra đi. Chúng ta cùng lên phố đi xem một chút.”

“Ta... . .”

“Mau mau, thừa dịp hôm nay ta hiếm khi được nghỉ. Ta ở trong quán cà phê chờ người, nhanh lên một chút nhanh lên một chút!” Độ Phi kêu la buông microphone xuống.

“Này! Này...”

Đô... . . Đô... . . Đô...

Chúng Hưởng lắc đầu. Hoàn hảo, có thể nhìn thấy hạnh phúc của người khác, nên coi như là một loại hạnh phúc đi?

Nhiệt tình của Độ Phi cùng với thời điểm lộ ra nụ cười ngọt ngào, chính là than nóng trong mùa đông u ám.

Chúng Hưởng chậm rãi thay quần áo, bước trên con đường nhỏ quen thuộc đi tới quán cà phê.

“Đợi người đã lâu!” Mới vừa tiến vào quán cà phê, Độ Phi liền hướng Chúng Hưởng ra sức vẫy tay.

Bình thường chờ trên ba bốn tiếng cũng không ý kiến, hôm nay lại gấp gáp như vậy.

Chúng Hưởng hướng nam nhân đứng sau quầy bar một chút, mới hướng Độ Phi đi đến.

“Này... Không nên cho hắn biết chuyện quà tặng.” Độ Phi lại gần hạ giọng nói.

Chúng Hưởng bất đắc dĩ mỉm cười.

Người bao nhiêu tuổi rồi, cứ nhiên còn có biểu hiện trẻ con như vậy.

Tình yêu vốn là mù quáng.

Độ Phi không đợi Chúng Hưởng ngồi xuống, liền kéo tay hắn hướng ra ngoài cửa đi. “Chúng ta phải ra ngoài!” Trước khi đi, Độ Phi đối với tình nhân đặc ý hô lên một tiếng, thần bí mà cười rời đi.

“Rất cuộc cái gì mới thích hợp với hắn đây?” Độ Phi nắm Chúng Hưởng đi dạo khắp nơi: “Kỳ thật cái gì cũng thích hợp với hắn. Nhưng cái gì mới là thích hợp nhất với hắn đây?”

Chúng Hưởng cười khổ: “Độ Phi, người chung quy đều chui vào trong hẻm nhỏ, đúng là không mua được đồ vật gì.”

“Cái này người sẽ không hiểu, trong những hẻm nhỏ này thường có báu vật. Không muốn để người khác biết, có thể cất giấu không quý nhưng là vô cùng hiếm thật là một quà tặng tốt.” Độ Phi nhú mày: “Ta cũng không muốn mua một quà tặng có thể tùy ý thấy được trên đường cho hắn.”

“Vậy người cứ tự tay làm một món quà cho hắn đi.” Chúng Hưởng châm biếm hắn.

Độ Phi ngược lại có điểm suy nghĩ: “Đúng vậy, cũng có thể.” Hắn lập tức lại bắt đầu nghĩ nhanh: “Làm cái gì cho tốt đây? Làm tú giày? Áo len đan?”

Chúng Hưởng ôn nhu cười rộ lên.

Thời điểm hắn chuyển hướng đến đầu ngõ, nét tươi cười nhanh chóng tiêu tán.

Hai nam nhân cao lớn đeo kính râm, mặc y phục màu đen, đứng ở đầu ngõ.

Trong lòng Chúng Hưởng nảy sinh dấu hiệu nguy hiểm, cảnh giác mà lôi kéo tay Độ Phi, dừng bước.

“Làm sao vậy?” Độ Phi vẫn đang chìm đắm trong hạnh phúc ngạc nhiên hỏi.

Nhìn về hai người phía trước vài giây, Chúng Hưởng kéo Độ Phi xoay người: “Chúng ta đi bên này đi.”

Vừa mới chuyển thân, bước chân đã bị chặn lại.

Ngay cả Độ Phi cũng biết không bình thường.

Bốn nam người thân hình cao lớn sớm hướng bọn họ chậm rãi vây lại.

“Từ tiên sinh phải không? Có người muốn gặp ngài, xin đi theo chúng tôi.” Tên cầm đầu vô cùng lễ độ mà hướng tới Chúng Hưởng chào hỏi. Trong mắt lại lộ ra ý tứ nếu không hợp tác sẽ lập tức động thủ.

Chúng Hưởng trấn định mà cười cười: “Gặp ta không thành vấn đề. Bất quá bằng hữu của ta còn có việc... .” Hắn chỉ vào Độ Phi. “Xin cho hắn rời đi trước.”

“Xin lỗi, đại ca phân phó, người bên cạnh Từ tiên sinh phải cùng mời qua luôn.”

Tay đã cường ngạnh mạnh mẽ đặt trên vai hai người, Chúng Hưởng cùng Độ Phi bị che lấp nhét vào trong chiếc xe bên đường.

Hết chương 11

Bị hưởng dụng đích nam nhân

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Bị cưỡng ép đến một gian phòng nhỏ âm u. Chúng Hưởng đối diện với bộ dáng La Bằng không chút kinh ngạc đang dương dương đắc ý ở phía trước.

“Oh... Là người.” Chúng Hưởng lạnh lùng chế nhạo.

La Bằng lộ ra nụ cười tà khí: “Còn nhớ rõ ta? Tiểu mỹ nhân. Nói ngắn gọn lại, mời người đến chỉ muốn biết một tin tức.” tươi cười trên mặt La Bằng thu lại, nghiêm túc hỏi: “Giao dịch của Đồng Tâm hôm nay được tiến hành ở đâu? Lúc nào?”

“Thủ đoạn tốt đấy lão thổ địa.” Chúng Hưởng hừ lạnh: “Ta sao có thể biết.”

“Người có lẽ không biết.” La Bằng đồng ý gật đầu: “Nghe nói cha người là một tên phản đồ, ta nghĩ Âu Dương Khả không có ngu như vậy.”

Chúng Hưởng trong tâm đau nhói, nhưng vẫn như cũ dùng ánh mắt không quan tâm hướng tới La Bằng.

“Bất quá, ta cuối cùng vẫn muốn thử một lần mới cam tâm.” Lời vừa nói, La Bằng ngoắc tay gọi người đem Độ Phi đẩy lại đây, súng trong tay hướng tới trán của Độ Phi.

Khuôn mặt thanh tú của Độ Phi đã tái nhợt một mảnh, mồ hôi theo gương mặt rơi xuống.

“Người thấy rằng ta sẽ vì hấn nói cho người toàn bộ?”

Chúng Hưởng nhìn Độ Phi, đôi mắt kia đã có thời khắc tỏa ra hạnh phúc giờ đây chứa đựng nỗi sợ hãi nồng đậm.

La Bằng không quan tâm nhún vai: “Có lẽ người sẽ.”

“Chúng... .” Độ Phi run run môi muốn nói gì, nhưng chỉ mở miệng thoát ra được một chữ liền dừng lại.

Chúng Hưởng biết Độ Phi sợ hãi.

Hấn run rẩy như ngọn cỏ nhỏ bé trong cơn gió, diễm đạm đáng yêu khiến người ta yêu quý.

Độ Phi vui sướng, Độ Phi hạnh phúc, Độ Phi vui cười...

“Ta đếm đến ba, người không nói, ta liền nổ súng.” La Bằng hạ giọng uy hiếp, lại ở bên tai Chúng Hưởng bỏ thêm một câu: “Đừng tưởng rằng ta đang nói đùa.”

Chúng Hưởng biết La Bằng không nói đùa. Hấn biết có người giết người như ma, căn bản không coi trọng chuyện sinh mạng của người khác. Liền giống các khách nhân ở “Phàm Gian”, thời điểm đặt trên người thiếu niên, chỉ biết đem nỗi thống khổ của thiếu niên đó trở thành một loại hưởng thụ.

Nòng súng đen nhánh đặt trên trán Độ Phi, làm tôn thêm khuôn mặt tái nhợt của Độ Phi.

Chúng Hưởng đột nhiên nhớ tới phụ thân.

Năm đó phụ thân đứng trước mặt địch nhân, thời điểm nhìn thấy nòng súng để trên trán mẫu thân, trong lòng chính là như thế này.

Gương mặt hấn có tái nhợt sao?

Hấn có lưu lệ sao?

Khi hấn tiết lộ bí mật run rẩy đến mức cơ hồ ngã trên mặt đất... . . Hay là như liệt sĩ bị tráng đứng trên mặt đất?

“Nói ra, chúng tôi cũng không có đường sống.” Chúng Hưởng nhẹ nhàng nói.

Năm đó nếu như không nói,

Làm sao lại có Chúng Hưởng hôm nay?

Làm sao lại có nỗi thống khổ ngày hôm nay?

Thời điểm cùng mẫu thân tự vận, phụ thân có hay không hối hận sự lựa chọn ngày hôm đó?

La Bằng không để ý đến lời nói của Chúng Hưởng.

“Một!” Hấn bắt đầu đếm.

Chúng Hưởng ngây ngốc như tượng gỗ nhìn chằm chằm Độ Phi đang đứng.

Tại cửa quán cà phê, có một cái thân ảnh đang chờ đợi hấn.

Thân ảnh này, đại diện cho hạnh phúc, đại diện cho ý nghĩa của nhân sinh, đại diện cho hết thảy tất cả, đại diện cho tình yêu... . .

“Hai!”

Khiến cho ta chết trong vụ giao dịch, chỉ cần người cam lòng!

Ánh mắt Âu Dương Khả nghiêng rằng nghiêng lợi hiện lên trong não.

Chúng Hưởng cắn răng: “Độ Phi, ta rất xin lỗi... .” Hắn nhắm mắt lại, không nhìn tới khuôn mặt tuyệt vọng của Độ Phi.

“Ba!” La Bằng như đinh đóng cột đếm tới cuối cùng.

Bóp cò súng.

“Bịch ”

Tiếng động từ cây súng giảm thanh cũng không lớn, Chúng Hưởng theo một tiếng vang kịch liệt chấn động di chuyển đến.

“Là chính người lựa chọn, không thể trách ta tàn nhẫn.” La Bằng khơi cảm Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng chậm rãi mở mắt. Hắn không nhìn La Bằng trước mặt, ánh mắt dọi ra mà di động đến trên người Độ Phi.

Độ Phi ngã trong vũng máu, khuôn mặt hắn hướng xuống, Chúng Hưởng thấy không rõ thần sắc hắn lúc sắp chết. Là phần nợ, cảm hận, thương tâm, hay là thất vọng.

Hoặc là, hắn lo nghĩ cho người yêu đang chờ đợi ở trước cửa quán cà phê sẽ vì hắn mà lo lắng không thôi.

Chúng Hưởng nhớ kỹ Độ Phi từng lôi kéo tay hắn nói: chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc... .

Hắn kiên định như thế mà tin tưởng, khiến ngay cả Chúng Hưởng cũng thiếu chút đã tin tưởng.

Ngày hai mươi hai tháng mười hai, làm cho cuộc sống Độ Phi hưng phấn không thôi. Khi ngày đó tới, ai sẽ lại dựa vào bên cạnh người pha cà phê?

“Rất lạnh tỉnh a, quả nhiên không hổ là người Âu Dương Khả coi trọng.”

Sự xinh đẹp lạnh lùng của Chúng Hưởng làm cho La Bằng thất thần trong chốc lát. Hắn tiến lại gần, cầm lấy hai tay Chúng Hưởng, tùy tiện hôn môi.

Nhưng hắn rất nhanh phát hiện, cần bản không cần phải giữ lấy tay Chúng Hưởng. Chúng Hưởng không khóc không nháo, ngoan ngoãn mặc cho hắn điều khiển.

“Đường như bị hù dọa đến choáng váng... .” La Bằng thì thào nói, đem Chúng Hưởng đặt tại trên tường.

Dây lưng đã bị cởi xuống, ánh mắt Chúng Hưởng vẫn dừng lại trên người Độ Phi. Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, ngay cả một tia gợn sóng cũng không có, càng không phải nói đến nỗi sợ hãi giây dựa khi gặp phải cường bạo .

Nụ hôn của La Bằng đã kéo dài đến trước ngực trắng nõn. Chúng Hưởng để cho nam nhân xa lạ đem đôi chân mảnh khảnh của chính mình nâng lên.

Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc... .

Khuôn mặt Độ Phi tươi cười trước mắt lóe lên.

Hắn nắm lấy tay Chúng Hưởng ấm áp như thế.

Người yêu hắn vẫn đang chờ đợi, Âu Dương Khả, người lại ở nơi nào?

“Chúng ta sẽ không hạnh phúc... .” Chúng Hưởng thì thào nói.

La Bằng dừng lại động tác: “Người nói cái gì?”

“Chúng ta sẽ không hạnh phúc... .”

“Nói vớ vẩn! Bất quá thân thể của người thật đúng là không tệ.”

Hạ thể một trận đau đớn kịch liệt. Nỗi thống khổ đã trải qua trăm ngàn lần một lần nữa viếng thăm thân thể Chúng Hưởng.

“Đừng... . . .” Hấn cắn răng, yên lặng chịu đựng .

Đau khổ như vậy, khi hấn còn rất nhỏ, cũng đã trải qua.

Khi đó hấn còn có thể hỏi tại sao? sẽ mưu tính đi tìm một điểm tựa công bằng, sẽ ảo tưởng chính mình có một tương lai hạnh phúc.

“Thật sự là cực kỳ tuyệt!” La Bằng ở trên người Chúng Hưởng một bên di chuyển, một bên ca ngợi.

Chúng Hưởng bên môi giương lên nụ cười mỉa mai.

Là đang mỉa mai La Bằng, hay là mỉa mai chính mình?

Lời ca ngợi như vậy, đã nghe qua rất nhiều rất nhiều.

Đâm vào như vậy, ở trên người chà đạp như vậy, như vậy... . . . So với cái tát đánh vào trên mặt vẫn là lời tán dương khiến người ta chịu không nổi.

Được Âu Dương Khả ôm vào trong ngực che chở, được Âu Dương Khả vây quanh ngăn cản ánh mắt mọi người, được Âu Dương Khả tựa như đối với trân bảo hôn môi Chuyện như vậy thật sự đã từng xảy ra sao? Thật sự là nên xảy ra sao?

“Ông chủ, điện thoại của người.”

La Bằng một cái tát đánh vào mặt tên đàn em không biết thức thời này, thở gấp gấp nói: “Không phát hiện ta đang làm việc?”

“Nhưng... .” Tên đàn em một bụng ủy khuất mà ôm mặt, hấn đương nhiên biết La Bằng đang “Làm việc”, nửa người dưới cũng đã cắm vào thân thể nam nhân xinh đẹp này qua lại cọ xát Hấn cắn cắn dục dục mà ở bên tai La Bằng nói thầm vài câu.

“A?” La Bằng kinh ngạc mà nhìn Chúng Hưởng tầm mắt đang không tiêu cự. Tiếp nhận điện thoại đặt bên tai. “Này, ta là La Bằng... . .”

Đã dâng trào nhưng lại nhớ nhung hoa kính chật hẹp ẩm áp của Chúng Hưởng, không chịu lùi ra ngoài.

La Bằng liền giữ tư thế như vậy, chậm rãi di động trong cơ thể Chúng Hưởng, một bên nghe điện thoại.

“Hảo, ta biết rồi.” La Bằng hiển nhiên nhận được tin tốt, đem điện thoại cúp, tiện tay ném cho tên đàn em, quay mặt qua Chúng Hưởng, trên môi hấn lưu lại vài một nụ hôn nồng nhiệt. “Tiểu mỹ nhân, người không nói, luôn luôn có người đồng ý nói.” Hấn cười mưu mô, nhưng căn bản cũng không thể tạo bất cứ ảnh hưởng nào đối với Chúng Hưởng .

La Bằng thẳng cho đến đến khi lên tới cực hạn mới buông tha Chúng Hưởng.

Hấn hài lòng mà liếm liếm hai điểm xinh xắn nhô lên trước ngực Chúng Hưởng, vỗ vỗ khuôn mặt Chúng Hưởng: “Tính ta hôm nay rất nhân từ, tha người.” Ngón tay duỗi đến cúc động chỗ còn dính rồi một chút dịch trắng đục được bắn ra trong cơ thể Chúng Hưởng, tàn nhẫn nói: “Nói cho Âu Dương Khả, tình nhân của hấn đã bị ta ăn no rồi.”

Chúng Hưởng lẳng lặng nhìn La Bằng. Thái độ hấn thờ ơ, ngay cả La Bằng cũng hiểu được hành động của chính mình vô dụng đến bao nhiêu.

La Bằng đứng lên, sửa sang lại quần áo tử tế.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta lần sau gặp lại.” La Bằng ngả ngón chọc ghẹo cũng không có được phản ứng của Chúng Hưởng: “Người đáng yêu như vậy, ta sẽ nhớ người đấy. Âu Dương Khả không muốn người, liền tới tìm ta đi.”

Dứt lời, dẫn một đám người nghênh ngang đi.

Chúng Hưởng ngồi dưới đất. Quần áo hấn tản mát khắp nơi trong phòng. Có một cái rơi trên tay Độ Phi, dích vào vết máu trên mặt đất.

Không biết qua bao lâu, Chúng Hưởng cuối cùng đứng lên. Chậm rãi khom lưng, đem toàn bộ quần áo nhặt lên.

Chậm chạp mặc quần áo, Chúng Hưởng đột nhiên... . . . Rất muốn gặp Âu Dương Khả.

Dù là, chỉ cần nhìn thấy một bên mặt Âu Dương Khả cũng tốt!

Hắn đi tới thân thể Độ Phi quỳ xuống, nắm bàn tay đã lạnh lẽo của Độ Phi.

“Chúng ta sẽ không hạnh phúc. Nhưng là... . Ta nghĩ... .” Chúng Hưởng thì thào: “Kiếp sau với tính tình của ngươi, hẳn là sẽ hạnh phúc.”

“Độ Phi, đừng bao giờ sinh ra tại Phàm Gian nữa... . . .”

Hắn dịu lấy cánh cửa, lão đảo đi ra.

Hết chương 12

Bị hưởng dụng đích nam nhân

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Chúng Hưởng kéo lê bước chân mệt mỏi vô lực, chậm rãi trở lại biệt thự.

Người canh cổng chính nhìn hắn chán ghét, liếc mắt sâu sắc một cái, vì hắn mở cửa chính. Một cảm giác không rõ ràng nảy lên trong lòng.

Xuyên qua con đường hoa đến cổng chính tràn ngập sắc thu, đẩy cánh cửa gỗ trầm dày ra. Chúng Hưởng không hề mong muốn mà nhìn một đám người hung hăng đang đứng chỉnh tề trong phòng.

Chúng Hưởng vừa mới vào cửa đã trở thành tiêu điểm của những ánh mắt, phẫn nộ, oán hận, chán ghét, khinh miệt không hề giấu diếm mà hoàn toàn tập trung trên người hắn.

Cho dù sớm đã thành thói quen với ánh mắt lạnh lùng của mọi người, nhưng bị cả đoàn thể khinh bỉ rõ ràng mãnh liệt như vậy vẫn làm cho Chúng Hưởng trong phút chốc có chút sợ hãi. Hắn rất nhanh phản ứng lại, đeo lên mặt nạ lãnh đạm đã được rèn luyện, đôi mắt to trong suốt chuyển động, tìm kiếm người đáng quan tâm nhất.

Đây không một chút nào khó khăn.

Âu Dương Khả an vị trên ghế sofa trong phòng khách, trái ngược với mọi người đang đứng thẳng, hắn độc chiếm cả một chiếc ghế dài làm cho hắn càng thêm vượt trội. Không vất chéo chân, Âu Dương Khả ngồi rất ngay ngắn, rất nghiêm túc. Âu Dương Thự ngồi bên cạnh hắn trên chiếc ghế sofa đơn, cười lạnh nhìn chằm chằm Chúng Hưởng.

“Ngươi vừa đi đâu?” Âu Dương Thự trước tiên làm khó dễ, thanh âm khó nghe tựa như tiếng cú đêm dậm vào tai Chúng Hưởng.

Phòng mặc dù nhiều người, nhưng lại rất an tĩnh, tất cả mọi người dùng ánh mắt hung ác trừng trừng nhìn Chúng Hưởng, chờ đợi hắn trả lời.

Chúng Hưởng ngẩng lên khuôn mặt xinh đẹp, sâu kín nhìn về phía Âu Dương Thự.

Sắc mặt Âu Dương Khả không biểu tình, đôi mắt hắn đồng dạng nhìn Chúng Hưởng. Đôi đồng tử đen thâm thúy như tỏa sáng, nhưng lại tìm không ra bất cứ cảm tình nào, không hề có triu mến, ôn nhu, thương tiếc, ngay cả căm hận cùng chán ghét cũng không.

Cảm giác lạnh băng như từ ánh mắt không có độ ấm của Âu Dương Khả truyền tới trong lòng, Chúng Hưởng không chút trốn tránh mà nhìn chằm chằm Âu Dương Khả, cười lạnh: “Thứ hàng hóa trọng yếu kia đã bị cướp sao?”

Dường như một câu này đã xác thực hoàn toàn mọi phỏng đoán, mọi người lập tức chửi ầm lên.

“Quả nhiên là người!”

“Một tên không ra gì, phụ lòng thiếu gia của chúng ta đối với người như vậy.”

“Con của phản đồ chính là phản đồ!”

“Thật sự là âm hiểm a... ..”

“Hạ tiện!”

... ..

Những lời nhục mạ kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn) đánh tới, Chúng Hưởng mặt không đổi sắc mà đứng yên nghênh đón.

Ánh mắt hần, chỉ dừng lại tại một người.

Có lẽ vì Âu Dương Khả ngày thường đối với Chúng Hưởng sủng nịch, tất cả mọi người đều kiềm chế không động thủ. Chỉ có nôn nóng dùng ánh mắt cùng bất cứ lời nói độc ác nào đem ra công kích Chúng Hưởng.

Âu Dương Thự cũng không muốn chờ đợi nữa, hần chịu đựng tên dơ bẩn dê tiện này ở bên cạnh đứa cháu quan trọng của hần đã lâu lắm rồi. Hần đứng lên, đi tới trước mặt Chúng Hưởng, cho hần một cái tát rõ ràng.

“Ba!”

Khuôn mặt tuấn mỹ lập tức sưng lên một bên, Chúng Hưởng nghiêng đầu, nhìn ánh mắt khoái chí của mọi người xung quanh, nhắc tay lau đi máu trên khóe môi, khinh miệt nhìn Âu Dương Thự một cái.

“Người dám đem chuyện cơ mật bán cho địch nhân, sẽ chịu sự phán quyết của Đồng Tâm! Đem hần trói lại, ngày mai... ..”

Trong mắt chớp lên một tia sáng hưng phấn tàn nhẫn, Âu Dương Thự đang nói đột nhiên bị một thanh âm trầm thấp lãnh tĩnh cắt ngang.

“Thúc thúc, đem hần giao cho ta đi.”

Âu Dương Thự ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Âu Dương Khả, nhìn thấy hần vẻ mặt kiên quyết.

“Nhưng là... ..”

“Ta nói rồi, giao cho ta xử lý!” Uy thế tỏa ra mang theo uất giận, làm cho Âu Dương Thự thu hồi câu nói lại trong miệng.

Oán hận liếc ngang khuôn mặt xinh đẹp kia.

Hừ, dù sao tới lúc này rồi, hần cũng sẽ tuyệt đối không tha cho người. Âu Dương Thự hậm hực buông tay.

Mọi người đang định tiến lên bắt lấy Chúng Hưởng, thấy Âu Dương Thự không hề ra tay, không thể làm gì khác hơn là lui lại một bên, dùng ánh mắt không cam lòng như thiêu đốt Chúng Hưởng đang không hề phản ứng.

Âu Dương Khả từ ghế sofa đứng lên, hướng Chúng Hưởng đi đến. Mọi người đều tránh ra thành một đường, ngay cả Âu Dương Thự cũng vội vàng chạy sang một bên.

“Đi theo ta.” Đứng lại bình tĩnh trước mặt Chúng Hưởng, trên mặt Âu Dương Khả không nhìn ra biểu tình.

Chúng Hưởng không nói gì, đi theo sau Âu Dương Khả.

Con đường Âu Dương Khả lựa chọn, chính là đường tới vách núi.

Chúng Hưởng từng bước một gặt gao đi theo phía sau hần. Mỗi một lần bước qua một hòn đá quen thuộc, trái tim liền quặn đau một chút.

Mãi cho đến khi leo lên vách núi nơi cuồng phong gào thét, Âu Dương Khả cũng không quay đầu lại nhìn Chúng Hưởng một cái. Hần tựa hồ khẳng định Chúng Hưởng sẽ theo sát hần.

Cảnh sắc vẫn như cũ mê người, bên sườn dốc thấp thoáng thanh âm sóng biển đập vào đá, vẫn y nguyên khiến người ta trong lòng thông suốt.

Âu Dương Khả đứng trước mặt Chúng Hưởng, lạnh lùng hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao? Người ít nhất nên hỏi trước một chút có phải hay không, có đúng là ta làm.” Chúng Hưởng đứng trên vách núi, đối mặt Âu Dương Khả cười lạnh.

Phía sau, là khoảng không với độ cao nguy hiểm; trái tim, cũng đã treo ở ngoài kia.

Âu Dương Khả không để ý đến nụ cười lạnh của Chúng Hưởng, hắn từ trong túi lấy ra một chiếc còng tay sớm đã được chuẩn bị tốt.

Chúng Hưởng không phản kháng, hắn vừa lạnh lùng lại ngoan ngoãn để cho Âu Dương Khả đem hai tay của hắn lên. Đôi mắt thật to toát ra nỗi thương tâm cùng đau đớn không nói thành lời, tình cảm quá mức mãnh liệt, ngược lại khiến cho đôi mắt hắn thoát nhìn không có bất cứ độ ẩm nào.

“Ta nhớ kỹ, người đã nói vĩnh viễn sẽ không thương tổn ta.” Chúng Hưởng nhìn còng tay trên tay, ngắt đầu yếu ớt nói.

Mí mắt Âu Dương Khả mãnh liệt nhảy lên một chút, khàn khàn nói: “Ta không thương tổn người ————— chính người nhảy xuống thôi.”

Trái tim, từ trên cao kịch liệt rơi... ..

Chúng Hưởng nở nụ cười, cười đến mức nước mắt cũng rơi xuống.

Nhảy xuống đi... .. Mặt trời mọc tại nơi đây, hoàng hôn, đêm khuya, tại nơi này gió ào ào thổi qua bên tai, những lời đường mật lưu giữ trong lòng tràn ra, nơi đây từng có bóng dáng của sự vui sướng... ..

Là ai? Ở chỗ này tựa như một hải tử, hướng về phía biển rộng hô: “Ta vĩnh viễn yêu Chúng Hưởng! Ta vĩnh viễn sẽ không thương tổn Chúng Hưởng!”

Sâu sắc như vậy, tiếng vang vọng tầng tầng lớp lớp như vậy.

Là ai? Người kia là ai?

Đôi mắt mơ hồ, thấy không rõ người trước mặt. Hắn có phải hay không cùng là một người? Tiếng hô lớn kia của cùng một người.

Chưa bao giờ để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy nước mắt, thế tuyệt đối sẽ không chảy nước mắt, tưởng rằng nước mắt đã không còn, thế nhưng lại từ hốc mắt trào ra ————

————— không giọt nào rơi đến mặt đất dưới chân, đã bị gió thổi khô.

“Những giọt nước mắt này, tặng cho người đi.” Chúng Hưởng cười đến ai oán tuyệt vọng.

Hắn lui về phía sau từng bước, đập vào khoảng không... ..

Đang ở giữa không trung, cuối cùng đập vào mắt, chính là vẻ mặt thống khổ đang lao về phía trước của Âu Dương Khả. Nhìn rất rõ ràng, kia trên gương mặt anh tuấn, cũng có một giọt lệ trong suốt.

Người cuối cùng cũng vì ta mà rơi lệ... ..

Chúng Hưởng mỉm cười nhắm mắt lại, cảm thụ niềm vui sướng được bay lượn, hưởng thụ cơn gió tự do.

Hết thấy quyền lợi để giải thích, ta vứt bỏ.

Ta cam tâm tình nguyện, bị người hiểu lầm.

Tình yêu như vậy, quá đau khổ quá cay đắng.

Kiên trì như vậy, ta đã không thể tiếp tục.

Xin hãy tha thứ ta không đủ kiên cường, xin tha thứ cho ta đã khiến người thất vọng.

Sai lầm duy nhất của người, là ở chỗ đã yêu người không đáng để yêu.

Không thể phủ nhận là ta hận người,
Ta cần một phương thức đau đớn nhất, để người mất đi ta;
Ta muốn người mỗi một đêm, đều tan nát cõi lòng mà khóc;
Ta muốn người dùng thời gian cả đời, để hoài niệm ta.
Kỳ thật, hạnh phúc như vậy, cũng không phải là do ta mà có được.
Từ rất lâu trước kia, ta cũng đã hiểu rõ... ..
Hết chương 13
Bị hưởng dụng đích nam nhân

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Gió biển đang gào thét.

Trên vách núi phong cảnh mỹ lệ như vậy, lại là vùng cấm địa của trái tim.

Mỗi một cây cỏ, mỗi một tảng đá nơi đây, cũng rất tầm thường. Nhưng người ngàn vạn lần không thể đụng vào.

Mỗi một cây cỏ, mỗi một tảng đá nơi đây, đều là kích động đến vị thủ lĩnh Đồng Tâm Âu Dương Khả một cơn tức giận như núi lửa bùng phát .

Chưa người nào có đủ dũng khí đắc tội với Âu Dương Khả.

Hắn đem lão đại Hữu Định thiên (tuyệt đường con cháu =,=||) tự tay quăng vào chảo mỡ trong cơn tức giận.

Hắn đem thúc thúc đã nuôi dưỡng hắn từ nhỏ, nhốt tại vào trong viện thương điên, đơn giản vì y đã tiết lộ chuyện cơ mật của tổ chức. Mỗi ngày, từ nơi đây mọi người đi qua đều có thể nghe được tiếng gào thét bi thương của vị cự thần Đồng Tâm này.

Âu Dương Khả đúng là ác ma.

Đến hôm nay, đã không ai còn hoài nghi những lời này.

Nghe nói hắn từng yêu qua một nam hài, đối với nam hài này sủng nịch tới mức ngoan ngoãn vâng lời.

Làm sao có thể?

Nếu như đây là sự thật, vậy nam hài kia đã đi đâu rồi?

Đây cũng là điều cấm kỵ của Âu Dương Khả, không ai dám hỏi.

Biết đến người đấy, cũng không dám nói.

Vách núi kia chính là cấm địa.

Âu Dương Khả có lẽ sẽ đối với huynh đệ xúc phạm hắn mỉm cười xử phạt một chút, chỉ cần có giá trị lợi dụng, sẽ vì Đồng Tâm mà sử dụng, hắn thông thường sẽ không tùy tiện giết hại.

Nhưng nếu làm vậy bản cấm địa, nghìn lần không có khả năng sống.

Đây là một việc mà bất cứ người nào mới vào Đồng Tâm, đều được dặn dò lặp đi lặp lại.

Mỗi ngày, Âu Dương Khả đều đến vách núi kia ngồi một lúc.

Có người nói, hắn sẽ ở trên đấy khóc lớn.

Thật buồn cười, trong tiếng gió lớn như vậy, sao có thể nghe thấy tiếng người khóc?

Hơn nữa, Âu Dương Khả là ai? Như thế nào có thể khóc lớn?

Bất quá hắn mỗi lần đi xuống, sắc mặt đều rất khó coi, điều này là sự thật.

Dụ Lăng vẫn đi theo bên cạnh Âu Dương Khả.

Ba năm rồi, ba năm... . . .

Từ khi Âu Dương Khả dẫn Chúng Hưởng lên vách núi, mà ngày đó chỉ có Âu Dương Khả một mình đi xuống, đã qua rồi ba năm.

Hắn nhìn Âu Dương Khả cùng Chúng Hưởng gặp nhau, nhìn Âu Dương Khả cùng Chúng Hưởng yêu nhau, nhìn bọn họ hành hạ nhau, thẳng cho tới hôm nay Âu Dương Khả vẫn tự hành hạ chính mình.

Âu Dương Khả không có tình nhân. Hắn không có bạn gái, cũng không có bạn trai.

Những người thêm thường quyền thế cùng khuôn mặt anh tuấn của hắn, đều bị hắn dùng ánh mắt lạnh lùng hù dọa cho chạy mất.

Loại ánh mắt lạnh lùng này, có một chút giống với Chúng Hưởng —— cái kia không cho phép nhấc tới trước mặt Âu Dương Khả, nhưng mỗi ngày, từ trong miệng Âu Dương Khả đều thoát ra tên nam hài đó.

Cái kiểu lạnh lùng tuyệt vọng, lạnh lùng không mang theo hy vọng, lạnh lùng không tin vào hạnh phúc, vẫn luôn hòa lẫn trong nỗi căm hận chính mình của Âu Dương Khả, oán hận đối với cả thế giới.

Dụ Lăng vô cùng hối hận.

Mỗi khi hắn nghe được Âu Dương Khả tại đỉnh vách núi khóc rống đến xé nát ruột gan, hắn liền hối hận, không nên đem chân tướng điều tra năm đó nói cho Âu Dương Khả.

Coi như Chúng Hưởng thật sự phản bội, coi như Chúng Hưởng đáng đời mà bị đẩy xuống vách núi xinh đẹp này, liệu có phải sẽ rất tốt?

Dụ Lăng từng xuống quyết tâm, muốn cắt đứt tình yêu say đắm của Âu Dương Khả đối với Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng ở lại bên cạnh Âu Dương Khả, hai người cũng không có hạnh phúc.

Nhưng, bây giờ thoát nhìn, cuộc sống không có Chúng Hưởng càng không xong.

Dụ Lăng từng xuống quyết tâm, một bí mật vĩnh viễn sẽ không nói ra khỏi miệng.

Hắn đáp ứng một người, làm cho bí mật này nát vụn trong lòng. Khi hắn hứa việc này, hắn cho rằng đã làm đúng.

Nhưng, ba năm sau, hắn phát hiện chính mình bắt đầu hối hận.

Hắn phát hiện thời gian cũng không thể loại trừ hết thấy, hắn phát hiện căn nguyên thống khổ lại có thể dừng lại trên sinh mạng một người lâu như vậy, hắn phát hiện tinh thần kiên định của Âu Dương Khả, cũng sẽ có nguy cơ sụp đổ.

Dụ Lăng là một tâm phúc xứng đáng. Hắn biết để cho Âu Dương Khả lưu lại không gian của riêng mình, hắn biết Âu Dương Khả khóc rống lúc hắn bỏ đi, hắn biết khi nào thì nên mở miệng khi nào thì nên ngậm miệng.

Mỗi lần khi Âu Dương Khả bước lên vách núi, hắn sẽ canh giữ ở cửa vách núi.

Nơi đấy, Dụ Lăng tự biết không nên bước vào.

Nhưng là hôm nay, Dụ Lăng đã tiến vào.

Bước chân hắn vững vàng, tựa như biểu thị quyết tâm của hắn.

Hôm nay chính là ngày mất của Chúng Hưởng.

Ba năm trước đây, Âu Dương Khả ở nơi này đã mất đi Chúng Hưởng.

“Người nào?” thanh âm Âu Dương Khả trong nháy mắt vang lên khi Dụ Lăng bước lên vách núi.

Hắn bỗng nhiên toàn thân đứng lên, nhìn thấy Dụ Lăng, có phần kinh ngạc.

“Dụ Lăng, đi xuống!” Âu Dương Khả đôi con ngươi đỏ hồng quan sát gầm nhẹ: “Nơi này không phải nơi người nên tới.”

Dụ Lăng không nghe Âu Dương Khả nói. Hắn luôn luôn vô cùng phục tùng mệnh lệnh, thế nhưng hôm nay lại kỳ lạ khiến người ta kinh ngạc.

Hắn đi tới bên cạnh vách núi, nghiêng đầu nhìn biển rộng dưới chân đang lao đến.

“Từ nơi này nhảy xuống, còn có thể sống sót không?” Dụ Lăng hỏi.

Sắc mặt Âu Dương Khả đại biến, tựa như vấn đề này xé toạc tâm can hắn, bộ dáng hắn dường như bất cứ lúc nào cũng đều có thể đem Dụ Lăng đẩy khỏi vách núi trong sự căm phẫn cùng tuyệt vọng.

Dụ Lăng tỉnh táo nhìn Âu Dương Khả: “Nếu như tại vách núi phía dưới có một cái lưới lớn, hẳn là còn có đường sống đi.”

Hắn đối với Âu Dương Khả chậm rãi, mỗi chữ mỗi câu nói: “Trước hết các tài liệu thu thập được tạo thành, một mạng lưới phòng hộ hạng nhất thế giới. Các đặc công Mỹ chuyên dụng để chạy trốn... Lưới.Bảo vệ.Phòng ngự.”

Âu Dương Khả đứng trong gió, Dụ Lăng nhìn không rõ hắn lắm vì gió, hay thực sự đang run rẩy.

“Người nói cái gì?” Âu Dương Khả khàn giọng hỏi. Đôi mắt hắn đột nhiên phát sáng, lại không thể tin được mà tối sầm lại. Hắn cuối cùng đã có thể kiểm soát tay chân chính mình, kéo áo Dụ Lăng, kích động hỏi: “Người vừa mới nói cái gì?”

Trong nháy mắt, Dụ Lăng thậm chí tưởng rằng hắn sẽ kích động mà ngất xỉu.

“Ta nói, từ nơi này nhảy xuống, không nhất định sẽ chết.” Dụ Lăng để cho Âu Dương Khả kéo áo hắn, bình tĩnh nói: “Ngày đó, từ bến tàu bị thương trở về, người liên hướng tới vách núi này oán trách.” Dụ Lăng muốn thoải mái mà cười một chút, nhưng lại không có cách nào cong môi lên. “Cho nên ta tại vách núi phía dưới đã an trí lưới phòng ngự rồi. Bất quá chỉ là... Để phòng ngừa vạn nhất.”

Âu Dương Khả bỗng nhiên an tĩnh lại. Hai mắt hắn thâm thúy nhìn chằm chằm Dụ Lăng vẫn không nhúc nhích, tựa hồ cái lưới phòng hộ bị là Dụ Lăng nói dối.

Cuối cùng, hắn đem lời muốn nói từ trong hàm răng xuất ra.

Hắn hướng tới Dụ Lăng nói: “Nếu như gạt ta, sẽ chết rất bi thảm, rất bi thảm... .”

“Không có lừa người.”

Đôi mắt linh động trừng to đứng lên.

“Hắn ở nơi nào?” Âu Dương Khả nắm lấy bả vai Dụ Lăng ra sức lay, cường độ mạnh mẽ đến ngay cả Dụ Lăng cũng có chút không chịu nổi. “Nói cho ta biết, Chúng Hướng ở nơi nào?”

Dụ Lăng thu thu tay Âu Dương Khả, ý bảo hắn buông cổ áo chính mình ra.

Âu Dương Khả cả người đều như sống lại. Hắn xấu hổ mà buông cổ áo Dụ Lăng ra, lại đột ngột lần nữa túm chặt: “Dụ Lăng, đưa ta đi, lập tức, bây giờ phải đi.” Ý thức được chính mình quá căng thẳng, Âu Dương Khả lại buông Dụ Lăng ra.

Rất nhanh, bọn họ đã ngồi trên ghế chiếc xe Mercedes Benz .

“Máy bay chuẩn bị tốt chưa?” Âu Dương Khả lần nữa hỏi Dụ Lăng bên cạnh.

“Đã chuẩn bị tốt rồi. Xe vừa vào phi trường liền cất cánh.” Dụ Lăng lần nữa trả lời.

“Hảo, hảo... .” Âu Dương Khả hít sâu, hắn biết bản thân có phần thất thố, cố gắng khiến chính mình thả lỏng.

Máy bay quả nhiên đã chuẩn bị tốt, hắn không thể chờ đợi được mà lôi kéo Dụ Lăng lên máy bay.

“Tô Châu? Hắn thật sự ở Tô Châu?”

Bất an mà lặp lại vấn đề này. Dụ Lăng thông dong mà lặp lại đáp án: “Đúng vậy, hắn ở Tô Châu, luôn ở Tô Châu.”

Âu Dương Khả vẫn đắm chìm trong kích động, còn không từng nghĩ đến trách hỏi Dụ Lăng tại sao lại giấu diếm lâu như vậy.

Chúng Hưởng còn sống!

Còn sống... . .

Trong lòng hắn chỉ có duy nhất chuyện này.

Chúng Hưởng, nam hài luôn mỉm cười thản nhiên ở Phàm Gian kia, người ấy đã nhào vào trong lòng mình gắt gao ôm cơ hồ muốn ngạt thở, hắn còn sống.

Hít thở không khí, sinh hoạt tại nơi nào đó ở Trung Quốc.

“Dụ Lăng, hắn khỏe không?” Âu Dương Khả khó khăn mở miệng hỏi: “Nếu như nhìn thấy ta, hắn... . Hắn sẽ thế nào?”

Hắn nắm lấy tay Dụ Lăng, hy vọng có thể nhận được đáp án.

Dụ Lăng lắc đầu, nghiêm túc trả lời: “Thiếu gia, ta không phải là Chúng Hưởng.” Đáp án của những vấn đề này, chỉ có Chúng Hưởng mới có tư cách cho người.

“Hắn nhất định rất hận ta... . .”

Âu Dương Khả tựa lưng vào ghế ngồi, lặp đi lặp lại lời vừa nói.

Trong lòng như có lửa đốt mà từ trên máy bay chuyển tới trên xe đang đợi ở phi trường.

Không nhận được mà nhìn cảnh vật trôi qua bên ngoài cửa sổ.

Đến khi xe dừng lại trước một cửa sân cũ nát, lại có chút không dám nhúc nhích mà chờ trên xe.

Do dự trong chốc lát, cắn răng ưỡn ngực xuống xe.

Theo chỉ dẫn của Dụ Lăng vào đến trong sân nhỏ cũ nát này, tiếng cười đùa truyền vào trong tai.

Một bãi cỏ xanh biếc trải dài phía trước, đều không phải thảm cỏ được người trồng, chăm sóc, mà là chính xác là những bụi cỏ hỗn tạp.

Nhà trệt mộc mạc, một loạt trước mặt. Trong đồng cũ nát được thu dọn chỉnh tề rõ ràng là máy móc đã vứt đi.

Một đám trẻ con đang chơi đùa trên bãi cỏ.

Vô ưu vô tư mà cười vui .

Ánh mắt Âu Dương Khả bị bóng dáng an tĩnh của một người thu hút. Người kia ngồi trên chiếc ghế dài dưới bóng cây cổ thụ, cứ như thế mà an tĩnh, toàn tâm toàn ý nhìn hình bóng bọn nhỏ chơi đùa.

Dụ Lăng biết hắn đã tìm được rồi, không tiếng động rời đi.

Âu Dương Khả liền đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn bóng lưng quen thuộc kia. Sợ trong nháy mắt, tất cả hết thảy sẽ tan thành mây khói.

Tựa hồ phát hiện ánh mắt Âu Dương Khả, lưng người nọ khẽ di chuyển, quay đầu... . . .

Động tác rất ngắn, nhưng Âu Dương Khả lại nhìn ra giống như đã trải qua thời gian một đời người.

Chậm rãi, chậm rãi, quay đầu lại. hành động chậm rãi tựa như trong mộng, từng chút, đều rất cẩn thận.

Tâm Âu Dương Khả, theo khuôn mặt hắn chuyển động mà trở nên hăng hái.

Hàng mi thanh tú, cái mũi thẳng, bên môn duyên dáng hai má lúm đồng tiền.

Lúc hai mắt nhìn đến Âu Dương Khả chợt lóe sáng, Âu Dương Khả tựa như bị điện giật.

Muốn kêu to, muốn nhảy dựng lên, muốn quỳ trên mặt đất khóc rống, nhưng hành động gì cũng không có, chỉ lẳng lặng mà nhìn người nọ.

Chúng Hưởng... . .

Đúng là Chúng Hưởng... ..

Chúng Hưởng ngây ngốc một chút. Liền ngay cả Âu Dương Khả cũng căng thẳng vô pháp động đậy, sợ hãi Chúng Hưởng sẽ lẩn tránh. Nhưng Chúng Hưởng rất nhanh cười rộ lên, đối với Âu Dương Khả nhẹ nhàng vỗ tay.

Trong nháy mắt Âu Dương Khả những tưởng rằng bản thân mình hoa mắt. Hắn nháy mắt mấy cái, Chúng Hưởng thật sự đang vỗ tay với hắn.

Hắn chạy tới, dừng bước trước mặt Chúng Hưởng thở hổn hển.

Chúng Hưởng đối với hắn mỉm cười, lộ ra đôi má lúm đồng tiền quen thuộc. Âu Dương Khả cũng muốn mỉm cười, hắn thử một chút, nhưng mặt lại căng thẳng đến co rúm lại. “Tìm ta?” Chúng Hưởng hiền hòa hỏi.

Cổ họng Âu Dương Khả khẩn trương cơ hồ có thể bốc hơi. Hắn nhìn chằm chằm Chúng Hưởng, tựa hồ sợ trong nháy mắt hắn sẽ hóa thành khói bụi, ra sức gật đầu.

“Ý định đem ta lần nữa trở về nhảy khỏi vách núi?” Chúng Hưởng hỏi.

Sắc mặt Âu Dương Khả đại biến, hắn liều mạng muốn giải thích, đầu lưỡi nhưng lại nói không ra một chữ.

Không đợi hắn trả lời, Chúng Hưởng khúc khích cười rộ lên, liên tục khoát tay: “Ta nói đùa, không nên tưởng thật.” Hắn chỉ vào ghế dài, giống một lão bằng hữu đối với Âu Dương Khả nói: “Đến, ngồi đi.”

Âu Dương Khả không biết làm sao mà ngồi xuống. Mùi thơm quen thuộc từ cơ thể Chúng Hưởng tiến vào mũi, trái tim bắt đầu ra sức đập.

“Xem, ta so với bọn chúng còn hạnh phúc.” Chúng Hưởng chỉ vào đám trẻ con đang chơi đùa trên thảm cỏ: “Bọn chúng đều bởi vì tàn tật mà bị cha mẹ vứt bỏ từ khi còn là hài tử, như sinh ra không có tay, hoặc không có chân.”

“Chúng Hưởng... .” Âu Dương Khả thật vất vả để tìm về thanh âm chính mình, hắn tham lam nhìn bên mặt Chúng Hưởng, trong lòng hắn có rất nhiều chuyện muốn nói với Chúng Hưởng. Hắn muốn đi gặp Chúng Hưởng để sám hối, muốn thỉnh cầu Chúng Hưởng tha thứ cho hắn, mặc dù lỗi của hắn không đáng được tha thứ, hắn hy vọng Chúng Hưởng biết hắn thương yêu bao nhiêu, hắn muốn nói cho Chúng Hưởng, ba năm qua hắn đã trải qua nỗi nhớ Chúng Hưởng như thế nào.

Thế nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể gượng gạo nói ra tên Chúng Hưởng.

“Ách?” Chúng Hưởng quay đầu lại, nhìn Âu Dương Khả không nói gì. Hắn lộ ra sắc mặt đã hiểu, đối với Âu Dương Khả nói: “Ta biết ngươi muốn nói cái gì, thật sự.”

“Ta yêu ngươi.” Rốt cục, dùng hết khí lực kiên quyết nói ra một câu này.

Chúng Hưởng nghe vào trong tai, gương mặt anh tuấn vẫn như cũ ung dung nhìn Âu Dương Khả.

“Ta biết, ta cũng yêu ngươi.” khuôn mặt xinh đẹp của Chúng Hưởng đỏ bừng như nhớ lại chuyện cũ mà tiết lộ: “Nhưng chuyện này đã không còn quan trọng rồi.”

Âu Dương Khả khẩn trương mà nắm lấy tay Chúng Hưởng: “Không nên nói như vậy, không nên dùng thái độ như vậy, Chúng Hưởng. Ta vẫn, kỳ thật ta vẫn... . .”

“Thầy!” Một thân ảnh trẻ con lao đảo lay động hướng Chúng Hưởng chạy tới: “Rơi... Rơi trong nước rồi!” Tiểu nam hài hét lớn, tay phải của hắn không có bàn tay, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ ngây thơ, trong ánh mắt tràn ngập hy vọng cùng ảo tưởng.

“Thật sao?” Chúng Hưởng ôm hắn, đứng lên nhìn quanh.

Không biết quả bóng cao su đã mua từ năm nào tháng nào, đã rách vài miếng da bên ngoài còn được bọn nhỏ xem thành bảo bối. Chúng Hưởng nhìn mấy đứa trẻ lớn gan đi tới đi lui bên hồ nước quả bóng da đã rơi xuống, lo lắng kêu lên: “Không nên chạy loạn, Đồng Đồng, không được đến bên hồ nước! Bóng da để thầy đến nhặt!”

Âu Dương Khả nhìn Chúng Hưởng đứng lên, vội vàng chạy đến bên hồ nước, không quan tâm đôi giày da hàng hiệu cùng chiếc quần tây tơ tằm, quỳ xuống đem trái bóng da vừa bắn lại vừa thùng kia vớt lên.

Bóng trong tay đưa cho đám trẻ đang vây quanh người, cả bọn phát ra một trận reo hò, lập tức ầm lên tản ra chơi đùa lần nữa.

Âu Dương Khả nhìn Chúng Hưởng chậm rãi hướng đến gần hần, mày khẽ nhíu, sắc mặt dần dần trở nên âm u.

Chúng Hưởng chậm rãi đi tới trước mặt hần, mỗi một bước đều có điểm dừng dằng dặc.

“Cám ơn người.” Chúng Hưởng nói.

“Của người... .” Âu Dương Khả nhìn chân Chúng Hưởng, thanh âm có phần thay đổi, hơn nửa ngày mới run rẩy hỏi ra: “Của người... . Chân của người! Ta...”

Chúng Hưởng cúi đầu nhìn một chút chân của chính mình, bên môi mỉm cười nhạt: “Chân sao? ngã một bên, cho nên...”

“Không phải, không phải!” Âu Dương Khả lắc đầu, đôi mắt quyết đoán sáng suốt trước sau như một lóe ra cũng mang theo sợ hãi: “Là ta, nhất định là lần đó...”

“Không sao, chỉ là khi bước đi có phần mất tự nhiên, lúc không di chuyển căn bản không nhìn ra.”

Âu Dương Khả kêu to lên: “Không nên dùng ngữ khí như vậy, không nên hờ hợt như vậy! Chúng Hưởng, không nên đối với ta như vậy.” Hần lay động bả vai Chúng Hưởng, tựa hồ nếu lập tức lại mất đi hần sẽ dường như vô pháp khống chế lý trí.

“Người muốn ta đối với người như thế nào đây?” Chúng Hưởng nhíu mày, nhẹ nhàng hỏi.

“Ta yêu người.”

“Cám ơn người.”

“Ta yêu người!”

“Chuyện đấy đã qua.”

Âu Dương Khả lắc đầu, cường ngạnh đem Chúng Hưởng ôm vào trong lòng: “Chưa từng qua đi, chưa từng qua đi, ta yêu người, vẫn yêu người.” Hần ở trên mái tóc ngắn của Chúng Hưởng cuồng loạn hôn. “Người có thể đánh ta, có thể mắng ta, có thể đem ta từ trên vách núi đẩy xuống. Tùy ý người trừng phạt ta như thế nào cũng không có vấn đề gì. Nhưng không nên xem ta thành một người xa lạ.”

“Thực tế một chút, Âu Dương Khả.” Chúng Hưởng buông tay Âu Dương Khả đang trói buộc trong ngực. “Chúng ta đã hết rồi.”

“Không nên nói như vậy, tùy ý người trả thù như thế nào. Nhưng ta yêu người, ta vẫn như cũ yêu người.”

“Buông ta ra đi.” Chúng Hưởng thở dài.

Âu Dương Khả rống to: “Không! Ta không buông!”

Tiếng gào thét của hần kinh động đến những đứa trẻ gần đấy.

Bọn nhỏ tụm năm tụm ba vây quanh lại.

“Thầy... .”

“Hần khi dễ Thầy!”

“Đứa trẻ hư hỏng mới khi dễ Thầy!”

“Buông Thầy ra!”

Những người ủng hộ nhỏ bé đã bắt đầu thảo phạt Âu Dương Khả.

Chúng Hưởng nói: “Buông ta ra đi.”

“Không buông!” Tiếng hét to lần này làm khiếp sợ mấy đứa trẻ, có đứa tuổi còn nhỏ thỏa đáng khóc một trận.

Chúng Hưởng cũng bắt đầu tức giận, giẫy dụa đòi rời khỏi lòng Âu Dương Khả.

“Buông ta ra!”

Khiến Âu Dương Khả buông tay không phải là sự giẫy dụa của Chúng Hưởng, mà là ngữ khí tức giận của Chúng Hưởng.

“Xin đừng rời khỏi ta.” Âu Dương Khả thâm tình nhìn Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng đã không còn thể hiện cái vẻ lạnh lùng tuyệt vọng quen thuộc, thay vào đó chính là sự thanh bạch nghiêm nghị không thể xâm phạm. Hắn đối với Âu Dương Khả nhẹ nhàng lắc đầu: “Âu Dương Khả, chúng ta chưa bao giờ tới gần nhau. Người cũng chưa từng tín nhiệm ta.”

Âu Dương Khả chân thành, từng chữ một nói: “Ta yêu người, ta tin người.”

Chúng Hưởng mỉm cười, liền giống như nghe thấy một lời nói dối.

“Người yêu ta, nhưng là người không tín nhiệm ta.”

Hắn xoay người còn muốn chạy đi, đã bị Âu Dương Khả từ phía sau gắt gao nắm lấy cổ tay.

“Chúng Hưởng... . .”

Chúng Hưởng mang theo đôi mắt sáng rõ làm rung động lòng người trên khuôn mặt Âu Dương Khả yên lặng dạo qua một vòng. Hắn thở dài, phảng phất nhìn thấy rất nhiều chuyện xưa từ trong gió truyền đến.

“Âu Dương Khả, chúng ta đã không còn gì nữa rồi.” Mỗi một chữ đều nói rất chậm, rất nhẹ, tựa như cây kim khéo léo đâm vào trong da thịt. “Thời điểm từ trên vách núi nhảy xuống, Chúng Hưởng đã chết. Tất cả dũng khí cùng kiên trì yêu người, đã theo ta rơi xuống tan nát trong gió, trong sóng.”

“Không...” Âu Dương Khả rên rỉ, hắn cầm lấy đôi tay mảnh khảnh của Chúng Hưởng không buông.

Đây đôi tay trắng nõn tinh tế, từng được hắn nắm trong tay bao nhiêu lần.

Đây là sinh mạng hắn, là tất cả tình yêu của hắn, hắn từ chỗ chết bắt được, liền giống như bắt được cọng rơm cứu mạng duy nhất.

Trước đây đã lâu, bọn họ cũng từng như vậy cầm lấy tay đối phương, không chịu buông ra.

Trước đây đã lâu, hắn từng khóc nói ra “Không có dũng khí để cố gắng nữa” sau khi nói, lại nắm lấy tay người yêu hôn nồng nhiệt.

Đấu tranh cùng cuồng loạn ngày đó, như thế nào có thể liền như vậy buông ra?

Thời điểm từ “Phàm Gian” ôm Chúng Hưởng rời đi, là một loại tình cảm ra sao?

Mỗi ngày ở trên đỉnh vách núi khóc rống, là vì người nào?

“Ta đã đối với người không có cảm giác.”

Chúng Hưởng đứng trước mặt Âu Dương Khả, bình tĩnh nói. Bên đôi môi duyên dáng của hắn vẫn mang theo nụ cười thần nhiên, làm cho Âu Dương Khả đau lòng đến co rúm lại.

“Âu Dương Khả, buông tay đi.” Chúng Hưởng nhìn vào hai mắt hắn. “Nếu như người vẫn có một chút yêu ta, hãy bỏ qua ta. Mùi vị tình yêu khổ sở như vậy, ta đã không muốn lần nữa thử qua.” Ánh mắt hắn âm áp dời đến đám trẻ con đang chơi đùa trên bãi cỏ. “Ta hy vọng có thể yên ổn mà sống, ta hy vọng sau này cũng không phải thương tâm nữa. Xin hãy rời khỏi thế giới của ta, ta không cần người lần nữa tiến vào cuộc sống của ta.”

“Chúng Hưởng, ta yêu người.” Âu Dương Khả nhẹ nhàng nói. Hắn cầm lấy tay Chúng Hưởng không ngừng vuốt nhẹ lên mặt mình, thống khổ mà lặp lại: “Ta yêu người, ta yêu người.”

Chúng Hưởng cười khổ: “Nhưng ta đã không yêu người nữa.”

Hắn vặn vẹo cổ tay muốn rời khỏi Âu Dương Khả, lại bị Âu Dương Khả kéo chặt không buông.

“Buông ta ra đi.”

“Không.” Âu Dương Khả kiên quyết lắc đầu.

“Người cần gì phải kiên quyết muốn lưu một người không yêu người bên cạnh?”

“Ta muốn lưu lại người ta yêu bên cạnh.”

Chúng Hưởng giãy dụa, làm cho Âu Dương Khả lần nữa đem hắn mạnh mẽ ôm vào trong lòng.

Hai người kịch liệt đối kháng lại kéo theo cả một đám người nhỏ bé đứng xem.

“Buông ra!”

“Không buông!”

... ..

Trong lúc giãy dụa, một đạo hình cung sáng bạc vẽ lên bầu trời, rơi xuống xa xa trên bãi cỏ.

“A!” Chúng Hưởng la hoảng lên.

Âu Dương Khả bị bộ dáng hoảng hốt của hắn làm cho hoảng sợ, chỉ sợ trong lúc giằng co đã thương đến hắn, vội vàng buông tay.

Chúng Hưởng vuốt cổ chính mình, vẻ mặt lo âu: “Vòng cổ của ta... .” Hắn quay đầu nhìn sang bãi cỏ xa xa, hướng về phía đó chạy đi.

“Vòng cổ của ta... .” Chúng Hưởng thấp giọng nói. Hắn chạy quá nhanh, cơ hồ sắp ngã sắp xuống.

Âu Dương Khả vội vàng đi theo sau hắn.

“Không thấy... . Không thấy... .” Chúng Hưởng quỳ gối giữa một bụi cỏ cao cao rậm rạp, cuống cuồng tìm kiếm.

Hắn không ngừng gạt ra đám cây cỏ, đối với việc cây cỏ chĩa trên tay hắn tạo thành vết cắt coi như không thấy. Âu Dương Khả nhìn hắn trong bụi cỏ toàn tâm toàn ý tìm kiếm, đột nhiên nhớ tới bãi cỏ vàng khô cạnh biển vào mùa thu năm ấy.

Ngày đó, khi hắn đem hộp trang sức Lý Vi Linh đưa cho Chúng Hưởng ném xuống, Chúng Hưởng cũng từng lo lắng như vậy tìm kiếm.

Đó là lần đầu tiên, Âu Dương Khả đối với Chúng Hưởng phát hỏa.

Ngày đó, hắn để mặc Chúng Hưởng quỳ gối trên bãi cỏ, đã uống rượu một đêm.

Tới khi rạng sáng, hắn trở lại phòng, đối với Chúng Hưởng nói: ta đã không còn dũng khí để cố gắng nữa.

Hắn nhớ tới đêm hôm đó vừa là một đêm triền miên, nhưng, hắn lần đầu tiên, trước khi Chúng Hưởng tỉnh lại, lặng lẽ rời đi.

Không có hôn môi, không có cáo biệt.

Rời bỏ mà ly khai... ..

Nếu như không có Âu Dương Khả, Chúng Hưởng sẽ càng hạnh phúc sao?

Nếu như không có Âu Dương Khả, Chúng Hưởng sẽ ít phải chịu khổ bấy nhiêu?

Tỷ như, Lý Vi Linh... ..

Những người bạn nhỏ bé xung quanh đều lại gần giúp Chúng Hưởng tìm kiếm vòng cổ của hân. Thân ảnh nhỏ nhỏ trong bụi cỏ như ẩn như hiện.

Chúng Hưởng tìm kiếm, ánh mắt hân quét qua từng cây cỏ, từng đồng bùn một.

“Ở nơi nào? Ở nơi nào đây?”

Âu Dương Khả cũng quỳ xuống.

Trái tim hân tựa như đã chết.

Hân yêu Chúng Hưởng, nhưng Chúng Hưởng đã không còn yêu hân.

Hân quỳ gối trên cỏ, vì Chúng Hưởng tìm vòng cổ, giống như tìm không ra phương pháp khác, biểu thị nỗi hổ thẹn trong lòng hân.

Có lẽ chuyện hân muốn tìm giống nhau, đều để xoa dịu nỗi đau đớn từ đáy lòng.

Chí ít, hân bây giờ và Chúng Hưởng đều đang cùng làm một chuyện, quỳ gối trên bãi cỏ.

Chí ít, vừa ngẩng đầu, có thể nhìn thấy thân ảnh lẫn nhau.

Âu Dương Khả ngẩng đầu, hân nhìn thấy Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng khom thắt lưng, cắn môi, ánh mắt hân, không ở đây trên người Âu Dương Khả.

Âu Dương Khả còn muốn chạy qua, muốn ôm hân, bất quá chỉ là vài bước chân, cũng đã không còn khí lực để bước nữa.

Chúng Hưởng nói: ta đã không còn yêu người.

Chúng Hưởng nói: dừng khí cùng kiên trì yêu người, đã tiêu tán trong gió trong sóng.

Âu Dương Khả ngay cả dừng khí để thở dài cũng đã mất đi, hân cảm giác chính mình đã chết.

Hân nhớ tới cái ôm của Chúng Hưởng, đã từng nồng nhiệt như vậy. Gắt gao nắm lấy tay áo hân, mặt chôn thật sâu trong ngực hân, tựa như hận không thể từ nay về sau nghệt thở hơn thế.

Âu Dương Khả khổ sở mà nắm chặt tay.

Hân nghĩ hân phải rời khỏi thế giới của Chúng Hưởng, hân nghĩ hân không có tư cách ở lại trong cuộc sống của Chúng Hưởng, nhưng hân không có khả năng, đứng lên hướng ngoài cửa mà đi.

Bi thương quay đầu đi chỗ khác, nhưng không ngờ đến lại phát hiện chiếc vòng bạch kim được ánh mặt trời chiếu rọi lóe sáng.

Âu Dương Khả đi qua, đem chiếc vòng cổ đang được tất cả mọi người tìm kiếm từ trên cây gỗ xuống.

Cẩn thận nhìn lên, người đã sợ run... . . .

Chiếc vòng trang sức bạch kim bình thường, rất nhỏ rất nhỏ.

Ánh mắt Âu Dương Khả dừng lại trên bông tai.

Bông tai trên vòng cổ, không phải kim loại, cũng không phải bạc.

Chỉ là hồ phách, hồ phách nhân tạo.

Đem vật nhỏ đặt bên trong cầm lên, bên ngoài hồ phách nhân tạo được đúc một tầng hồ phách.

Kia bên trong khối hồ phách trong suốt màu vàng nhạt, có một đóa cúc đại.

Bông cúc đại nhỏ nhỏ, đã héo rũ, tùy thời đều có thể thấy được.

Âu Dương Khả đã ngây dại.

Ngón tay thon dài của hân chạm đến hồ phách, tựa như chạm đến tâm hồn yếu ớt của người nào đó.

Cúc đại... .

Cúc đại trên thế giới thiên thiên vạn vạn, Âu Dương Khả cũng biết đây là đóa hoa ở đâu.

Hắn nhớ kỹ... . .

Nơi những bông cúc đại như vậy nở rộ.

... .. Ta nghĩ ta yêu người rồi.

... .. Yêu của người mỗi ngày ta đều có.

Hắn đem đóa cúc đại lên.

Có một nam hài, vừa nói khắc nghiệt, nhưng vẫn đón lấy đóa cúc đại giữ trong tay. Cẩn cẩn dục dục, tựa như đó là là sinh mạng hắn.

... .. Sau này còn có thể tặng không? Mỗi ngày một đóa.

... .. Quá tham lam rồi...

Ngày ấy nắng chiều chiều nghiêng, gió nhẹ mơn trớn tóc hai người dán cùng một chỗ.

Ngày ấy trên bãi cỏ xanh biếc, khắp nơi những bông cúc đại theo gió tạo thành sóng nhẹ nhàng lên xuống.

Âu Dương Khả ngày ấy Chúng Hưởng ngày ấy... ..

Nước mắt Âu Dương Khả rơi xuống, thấm ướt hỏ phách trong tay.

Một đôi tay ấm áp tiến lại, nhẹ nhàng lấy đi hỏ phách trong tay hắn.

Âu Dương Khả dùng sức mà bắt lấy, không cho bàn tay kia chạy thoát.

Bàn tay trắng nõn mảnh khảnh , giữa đôi tay to rộng hơi né tránh, không hề động đậy.

Âu Dương Khả ngẩng đầu, trước mặt là Chúng Hưởng lệ rơi đầy mặt.

Lần đầu tiên nhìn thấy nước mắt Chúng Hưởng, là khi ở trên vách núi gió biển đang gào thét.

Hắn nói: Giọt nước mắt này, tặng cho người.

Tại sao chúng ta yêu mà phải đau khổ như vậy?

Tại sao trái tim chúng ta phải đau đớn nhiều lần như vậy?

Âu Dương Khả chậm rãi, đeo vòng cổ cho Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng hơi cúi đầu.

Kia trên chiếc cổ trắng như tuyết, từng lưu lại biết bao dấu hôn nồng nhiệt.

Ngón tay thon dài, ở trên mặt Chúng Hưởng trộm lấy những giọt nước mắt trong suốt.

“Chúng Hưởng, người đã... . học được cách khóc rồi.”

Chúng Hưởng chảy nước mắt, ánh mắt rung động dừng lại trên đôi con ngươi của Âu Dương Khả.

Âu Dương Khả dùng thanh âm đã phát run nhẹ nhàng hỏi: “Như vậy... . . Như vậy... . .”

Hắn vẫn hy vọng yếu ớt, cầu khẩn ghen ngào.

“Như vậy... . Cũng học được cách tin tưởng hạnh phúc... . . chứ?”

Thời điểm ngừng lại nhìn nhau chăm chú.

Hai người nhìn vào hai mắt đối phương, dường như ý định tìm ra tâm hồn ẩn sâu trong lòng đối phương.

Âu Dương Khả run rẩy, hắn ngừng thở, chờ đợi câu trả lời của Chúng Hưởng.

Chúng Hưởng cắn môi dưới, dùng sức như vậy, cơ hồ muốn cắn đến chảy máu.

Hắn đưa tay, túm lấy tay áo Âu Dương Khả. Chậm rãi nắm chặt, các đốt ngón tay vì căng thẳng mà tái nhợt.

Hắn đem mặt chôn vào trong lòng Âu Dương Khả, tựa muốn đem chính mình chìm chết, thật sâu giấu ở trong ***g ngực Âu Dương Khả.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Ta không tin hạnh phúc, ta tin tưởng người.....”

Ta không tin hạnh phúc.

Ta tin tưởng người.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-huong-dung-dich-nam-nhan>